

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2011. NOVEMBER

Liahóna

**Általános
konferenciái
beszédék**

**Hat új templom
épül**

Tanulás a szentírásokból. Készítette: Nancy Crookston

Az Úr azt tanította: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonyoságot tesznek rólam” (János 5:39).

Tartalomjegyzék 2011. november

XIX. évfolyam • 6. szám

SZOMBAT DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 4 Most, hogy újra találkozunk
Thomas S. Monson elnök
- 6 A szentírások ereje
Richard G. Scott elder
- 9 Személyes kinyilatkoztatás és bizonyosság
Barbara Thompson
- 11 El fog jönni az idő
L. Whitney Clayton elder
- 14 Késlekedés nélkül, idejében tenni azt, ami helyes
José L. Alonso elder
- 16 Tanács a fiataloknak
Boyd K. Packer elnök
- 19 Számítotok Neki!
Dieter F. Uchtdorf elnök

SZOMBAT DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 23 Az egyházi tisztségviselők támogatása
Henry B. Eyring elnök
- 24 A gyermekek szíve atyáikhoz fordul
David A. Bednar elder
- 28 Gyermekek
Neil L. Andersen elder
- 31 A felkészülés ideje
Ian S. Arderm elder
- 33 Jobb felfelé tekinteni
Carl B. Cook elder
- 35 Megváltás
Ifj. LeGrand R. Curtis elder
- 38 A bűnbánat isteni ajándéka
D. Todd Christofferson elder
- 41 „A teljes szeretet kiűzi a félelmet”
L. Tom Perry elder

PAPSÁGI ÜLÉS

- 44 Fel hát a harcra!
Jeffrey R. Holland elder
- 47 Az ároni papság hatalma
Keith B. McMullin püspök
- 50 Életre szóló lehetőség
W. Christopher Waddell elder
- 53 Az Úr módján történő gondoskodás
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 56 Papsági felkészülés: „Szükségem van a segítségedre”
Henry B. Eyring elnök
- 60 Bátoran állj magad!
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLELŐTTI ÜLÉS

- 68 Tanú
Henry B. Eyring elnök
- 71 Az Úrra várva: Legyen meg a Te akaratom!
Robert D. Hales elder
- 74 A Mormon könyve – egy Istentől származó könyv
Tad R. Callister elder
- 77 Szeressétek az édesanyját!
Elaine S. Dalton
- 79 A név fontossága
M. Russell Ballard elder
- 82 Álljatok szent helyeken!
Thomas S. Monson elnök

VASÁRNAP DÉLUTÁNI ÜLÉS

- 86 Szövetségek
Russell M. Nelson elder
- 90 Jézus tanításai
Dallin H. Oaks elder
- 94 A Lélek módján tanítani
Matthew O. Richardson
- 96 A misszionáriusok az egyház kincsei
Kazuhiko Yamashita elder
- 98 Válaszd az örök életet!
Randall K. Bennett elder
- 101 Az ima kiváltsága
J. Devn Cornish elder
- 104 A bennük rekedt dalok
Quentin L. Cook elder
- 108 Míg újra találkozunk
Thomas S. Monson elnök

ÁLTALÁNOS SEGÍTŐEGYLETI GYŰLÉS

- 109 Amit remélem, az unokáim megértnek majd a Segítőegylettel kapcsolatban
Julie B. Beck
- 114 A jószívűség soha el nem múlik
Silvia H. Allred
- 117 Ragaszkodj a szövetségekhez!
Barbara Thompson
- 120 Ne felejts!
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 64 Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai
- 124 Konferenciai történetek tárgymutatója
- 125 Tanítások napjainkra
- 125 Általános segédszervezeti elnökségek
- 126 Az egyház hírei

A 181. Félévi Általános Konferencia összegzése

2011. OKTÓBER 1., SZOMBAT DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök. Nyitóima: Gary J. Coleman elder. Záróima: Lowell M. Snow elder. Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Richard Elliott és Andrew Unsworth. A hajnal kél. *Himnuszok*, 1. sz.; "With Songs of Praise," *Hymns*, no. 71; Érted imádkozunk, jó prófétánk. *Himnuszok*, 14. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Izráel Szentje. *Himnuszok*, 6. sz.; Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz., feld. Murphy, kiadatlan; Hithú szentek. *Himnuszok*, 35. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2011. OKTÓBER 1., SZOMBAT DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök. Nyitóima: Won Yong Ko elder. Záróima: Bradley D. Foster elder. Zene: Elemi kórus a Utah állambeli Pleasant View-ből és North Ogdenből; vezényelt: Vanja Y. Watkins; orgonán kísért: Linda Margetts. Isten gyengéd törődése. *Himnuszok*, 194. sz. és "I Thank Thee, Dear Father," *Children's Songbook*, 7 egyveleg, feld. Watkins, kiadatlan; Családunk együtt élhet örökre. *Himnuszok*, 190. sz., feld. Watkins, kiadatlan; Dicsérd a férfit. *Himnuszok*, 17. sz.; "My Heavenly Father Loves Me," *Children's Songbook*, 228–29 és Tudom, hogy Atyám él. *Himnuszok*, 192. sz., kiad. Jackman, egyveleg feld. Watkins, kiadatlan.

2011. OKTÓBER 1., SZOMBAT ESTE, PAPSÁGI ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök. Nyitóima: Richard G. Hinckley elder. Záróima: Koichi Aoyagi elder. Zene: Melkisédeki papsági kórus a Utah állambeli Pleasant Grove-ból; vezényelt: Justin Bills; orgonán kísért: Clay Christiansen. "Rise Up, O Men of God," *Hymns*, no. 324, feld. Staheli, kiad. Jackman; Ó, légy mindig velem. *Himnuszok*, 50. sz., feld. Bills, kiadatlan; Örvendj Királyodban. *Himnuszok*, 30. sz.; Urunk hú gyermekei. *Himnuszok*, 24. sz., feld. Bills, kiadatlan.

2011. OKTÓBER 2., VASÁRNAP DÉLELŐTT, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Dieter F. Uchtdorf elnök. Nyitóima: Paul K. Sybrowsky elder. Záróima: James B. Martino elder. Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg; orgonán kísért: Andrew Unsworth és Clay Christiansen. A szent igéd vezéreljen. *Himnuszok*, 27. sz.; Vezess minket, Jehova! *Himnuszok*, 39. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; "Consider the Lilies," Hoffman, feld. Lyon, kiad. Jackman; Prófétánkat köszönjük, Atyánk. *Himnuszok*, 11. sz.; Megyek, ahová Te vezetsz. *Himnuszok*, 173. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Hiszek Krisztusban. *Himnuszok*, 76. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2011. OKTÓBER 2., VASÁRNAP DÉLUTÁN, ÁLTALÁNOS ÜLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Henry B. Eyring elnök. Nyitóima: F. Michael Watson elder. Záróima: Gregory A. Schwitzer elder. Zene: Tabernákulum Kórus; vezényelt: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe és Linda Margetts. "Arise, O God, and Shine," *Hymns*, no. 265, feld. Wilberg, kiadatlan; "I Feel My Savior's Love," *Children's Songbook*, 74–75, feld. Cardon, kiadatlan; Örvendzünk együtt. *Himnuszok*, 3. sz.; Urunk, most, hogy búcsúzunk. *Himnuszok*, 93. sz., feld. Wilberg, kiadatlan.

2011. SZEPTEMBER 24., SZOMBAT ESTE, ÁLTALÁNOS SEGÍTŐEGYLETI GYŰLÉS

Elnökölt: Thomas S. Monson elnök. A gyűlést vezette: Julie B. Beck. Nyitóima: Barbara C. Bradshaw. Záróima: Sandra Rogers. Zene: Segítőegyleti kórus a Utah állambeli Eagle Mountainból és Saratoga Springsből; vezényelt: Emily Wadley; orgonán kísért: Bonnie Goodliffe és Linda Margetts. A hajnal kél. *Himnuszok*, 1. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Mily jó dolog, én Istenem. *Himnuszok*, 89. sz., feld. Manookin, kiad. Jackman; Most minden nemzet jól figyeljen! *Himnuszok*, 167. sz.; Örvendzünk együtt. *Himnuszok*, 3. sz.

KONFERENCIAI BESZÉDEK AZ INTERNETEN

A beszédek számos nyelven elérhetők az interneten a conference.lds.org címen. Itt ki kell választania a kívánt nyelvet. A hanganyagot általában a konferenciát követő két hónapon belül lehet beszerezni az elosztóközpontokból.

HÁZI- ÉS LÁTOGATÓTANÍTÓI ÜZENETEK

Házi- és látogatótanítói üzenetnek azt a beszédet válasszátok ki, amelyek a leginkább megfelel a látogatottak szükségleteinek.

BORÍTÓ

Címoldal fotó: John Luke. Hátoldal fotó: Les Nilsson.

KONFERENCIAI FÉNYKÉPEK

Az általános konferencia eseményeiről a fényképeket Salt Lake Cityben Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen, Derek Israelsen, Danny La, Scott Davis, Kristy Jordan és Cara Call; Brazíliában Barbara Alves, David McNamee és Sandra Rozados; Kanadában Laurent Lucuix; El Salvadorban Josué Peña; Angliában Simon Jones; Japánban Jun Aono; Mexikóban Monica Mora; a Fülöp-szigeteken Wilmor LaTorre és Ann Rosas; Dél-Afrikában Rob Milne; Svédországban Anna Peterson; Uruguayban pedig Manuel Peña készítette.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza hivatalos nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Szerkesztő: Paul B. Pieper

Tanácsadók: Keith R. Edwards, ifj. Christoffel Golden, Per G. Malm

Ügyvezető igazgató: David L. Frischknecht

Szerkesztési igazgató: Vincent A. Vaughn

Grafikai igazgató: Allan R. Loyborg

Ügyvezető szerkesztő: R. Val Johnson

Ügyvezető szerkesztő asszisztensei: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Társzerkesztők: Susan Barrett, Ryan Carr

Szerkesztőségi munkatársak: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flittton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Scott Van Kampen

Gyártási igazgató: Jane Ann Peters

Vezető tervezők: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Gyártási munkatársak: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Nyomdai előkészítő: Jeff L. Martin

Nyomtatási igazgató: Craig K. Sedgwick

Terjesztési igazgató: Evan Larsen

Fordítás: Böröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési információ:

Előfizetéshez vagy címváltozás bejelentéséhez vegye fel a kapcsolatot az Ügyfélszolgálattal.

Díjmentes telefonszám: 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 1026 HUF

Kéziratokat és kérdéseiket a következő címre küldhetik:
Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy e-mail:
liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2011. Minden jog fenntartva. Printed in the United States of America.

A *Liahona*-ban megjelent szövegekről és képekről készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi, egyházi vagy otthoni használatra. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! A szerzői joggal kapcsolatos kérdéseiket a következő címre küldhetik: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; vagy e-mailben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2011 Vol. 19 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year (January, April, May, July, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

BESZÉLŐK BETÜRENDENBEN

Allred, Silvia H. 114
Alonso, José L. 14
Andersen, Neil L. 28
Arden, Ian S. 31
Ballard, M. Russell 79
Beck, Julie B. 109
Bednar, David A. 24
Bennett, Randall K. 98
Callister, Tad R. 74
Christofferson, D. Todd 38
Clayton, L. Whitney 11
Cook, Carl B. 33
Cook, Quentin L. 104
Cornish, J. Devn 101
Curtis, LeGrand R., ifj. 35
Dalton, Elaine S. 77
Eyring, Henry B. 23, 56, 68
Hales, Robert D. 71
Holland, Jeffrey R. 44
McMullin, Keith B. 47
Monson, Thomas S. 4, 60, 82, 108
Nelson, Russell M. 86
Oaks, Dallin H. 90
Packer, Boyd K. 16
Perry, L. Tom 41
Richardson, Matthew O. 94
Scott, Richard G. 6
Thompson, Barbara 9, 117
Uchtdorf, Dieter F. 19, 53, 120
Waddell, W. Christopher 50
Yamashita, Kazuhiko 96

TÁRGYMUTATÓ

aktivizálás 14, 35, 50
áldozat 50, 120
általános konferencia 4, 23, 108
apák 77
ároni papság 47
bátorság 33, 60
Biblia 74, 90
bizonyosság 9, 60, 68, 74, 82
bűnbánat 16, 35, 38, 44
család 28, 77
családtörténet 24
egyéni érték 19, 120
engedelmesség 33, 38, 86, 90
engesztelés 33, 35, 38, 90
erkölcsösség 16
felelősség 98
felkészülés 50, 56, 96
Fiatalkorú Nők 77
fiatalok 16, 24, 44, 47, 50, 77
gyermek 28
házasság 28
hit 28, 33, 71, 101, 104
időbeosztás 31
ima 82, 101
isten természet 19
Jézus Krisztus 35, 41, 74, 79, 90, 101
jólét 53
jószívűség 68, 109, 114
közvetlen kommunikáció 6, 9, 16, 82
kitartás 68, 71
kötelesség 47, 56
látogatótanítás 109, 114
megpróbáltatás 71, 104
megtérés 68, 96
megváltás 35
Mennyei Atya 108

misszionárius házaspárok 44

misszionáriusi munka 11, 41, 44, 50, 79, 96

Mormon könyve 6, 50, 68, 74

név, az egyház ~e 79

normák 44, 60, 77, 82

növekedés, az egyház ~e 11, 41

önellátás 53

önértékelés 19, 120

önrendelkezés 98

öröm 38, 120

papság 24, 47, 56, 60, 86, 109

példa 41, 60, 77, 90, 96

prioritások 28, 31

prófécia 11

remény 19, 71

Segítőegylet 109, 114

szentírások 6, 74

Szentlélek 6, 9, 16, 33, 47, 82, 94

szerelem 53, 77, 96, 120

szolgálat 14, 47, 50, 53, 56, 68

szövetségek 86, 117

szülői mivolt 28, 77

tanítás 94

tanítványosság 109

tanulás 94

templomok és templomi

munka 4, 24, 41, 109, 117

türelem 71

visszaállítás 11

Írta: Thomas S. Monson elnök

Most, hogy újra találkozunk

[A]zért imádkozom, hogy töltsön el minket az Úr Lelke, amint meghallgatjuk a ma és holnap elhangzó üzeneteket, és tanuljunk meg mindent, amit az Úr tudatni szeretne velünk.

Milyen csodálatos, fivéreim és nőtestvéreim, hogy köszönhetlek benneteket Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 181. Félévi Általános Konferenciáján!

Ezen a konferencián van a 48. évfordulója – gondolatok bele, 48. évfordulója – annak, hogy David O. McKay elnök elhívott a Tizenkét Apostol Kvórumába. 1963 októberében történt. Hihetetlen, hogy már oly sok esztendő eltelt azóta!

Amikor sok a dolgunk, túlságosan is gyorsan telik az idő. Az elmúlt hat hónap során sem volt ez másképp. Ennek az időszaknak az egyik fénypontját az jelentette, hogy május 1-jén lehetőségem nyílt újra felszentelni a Georgiai Atlanta templomot. Velem tartott M. Russell Ballard elder és kedves felesége, Walter F. González elder és felesége, valamint William R. Walker elder is a feleségével.

A „Déli fények” címet viselő kulturális ünnepség során, melyet az újraszentelés előtti estén tartottak, 2700 fiatal férfi és fiatal nő előadásában

gyönyörködhattunk, akik a templomkerület különböző részeiről érkeztek. Az egyik legkiválóbb előadás volt, amelyet valaha is láttam – a közönség többször is állva tapsolt.

Másnap két ülés alkalmával került sor a templom újraszentelésére. Az

Úr Lelke bőségesen kiáradt ránk.

Augusztus második felében Henry B. Eyring elnök felszentelte az El Salvadori San Salvador templomot. Erre az eseményre elkísérte Eyring nőtestvér, továbbá D. Todd Christofferson elder és felesége, William R. Walker elder és felesége, valamint Silvia H. Allred nőtestvér a Segítőegylet általános elnökségéből és férje, Jeffry. Eyring elnök beszámolójában elmondta, hogy csodás lelkeségű esemény részese volt.

Az idei év vége felé Dieter F. Uchtdorf elnök a feleségével és más általános felhatalmazottakkal Guatemalába, Quetzaltenangóba utazik majd, hogy felszentelje az ott felépült templomunkat.

Testvérek, a templomok építése zavartalanul halad tovább. Ma kiváltságomban áll, hogy számos új templomot jelentsek be.

Először is hadd mondjam el, hogy nincs egyetlen egyházi épület sem,

amely fontosabb lenne, mint a templom. A templomok azok a helyek, ahol a családi kapcsolatokat összepecsételik az örökkévalóságra. Hálások vagyunk minden templomért világszerte, és hálások vagyunk azért, hogy oly nagy áldást jelentenek tagjaink életében.

Tavaly egy szörnyű tüzeset során súlyosan megrongálódott a Utah megyében lévő Provo Tabernákulum. E csodálatos épületből, melyet utolsó napi szentek nemzedékei szerettek oly nagyon, csupán a külső falak maradtak meg. Az épület alapos tanulmányozása után úgy döntöttünk, hogy a külső szerkezetet megtartva és helyreállítva az egyház második templomát építjük fel Provo városában a romok helyére. A már meglévő Provo templom az egyház egyik legsúfoltabb temploma, így egy második templom még több hithű egyháztagnak nyújt majd lehetőséget arra, hogy eljárjanak a

templomba Provóból és a környező településekről.

Most pedig örömmre szolgál, hogy még több új templomot jelenthetek be a következő helyszíneken: Barranquilla, Kolumbia; Durban, Dél-Afrika; Kinshasa a Kongói Demokratikus Köztársaságban; valamint Star Valley, Wyoming. Emellett folytatjuk a Párizsban, Franciaországban épülő templom előkészületeit is.

Az e templomokkal kapcsolatos részleteket a későbbiekben adjuk közzé, amikor már rendelkezésünkre állnak a telkek és további szükséges engedélyek.

Korábbi konferenciákon már említettem, mily nagy előrelépést tettünk már eddig is abban, hogy a templomokat közelebb vigyük az egyháztagokhoz. Bár a templomok könnyen elérhetők sok egyháztag számára, még mindig vannak olyan területei a világnak, ahol oly nagy távolságra van a legközelebbi templom,

hogy sokan nem engedhetik meg maguknak az odautazást, így aztán nem tudnak részesülni a templomokban elnyerhető szent és örök áldásokban. Ebben kíván segítséget nyújtani az újonnan létrehozott Általános Templomlátogatók Támogató Alap, mely egy alkalommal biztosítja mindazok eljutását a templomba, akik máskülönben nem tudnának elmenni oda, bár tiszta szívvel vágnak e lehetőségre. Mindazok, akik szeretnének hozzájárulni ehhez az alaphoz, a püspöknek havonta átnyújtott szokásos felajánlási lapon tehetik ezt meg, az alap nevének feltüntetésével.

Most pedig, fivéreim és nőtestvéreim, azért imádkozom, hogy töltsön el minket az Úr Lelke, amint meghallgatjuk a ma és holnap elhangzó üzeneteket, és tanuljunk meg mindent, amit az Úr tudatni szeretne velünk. Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: **Richard G. Scott** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A szentírások ereje

A szentírások olyan fénynyalábokhoz hasonlíthatók, amelyek megvilágosítják az elménket és helyet biztosítanak a magasságból érkező útmutatásnak és sugalmazásnak.

Azok, akik e pulpitus mögött állnak ezen a konferencián, érzik az imáitok erejét. Szükségünk van rájuk, és hálásak vagyunk értük.

Mennyei Atyánk tudta, milyen nehéz kihívásokkal kell majd szembenéznünk ahhoz, hogy halandó próbatételünk során megfelelőképpen fejlődhessünk. E kihívások némelyike majdhogynem elhatalmasodik rajtunk. Ő azonban eszközöket biztosított számunkra, hogy segítsen nekünk sikerrel járni halandó próbatételünkben. Az egyik ilyen eszközkészlet a szentírások.

Mennyei Atyánk mindig is megihletett bizonyos férfiakat és nőket, akik a Szentlélek útmutatását követve megoldásokat találtak az élet legnyugtalanítóbb problémáira. Ezek a felhatalmazott szolgák sugalmazás által mintegy kézikönyvet írva feljegyezték ezeket a megoldásokat azon gyermekei számára, akik hisznek majd az Ő boldogságtervében, valamint Szeretett Fiában, Jézus Krisztusban. Ehhez az útmutatáshoz könnyedén hozzáférhetünk abban a kincsestárban, amelyet alpműveknek nevezünk: az Ó- és az Újszövetségben, a Mormon könyvében, a Tan és a szövetségekben, valamint a Nagyszerű gyöngyben.

Mivel a szentírások a Szentlélek által kapott ihletett közlésekből erednek, tiszta igazságot tartalmaznak. Az alpművekben fellelhető elképzelések érvényességét nem kell megkérdőjeleznünk, mert a Szentlélek által érkező indíttatásra és sugalmazásra cselekedtek azok, akik a szentírásokat lejegyezték.

A szentírások olyan fénynyalábokhoz hasonlíthatók, amelyek megvilágosítják az elménket és helyet biztosítanak a magasságból érkező útmutatásnak és sugalmazásnak. Megnyithatják a Mennyei Atyánkkal és az Ő Szeretett Fiával, Jézus Krisztussal való kapcsolat csatornáját.

A szentírások, ha helyesen idézzük őket, felhatalmazással töltik meg a kijelentéseinket. Derék barátokká válhatnak, akiket nem korlátoz a távolság vagy a szoros időbeosztás. Mindig rendelkezésre állnak, amikor csak szükséges. Használatuk lefekteti a Szentlélek által életre kelhető igazság alapjait. A szentírások megismerése, átgondolása, kutatása és memorizálása ahhoz hasonlít, mint amikor olyan barátokkal, értékekkel és igazságokkal töltünk meg egy iratszekerényt, akiket és amiket bármikor és a világon bárhol elérhetünk.

A szentírások memorizálása hatalmas erőt adhat. Amikor szentírást memorizálunk, új barátságot kovácsolunk. Olyan, mintha megismernénk valakit, aki segíthet a bajban, sugalmazást és vigaszt nyújthat, és rávehet minket szükséges változásokra. Nekem például az erő és a tudás forrását jelentette és jelenti ennek a zsoldárnak a memorizálása:

„Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kerekége s annak lakosai.

Mert ő alapította azt a tengereken, és a folyókon megerősítette.

Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén?

Az ártatlan kezű és tiszta szívű, a ki nem adja lelkét hiábavalóságra, és nem esküszik meg csalárdságra.

Áldást nyer az Úrtól, és igazságot az idvesség Istenétől” (Zsoltárok 24:1–5).

Ha átgondolunk egy ilyen szentírást, az határozott irányt szab az életünknek. A szentírások támaszt is jelenthetnek. Hatalmas tárházát képezhetik olyan készséges barátoknak, akik a segítségünkre lehetnek. A memorizált szentírás olyan tartós baráttá válik, akit nem gyengít meg az idő múlása.

Valamely szentírásrész átgondolása utat nyithat a Szentlélektől érkező kinyilatkoztatásnak, útmutatásnak vagy sugalmazásnak. A szentírások megnyugtathatják a feldúlt lelket – békességet, reményt és visszanyert magabiztosságot adva azt illetően, hogy le tudjuk győzni az élet kihívásait. Hatalmukban áll gyógyírt adni érzelmi kihívásokra ott, ahol jelen van a Szabadítóba vetett hit. Felgyorsíthatják a test gyógyulását is.

A szentírások életünk különböző időszakaiban mást és mást jelenthetnek aszerint, hogy mire van szükségünk. A sokszor olvasott szentírásnak is lehetnek olyan jelentésárnyalatai, amelyek üdítően hatnak és meglátásokat biztosítanak számunkra

olyankor, amikor új kihívással nézünk szembe.

Ti személy szerint hogyan használjátok a szentírásokat? Megjelöltétek a saját példányotokat? Jegyzeteltek a lapszélen, hogy emlékezetbe vessétek a lelki útmutatás pillanatát, vagy egy olyan élményt, amely fontos dologra tanított? Használjátok az alpművek mindegyikét? Az Ószövetséget is? Jómagam olyan értékes igazságokra leltem az Ószövetség lapjain, amelyek kulcsfontosságú összetevői az életemet irányító igazság összességének, és forrásanyagként szolgálnak akkor, amikor megpróbálok megosztani az evangélium üzenetét. Ezért szeretem az Ószövetséget. Lapjain mindenhol értékes gyöngyszemeit találok az igazságnak. Például:

„Sámuel pedig monda: Vajjon kedvesebb-é az Úr előtt az égő-

és véres áldozat, mint az Úr szava iránti engedelmisség? Ímé, jobb az engedelmisség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!” (1 Sámuel 15:22).

„Bizodalmaid legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.

Minden te útaidban megismerd őt; akkor ő igazgatja a te útadat.

Ne légy bölcs a te magad ítélete szerint; féld az Urat, és távozzál el a gonosztól. [...]

Az Úrnak fenytését, fiam, ne útáld meg, se meg ne únd az ő dorgálását.

Mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, és pedig mint az atya az ő fiát, a kit kedvel.

Boldog ember, a ki megnyerte a bölcsességet, és az ember, a ki értelmet szerez” (Példabeszédek 3:5–7, 11–13).

Az Újszövetség is ékkövekként

ragyogó igazságok forrásaként szolgál:

„Jézus pedig monda néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” (Máté 22:37–40).

„Monda pedig az Úr: Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát;

De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.

Ő pedig monda néki: Uram, te veled kész vagyok mind tömlőczre, mind halálra menni!

És ő monda: Mondom néked Péter: ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem. [...]

És meglátván őt egy szolgálóleány, a mint a világosságnál ült, szemeit reá vetvén, monda: Ez is ő vele vala!

Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt!

És egy kevéssel azután más látván őt, monda: Te is azok közül való vagy! Péter pedig monda: Ember, nem vagyok!

És úgy egy óra mulva más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala: mert Galileából való is.

Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még beszélt, megszólalt a kakas.

És hátra fordulván az Úr, tekinté Péterre. És megemlékezék Péter az Úr szaváról, a mit néki mondta: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem.

És kimenvén Péter, keservesen síra” (Lukács 22:31–34, 56–62).

Ó, hogy fáj a szívem azért, ami akkor Péterrel történt.

Ez a szentírás a Tan és a szövetségekből gazdagon megáldotta az életemet: „Ne szavam hirdetésére törekedj, hanem először törekedj szavam elnyelésére, és akkor majd megoldódik a nyelved; akkor, ha azt kívánod, rendelkezni fogsz Lelkemmel és szavammal, igen, Isten hatalmával az emberek meggyőzésére” (T&Sz 11:21).

Megítélésem szerint a Mormon könyve páratlan egyértelműséggel és hatalommal tanítja az igazságot. Például:

„És most szeretném, ha alázatosak lennétek, engedékenyek és gyengédek; könnyen kérlelhetőek; tele türelemmel és hosszútűréssel; minden dologban mértékletesek; mindig szorgalmasak Isten parancsolatainak a betartásában; kérvén amilyen dolgokra csak szükségetek van, lelkire és fizikaira; mindig hálát adván vissza Istennek mindazon dolgokért, amiket kaptok.

És figyeljete rá, hogy legyen bennetek hit, remény és jószívűség, és akkor majd mindig bővelkedtek jó cselekedetekben” (Alma 7:23–24).

És egy másik példa:

„És a jószívűség hosszan tűrő, és kedves, és nem irigykedik, és nem fuvalkodik fel, nem keresi a maga hasznát, nem könnyű felbosszantani, nem gondol rosszra, és nem örvend a gonoszságnak, hanem az igazságnak örvend, minden dolgot elbír, minden dologban hisz, minden dolgot remél és minden dolgot elvisel.

Ezért tehát, szeretett testvéreim, ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmik vagytok, mert a jószívűség soha el nem múlik. Ragaszkodjatok tehát a jószívűséghez, ami a legnagyobb mindenek között, mert minden dolognak el kell múlnia –

De a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, és örökké tart; és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy taláztatik, hogy rendelkezik ezzel.

Imádkoztatok tehát, szeretett testvéreim, szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak; hogy Isten fiaivá legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt; hogy meglehessen ez a reménységünk; hogy megtisztulhassunk, miként ő is tiszta” (Moróni 7:45–48).

Drága feleségem, Jeanene, nagyon szerette a Mormon könyvét. Fiatalon, tizenéves korában vált élete alapjává. A bizonyág és a tanítás forrásaként fordult lapjaihoz, amikor teljes idejű misszionáriusi szolgálatot teljesített az Egyesült Államok északnyugati részén. Amikor együtt szolgáltunk missziót az argentinai Córdoba-ban, erősen hangsúlyozta, hogy térítési erőfeszítéseinkben használnunk kell a Mormon könyvét. Jeanene életében már korán megmutatkozott, hogy akik rendszeresen olvassák a Mormon könyvét, azok még nagyobb mértékben megáldatnak az Úr Lelkével, még elkötelezettebbek parancsolatainak betartása terén, és erősebb bizonyáguk van Isten Fiának isteni voltáról.¹ Nem is tudom, hány éven át láttam, amint az év végének közeledtével csendben ülve, gondosan befejezi a Mormon könyvét, amelyet abban az évben megint elolvasott.

1991-ben különleges karácsonyi ajándékot szántam a családomnak. E vágyam beteljesedését feljegyeztem a naplómban: „Délután 12:38-at mutat az óra; 1991. december 18., szerda van. Most fejeztem be a Mormon könyve magnószalagra vételét a családom számára. Olyan élmény volt ez, amely tovább erősítette a bizonyágomat erről az isteni munkáról, és elmélyítette arra irányuló vágyamat, hogy oldalait még inkább megismerjem, hogy e szentírásokból igazságokat csepegtessenek az Úrnak nyújtott szolgálatom során. Nagyon szeretem ezt a könyvet! Szívvel-lélekkel tanúbizonyágot teszek arról, hogy igaz, és hogy Izráel házának, a világban szétszórt minden részének megáldására készítettet. Akik alázatosan, Jézus Krisztusba vetett hitel tanulmányozzák az üzenetét, azok egytől egyig tudni fogják, hogy igaz, és olyan kincsre lelnek, amely még nagyobb boldogsághoz, békességhez és tudáshoz vezet őköt ebben az életben. Szent tanúbizonyágot teszem, hogy ez a könyv igaz.”

Használjuk ki mindannyian a szentírások tanulmányozásából eredő áldások gazdag tárházát! Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd Gordon B. Hinckley, “A Testimony Vibrant and True,” *Liahona*, Aug. 2005, 6.

Írta: Barbara Thompson

második tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében

Személyes kinyilatkoztatás és bizonyosság

[H]a szorgalmasan betartjuk a parancsolatokat és hittel kérünk, a válasz az Úr módján és az Ő idejében meg fog érkezni.

Sok évvel ezelőtt, amikor főiskolás voltam, rádión hallgattam az általános konferenciát, mivel nem volt televíziónk a kicsiny lakásunkban. A konferenciái beszélők csodálatosak voltak, én pedig élveztem a Szent Lélek kiáradását.

Jól emlékszem arra, hogy az egyik általános felhatalmazott a Szabadítóról és az Ő szolgálatáról beszélt, majd lelkes bizonyosságot tett róla. A Szent Lélek megerősítette a lelkemben, hogy amit mondott, igaz. Abban a pillanatban semmi kétségem sem volt afelől, hogy a Szabadító él. Abban is biztos voltam, hogy éppen személyes kinyilatkoztatásban részesülök, amely megerősíti számomra, hogy „Jézus Krisztus Isten Fia”¹.

Nyolcéves gyermekként megkeresztelték, konfirmáltak, és elnyertem a Szentlélek ajándékát. Már akkor is csodálatos áldás volt, de ahogy idősebb lettem, egyre fontosabbá vált számomra, és azóta számos módon megtapasztaltam a Szentlélek ajándékát.

Gyermekből kamasszá, majd pedig

felőtté cseperedve gyakran találunk olyan kihívásokkal és helyzetekkel, melyek ráébresztenek bennünket, hogy szükségünk van arra az isteni segítségre, amely a Szent Lelken keresztül érkezik. A próbák során feltehetjük magunknak a kérdést: „Mi a megoldás a problémámra?” és „Honnan tudhatom, mit tegyek?”.

Gyakran eszembe jut az a Mormon könyvebeli beszámoló, amikor Lehi tanítja családjának az evangéliumot. Számos kinyilatkoztatást és tanítást osztott meg velük az utolsó napokban bekövetkezendő eseményekről. Nefi az Úr útmutatását kérte, hogy még teljesebben megértse atyja tanításait. Felemeltetett, megáldott, és sugalmazásban részesült, hogy ő is tudhassa, atyja tanításai igazak. Ez képessé tette Nefit arra, hogy lelkiismeretesen betartsa az Úr parancsolatait és igazlelkű életet éljen. Személyes kinyilatkoztatásban részesült, amely útmutatást adott neki.

A fivérei ezzel szemben vitatkoztak egymással, mert nem értették atyjuk tanításait. Nefi ekkor feltett nekik egy

nagyon fontos kérdést: „Megkérdeztetek az Urat?”²

Fivérei nagyon gyenge választ adtak: „Nem, mert az Úr ilyesmit nem tudat velünk.”³

Nefi megragadta a lehetőséget, hogy megtanítsa fivéreinek, hogyan kaphatnak személyes kinyilatkoztatást. Ezt mondta: „Nem emlékeztek azokra a dolgokra, amiket az Úr mondott? – Ha nem keményítitek meg szívetekeket, és hittel kértek engem, híve abban, hogy kaptok, szorgalmasan betartva a parancsolataimat, akkor biztosan tudomásotokra jutnak ezek a dolgok.”⁴

A személyes kinyilatkoztatás elnyerésének módja teljesen világos. Vágyunk kell rá, hogy kinyilatkoztatást kapjunk, nem szabad megkeményítenünk a szívünket, majd pedig hittel kell kérnünk, igazán híve abban, hogy választ fogunk kapni, ezután pedig szorgalmasan be kell tartanunk Isten parancsolatait.

E lépések követése nem jelenti azt, hogy minden alkalommal, amikor felteszünk egy kérdést Istennek, azonnal választ kapunk rá, pontos részletekkel arról, hogy mit tegyünk. Azt azonban mindenképpen jelenti, hogy ha szorgalmasan betartjuk a parancsolatokat és hittel kérünk, a válasz az Úr módján és az Ő idejében meg fog érkezni.

Gyermekként azt hittem, hogy a személyes kinyilatkoztatás vagy az imáimra adott válasz hallható hang formájában érkezik majd. Bár néhány kinyilatkoztatás során valóban ez történik, megtanultam, hogy a Lélek számos különböző módon szól hozzánk.

A Tan és a szövetségek 6. szakasza több lehetőséget is megemlít arról, hogy miként kaphatunk kinyilatkoztatást:

„...kérdetél engem, és íme, amilyen gyakran kérdeztél, utasítást kaptál a Lelkemtől.”⁵

„...felvilágosítottam az elmédet”⁶.

„Nem szóltam-e békét elmédhez a dolgot illetően?”⁷

Más szentírásokból még többet tanulhatunk a kinyilatkoztatás elnyeréséről:

„...elmédben és szívedben szólok majd hozzád a Szentlélek által, amely reád száll és a szívedben lakozik. Most íme, ez a kinyilatkoztatás lelke”⁸.

„...égővé teszem kebledet; érezni fogod tehát, hogy helyes.”⁹

„...adni fogok neked a Lelkemből, amely megvilágosítja az elmédet, és örömmel tölti el a lelkedet”¹⁰.

Személyes kinyilatkoztatás leggyakrabban akkor érkezik, amikor a szentírásokat tanulmányozzuk, meghallgatjuk és követjük a próféták és más egyházi vezetők tanácsát, valamint arra törekszünk, hogy hithű, igazlelkű életet éljünk. Néha egyetlen szentírásvers vagy egy konferenciai beszéd egyetlen sora eredményez sugalmazást. Vagy talán aközben kapod meg a választ, hogy hallod az elemis gyermekeket élelni egy gyönyörű dalt. Ezek mind különböző módjai a kinyilatkoztatásnak.

A visszaállítás korai napjaiban sok egyháztag szorgalmasan törekedett kinyilatkoztatásra, és megáldattak, illetve sugalmazást is kaptak arra vonatkozóan, hogy mit tegyenek.

Eliza R. Snow nőtestvér azt a feladatot kapta Brigham Young prófétától, hogy segítsen az egyház nőtagjainak felemelésében és tanításában. Azt „tanította, hogy az egyes nőtestvérek sugalmazásban részesülhetnek, amely majd irányítja őket a személyes életükben, a családjukban, valamint az egyházi feladataikban. Ezt mondta: »Mondd meg a nőtestvéreknek, hogy menjenek, és alázattal és hithűen teljesítsék feladataikat, akkor Isten Lelke fog nyugodni rajtuk, és áldottak lesznek a munkájukban. Hatalom helyett bölcsességre törekedjenek, és akkor megadatik nekik mindaz a hatalom, amelynek gyakorlásához elegendő bölcsességgel rendelkeznek.»”¹¹

Snow nőtestvér azt tanította a nőtestvéreknek, hogy keressék a Szentlélek útmutatását. „Azt mondta, hogy a Szentlélek »kielégíti az emberi szív minden vágyódását, és betölt minden úrt. Amikor engem eltölt a Lélek..., lelkem megnyugszik.«”¹²

Dieter F. Uchtdorf elnök azt tanította, hogy „a kinyilatkoztatás és a bizonyosság nem mindig érkezik lenyűgöző erővel. Sokak számára a bizonyosság lassan érkezik, részletekben.” Később így folytatta: „Törekedjünk őszintén a személyes kinyilatkoztatás világosságára! Könyörögjünk az Úrnak, hogy ruházza fel elménket és lelkünket annak a hitnek a szikrájával, amely lehetővé teszi számunkra a Szentlélek isteni szolgálatételének felismerését”¹³.

Bizonyosságunk megerősít bennünket mindennapi kihívásaink közepette. Néhányan komoly egészségi problémákkal küzdenek; másoknak anyagi gondjaik vannak; néhányan a házasságukban vagy a gyermekeikkel kapcsolatban tapasztalnak kihívásokat; és vannak, akik magányosak, és akiknek beteljesületlen remények és álmok okoznak szenvedést. Az Úr Jézus Krisztusba vetett hitünkkel, valamint a szabadulás tervéről való tudásunkkal

átszótt bizonyosságunk az, ami átsegít minket a próbatételek és nehézségek ezen időszakain.

A *Leányaim a királyságomban* című könyvben olvashatunk Hedwig Biereichel nőtestvérről, egy németországi asszonyról, aki sok fájdalmat és nélkülözést élt át a második világháború alatt. Szeretetének és jószívű természetének köszönhetően még a legnagyobb szükségben is hajlandó volt megosztani élmélt az éhező hadifoglyokkal. Később, amikor megkérdezték tőle, hogyan sikerült „megtartania a bizonyosságát mindezen megpróbáltatások során”, így válaszolt: „Nem én tartottam meg a bizonyosságomat abban az időben – a bizonyosságom tartott meg engem.”¹⁴

Csupán az, hogy jelenleg erős bizonyosságunk van, nem jelenti azt, hogy ez mindig így is marad. Táplálnunk és erősíteniünk kell, hogy elegendő ereje legyen ahhoz, hogy megtartsion minket. Ez az egyik oka annak, amiért „gyakran találko[unk]” – hogy vegyünk az úrvacsorából, megújítsuk a szövetségünket, és „Isten jó szavával táplál[janak]” minket. Isten jó szava az, melynek hatására „folyamatosan éberek [maradunk] az imára, kizárólag Krisztus érdemeire támaszkodva, aki

hitü[nk] szerzője és beteljesítője”¹⁵.

David A. Bednar elder ezt tanította nekünk: „Ha helyesen keresitek és alkalmazzátok a kinyilatkoztatás lelkét, akkor megígérem nektek, hogy »az Úr világosságában« fogtok járni (Ésaiás 2:5; 2 Nefi 12:5). Időnként a kinyilatkoztatás lelke azonnal és intenzíven működik, máskor finoman és fokozatosan, és gyakran olyan gyengéden, hogy talán tudatosan fel sem ismerjük. Azonban függetlenül ezen áldás elnyerésének mintájától, az így kapott világosság beragyogja és kitágítja a lelkünket, és megvilágosítja az értelmünket (lásd Alma 5:7; 32:28), utat mutat és védelmet ad nekünk és családjainknak.”¹⁶

Az Úr meg szeretne áldani bennünket útmutatással, bölcsességgel és tanáccsal az életünkben. Ki szeretné önteni ránk az Ó Lelkét. De ismétlem: a személyes kinyilatkoztatáshoz vágyunk kell annak elnyerésére, nem szabad megkeményítenünk a szívünket, majd hittel kell kérnünk, igazán híve abban, hogy választ kapunk, ezután pedig szorgalmasan be kell tartanunk Isten parancsolatait. Majd amikor válaszokat keresünk a kérdéseinkre, Ő megáld minket a Lelkével. Erről teszem tanúságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 46:13.
2. 1 Nefi 15:8.
3. 1 Nefi 15:9.
4. 1 Nefi 15:11; lásd még 10. vers.
5. Tan és a szövetségek 6:14.
6. Tan és a szövetségek 6:15.
7. Tan és a szövetségek 6:23.
8. Tan és a szövetségek 8:2–3.
9. Tan és a szövetségek 9:8.
10. Tan és a szövetségek 11:13.
11. *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 50.
12. *Leányaim a királyságomban*. 50.
13. Dieter F. Uchtdorf: Lehetőségek, kiváltságok. *Liahóna*, 2011. máj. 60.
14. Lásd *Leányaim a királyságomban*. 86.
15. Moróni 6:4–6.
16. David A. Bednar: A kinyilatkoztatás lelke. *Liahóna*, 2011. máj. 90.

Írta: L. Whitney Clayton elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

El fog jönni az idő

[V]eletek együtt ámulattal nézem, amint munkája csodálatosan, bámulatosan és megállíthatatlanul halad előre.

Fiatalkoromban misszionáriusként jó néhány hónapig Lima központi körzetében szolgáltam Peruban. Ebből adódóan sokszor átkeltem Lima főterén, a Plaza de Armas. Erre a térre néz a Kormányzói Palota, a perui elnök hivatalos rezidenciája és irodája. Társaimmal együtt embereket szólítottunk meg a téren, hogy hallgassák meg a visszaállított evangélium üzenetét. Akkor gyakran elképzelttem, milyen is lenne belépni a palotába, azonban a kilátásaim arra, hogy ez valaha is megtörténjen, elég haloványak tűntek.

Tavaly D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, néhány más ember és jómagam társaságában, a Kormányzói Palotában találkozott Alan García elnökkel, Peru akkori elnökével. Megmutatták nekünk a gyönyörű termeket, majd García elnök szívélyes fogadtatásban részesített bennünket. Ifjú misszionáriusként a palotával kapcsolatos ábrándjaim oly módon teljeseztek be, amiről 1970-ben nem is álmodtam, hogy lehetséges.

A misszió óta megváltoztak a dolgok Peruban, különösen az egyház vonatkozásában. Akkoriban körülbelül 11 ezer tagja volt az egyháznak, és csak egy cöveke. Ma több mint 500 ezer egyháztag és majdnem 100 cövek van az országban. A városokban, ahol

akkoriban csak egyháztagok kis csoportja volt jelen, ma életteli cövekek és szép gyülekezeti házak ékesítik a tájat. Ugyanez történik a világ sok más országában is.

Az egyház e figyelemre méltó növekedése magyarázatot érdemel. Egy ószövetségi próféciaival kezdjük.

Dániel zsidó rabszolga volt Babilóniában. Lehetőséget kapott Nabukodonozor király álmának értelmezésére. Dániel arra kérte Istent, hogy nyilatkoztassa ki neki az álmodat és annak értelmét, és imája válasza talált. Azt mondta Nabukodonozornak: „... van Isten az égben, a ki a titkokat megjelent; és ő tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi leszen az utolsó napokban. A... te fejed látása a te ágyadban ez volt”. Elmondta, hogy a király egy félelmetes alakot látott fejjel, mellkassal, karokkal és lábakkal. Kéz érintése nélkül egy kő szakadt le a hegyről, és továbbgördülve egyre nagyobb lett. A kő nekiütközött a képnek, darabokra zúzva azt, „a kő pedig, a mely leüté az állóképet nagy hegygé lőn, és betölté az egész földet”.

Dániel elmagyarázta, hogy a kép jövőbeni politikai hatalmakat jelképez, és „azoknak a királyoknak idejében támaszt az egek Istene birodalmat, mely soha örökké meg nem romol, ...hanem szétzúzza” darabokra e

királyságokat, és bekebelezi azokat. „[M]aga pedig megáll örökké.”¹

Most pedig nézzünk meg néhány közelebbi eseményt. Moróni angyal először 1823-ban jelent meg Joseph Smithnek, és megmondta neki, hogy „Istennek munkája van szám[á]ra; és hogy nev[é]nek jó és rossz híre lesz minden nemzet, nemzetség és nyelv között”². Moróni üzenete minden bizonnal megdöbbenetette Josephet, aki még csak 17 éves volt.

1831-ben az Úr azt mondta Josephnek, hogy a királyság kulcsai újra „az emberre bízattak a földön”. Azt mondta: „az evangélium [továbbgördül] a földnek széleiig, akár a kéz nélkül hegyből kivágott kő... , míg nem az egész földet betölti”³, ahogyan azt Dániel Nabukodonozornak mondta.

1898-ban Wilford Woodruff elnök felidézett egy élményt, amelyben 1834-ben új egyháztagnaként volt része Kirtlandben egy papsági gyűlésen. Azt mondta: „A próféta arra szólított fel mindenkit, aki a papságot birtokolta, hogy gyűljenek össze a faházban berendezett iskolában. Kicsi ház volt, talán 18 négyzetméter... Amikor összegyűltünk, a próféta felkérte Izráel eldereit, hogy tegyenek bizonyágot erről a munkáról. [...] Amikor végezték, a próféta azt mondta: »Testvérek, nagyon sokat oktattak és utasítottak a bizonyosságaitok itt, ma este, de azt akarom mondani nektek az Úr előtt, hogy nem tudtok többet ennek az egyháznak és a királyságnak a rendeltetéséről,

mint egy csecsemő az anyja ölében. Fel sem tudjátok fogni. [...] [B]ár csak egy maroknyi papságot láttok itt ma este, ám az egyház betölti majd Észak- és Dél-Amerikát – betölti majd a világot.»⁴

Ezek a próféciák, melyek szerint

- Isten királysága a hegyből kivágott kőhöz hasonlít, amely az egész földet be fogja tölteni;
- Joseph Smith neve világszerte ismert lesz; és
- az egyház be fogja tölteni Amerikát, valamint az egész világot,

170 évvel ezelőtt akár nevetségesnek is tűnhettek. A hívők kis csoportja, akik az amerikai határterületeken

küzdöttek megélhetésükért, és az üldöztetés elkerülése végett időnként továbbálltak, nem tűnt komoly alapnak ahhoz a hithez, amely nemzetek közti határokat szel majd át, és mindenhol behatol a szívekbe.

Pedig pontosan ez történt. Hadd mondjak egy példát.

1925 karácsonyának első napján Melvin J. Ballard elder az egész dél-amerikai földrészt felszentelte az evangélium prédikálására Buenos Airesben. 1926 augusztusára megkeresztelkedett egy maroknyi megtért. Ők voltak az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza első megkeresztelt tagjai egész Dél-Amerikában. Ez 85 éve volt – a mai

Uruguay, Montevideo

konferenciát hallgatók közül már sokan éltek akkor.

Ma Sion 23 cöveke van Buenos Airesben, Argentína kisebb-nagyobb városaiban pedig további több tucat cövek és egyháztagok tízezrei. Mára több mint 600 cövek és több millió egyháztag van Dél-Amerikában. Láthatjuk, amint Isten királysága betölti a földrészt, és Joseph Smith neve olyan országokban lát napvilágot általunk és becsmérői által, amelyekről ő életében talán még csak nem is hallott.

Ma az egyházban Bostontól Bankokig, Mexikóvárostól Moszkváig, világszerte több mint 3000 cövek van. Közel járunk a 29 000 egyházközséghez és gyülekezethez. Sok országban fejlett cövek vannak, olyan egyháztagokkal, akiknek az ősei voltak megtértek. Máshol új egyháztagok kis csoportjai gyűlnek össze, kis gyülekezetekként bérelt helyiségekben. Az egyház évről évre egyre tovább terjeszkedik a földkerekségen.

Ezek a világ betöltéséről és világméretű ismertségről szóló próféciaik vajon abszurdok? Talán. Valószínűtlenek? Mindenképp. Lehetetlenek? Semmiképpen, hiszen a szemünk előtt válnak valóra!

Gordon B. Hinckley elnök azt mondta:

„Hajdanán a nap soha nem hunyt le a Brit Birodalomban. Mára ez a birodalom feloszlott. Az azonban ma is igaz, hogy a nap soha nem nyugszik le az Úr e munkájában, ami világszerte megérinti az emberek életét.

[És ez] csak a kezdet. Még a felszín is alig karcoltuk meg. [...] E munka nem ismer határokat. [...] Egy nap majd megnyílnak azon nemzetek kapui, melyek ma még zárva vannak előttünk.”⁵

Ma láthatjuk, hogy egyre közelebb kerülünk a Mormon könyvében található prófécia beteljesedéséhez:

Brazília, Salvador

„És... léssen, hogy királyok befogják majd a szájukat; mert amit nem mondtak el nekik, azt látni fogják; és amit nem hallottak, azt fontolóra veszik.

Mert azon a napon egy olyan munkát munkálkodik majd érterem az Atya, mely nagyszerű és csodálatos munka lesz közöttük”⁶.

Az Úr eme munkája bizony nagyszerű és csodálatos, előrehaladását azonban az emberiség politikai, kulturális és tudományos vezéralakjai közül sokan szinte észre sem veszik. Szívenként, családonként halad előre, csendben és tolokodás nélkül, szent üzenetével mindenhol megáldva az embereket.

A Mormon könyve egyik verse megadja a kulcsát annak, hogy miért növekszik ma oly csodálatosan az egyház: „Továbbá pedig azt mondom nektek, hogy el fog jönni az idő, amikor egy Szabadító ismerete terjed el minden nemzet, nemzetség, nyelv és nép között.”⁷

Legfontosabb üzenetünk, melyre megbízást és parancsot adtak, hogy vigyük el az egész világnak, az, hogy van egy Szabadító. Az idők delén élt. Kiengesztelt a bűneinkért, keresztre feszítették, és feltámadt. Ez a páratlan üzenet, amelyet Istentől kapott felhatalmazással prédikálunk, a valódi indoka az egyházban tapasztalt növekedésnek.

Bizonyoságot teszek arról, hogy az Úr Atyjával együtt megjelent Joseph

Smithnek. Az Atya irányítása alatt újra megalapította evangéliumát a földön. Újra apostolokat, prófétákat és papsági kulcsokat küldött a földre. Egy élő prófétán, Thomas S. Monson elnökön keresztül vezeti az egyházát. Egyháza az a hegyből kéz érintése nélkül kivágot kő, amely átgördül a földgolyón.

Hálásak vagyunk Joseph Smithért, és ámulva nézzük, amint nevét egyre szélesebb körben tisztelik, de becsméri is szerte a földön. Tudatában vagyunk azonban annak, hogy ez a hatalmas utolsó napi munka nem róla szól. A Mindenható Istennek, valamint az Ő Fiának, a Békesség Hercegének munkája ez. Bizonyoságot teszek róla, hogy Jézus Krisztus a Szabadító, és veletek együtt ámulattal nézem, amint munkája csodálatosan, bámulatosan és megállíthatatlanul halad előre. Valóban eljött „az idő, amikor egy Szabadító ismerete terjed el minden nemzet, nemzetség, nyelv és nép között”. Tanúságomat teszem Óróla, az emberiség Szabadítójáról, és erről a munkáról Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Dániel 2:28, 35, 44; lásd még 1–45. vers.
2. Joseph Smith története 1:33.
3. Tan és a szövetségek 65:2.
4. *Az egyház elnökeinek tanításai: Wilford Woodruff* (2004). 25–26.
5. Gordon B. Hinckley: *Az egyház helyzete. Liahóna*, 2003. nov. 6–7.
6. 3 Nefi 21:8–9.
7. Móziás 3:20.

Írta: José L. Alonso elder
a Hetvenektől

Késlekedés nélkül, idejében tenni azt, ami helyes

[A] Szabadító... nagyszerű példát mutatott nekünk abban, hogy ne késlekedjünk szolgálatunkkal enyhülést nyújtani azoknak, akik már nem tudnak boldogságot és örömet érezni.

Napjainkban sokan szomorú és zavaros időket élnek. Nem találnak választ a kérdéseikre és nem tudják kielégíteni a szükségleteiket. Vannak, akik már nem is tudnak boldogságot és örömet érezni. A próféták kijelentették, hogy az igazi boldogság Krisztus példájának és tanításainak követésében rejlik. Ő a mi Szabadítónk, Ő a mi tanítónk, Ő a tökéletes példa.

Élete szolgálattal telt. Amikor felebarátainkat szolgáljuk, akkor a szükséglet látókat szolgáljuk. Mindeközben pedig megoldást találhatunk saját nehézségeinkre. A Szabadító példáját követve kimutatjuk szeretetünket Mennyei Atyánk és Fia, Jézus Krisztus iránt, és hasonlóbbakká válunk Őhozzájuk.

Benjámin király beszélt a szolgálat értékéről, azt mondván, hogy „amikor embertársai[unk] szolgálatában vagy[unk], akkor is csak Isten[ünk] szolgálatában vagy[unk]”¹. Mindenki-nek lehet lehetősége a szolgálatra és szeretete kimutatására.

Thomas S. Monson elnök arra kért minket, hogy induljunk mások megmentésére, és szolgáljunk. Azt mondta: „Észre fogjuk venni, hogy azok, akiket szolgálunk, akik munkánk által megéreztek a Mester kezének érintését, valahogy nem tudják megmagyarázni az életükben történt változást. Vágyat éreznek, hogy hithűen szolgáljanak, alázatosak legyenek, és még inkább úgy éljenek, mint [a Szabadító]. Lelki látásukat elnyerve, és az örökkévalóság ígéreteit megpillantva, a vak ember szavait visszhangozzák, akinek Jézus visszaadta a látását, és aki ezt mondta: »Egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.«²

Mindennap lehetőségünk van a segítségnyújtásra és a szolgálatra – arra, hogy késlekedés nélkül, idejében tegyük azt, ami helyes. Gondoljatok bele, milyen sok embernek jelent nehézséget, hogy munkát találjon, hányan betegek vagy érzik magukat magányosnak, és hányan gondolják úgy, hogy már mindent elveszítettek!

Mit tehettek azért, hogy segítsenek nekik? Képzeljétek el, hogy egyik szomszédotoknak lerobban az autója az esőben, és segítségül hív titeket. Minek a megtétele helyes ez esetben? Mikor van itt az ideje a cselekvésnek?

Emlékszem, egyszer a családommal bementünk Mexikóváros belvárosába, hogy ruhákat vásároljunk két gyermekünknek. Még nagyon kicsik voltak. Nagyobbik fiunk alig volt két éves, a kisebbik pedig egy éves volt. Az utcán tolongtak az emberek. Vásárlás közben kézen fogva vezettük gyermekeinket, aztán egy percre megálltunk, hogy megnézzünk valamit, és anélkül, hogy észrevettük volna, elveszítettük a nagyobbik fiunkat! Nem tudtuk, hogyan történt, de nem volt ott velünk. Egy pillanatot sem veszítve szaladtunk, hogy megkeressük. A nevét kiabálva átkutattuk a környéket, és nagyon aggódtunk, hogy talán örökre elveszítjük. Közben csendben könyörögtünk Mennyei Atyánkhoz, hogy segítsen nekünk megtalálni őt.

Nem sokkal később meg is találtuk. Ártatlanul nézegette a játékokat a kirakatban. Megöleltük, összepuszilgattuk, és elhatároztuk, hogy kitartóan őrködni fogunk gyermekeink felett, hogy soha többé ne veszítsünk el senkit. Megtanultuk, hogy a fiunk megmentésére igyekvéshez nincs szükség tervezéssel töltött gyűlésekre. Csak cselekedni kellett: keresésére indulni annak, aki elveszett. Arra is ráébredtünk, hogy fiunk észre sem vette, hogy elveszett.

Testvéreim, sokan lehetnek, akik valamilyen oknál fogva kikerülnek a látókörünkéből, és nem is tudják, hogy elvesztek. Ha késlekedünk, akkor örökre elveszíthetjük őket.

Sokak esetében, akiknek a segítségünkre van szükségük, nem kell új programokat létrehozni, illetve bonyolult vagy költséges lépéseket tenni.

Csak a mi szolgálat iránti elkötelezettségünkre van szükségük – arra, hogy késlekedés nélkül, időben megtegyük azt, ami helyes.

Amikor a Szabadító megjelent a Mormon könyve népének, nagyszerű példát mutatott nekünk abban, hogy ne késlekedjünk szolgálatunkkal enyhülést nyújtani azoknak, akik már nem tudnak boldogságot és örömet érezni. Miután tanította az embereket, azt látta, hogy nem tudják minden szavát megérteni. Megkérte őket, hogy menjenek el az otthonaikba, és gondolkodzanak el a hallottakon. Megkérte őket, hogy imádkozzanak az Atyához, és készüljenek fel arra, hogy másnap újra eljöjjenek, amikor visszatér, és ismét tanítani fogja őket.³

Miután ezt elmondta, lenézett a sokaságra, és látta, hogy könnyeznek, mert szerették volna, ha még velük marad:

„És azt mondta nekik: Íme, könnyűvel van tele irántatok a bensőm.

Van-e köztetek beteg? Hozzátok ide! Van-e béna, vagy vak, vagy sánta, vagy csonka, vagy bélpoklos, vagy sorvadásos, vagy aki süket, vagy bármely más módon nyomorult? Hozzátok ide, és én meggyógyítom őket,

mert könnyűvel vagyok irántatok; irgalom tölti el a bensőmet.”⁴

És ők odavitték hozzá a betegeiket, az Úr pedig meggyógyította őket. A sokaság leborult a lábaihoz és hódoltak neki; megcsókolták a lábát, „úgyhogy könnyeikben fürdött a lába”. Ezután megparancsolta nekik, hogy vigyék elé a kisgyermeküket, akiket aztán egyesével megáldott.⁵ Ilyen példát állított elénk a Szabadító. Ő mindenkit szeret, és soha nem veszíti szem elől az egyént.

Tudom, hogy Mennyei Atyánk szeretetteljes, megértő és türelmes. Fia, Jézus Krisztus, hasonlóképpen szeret minket. A prófétáikon keresztül segítséget nyújtanak nekünk. Megtanultam, hogy nagy biztonság rejlik a próféták követésében. A „mentés” még mindig zajlik. Monson elnök azt mondta: „Az Úr elvárja, hogy gondolkodjunk. Hogy cselekedjünk. Hogy munkálkodjunk. Hogy bizonyosságot tegyünk. Hogy odaadók legyünk.”⁶

Felelősséget és nagyszerű lehetőségeket kaptunk. Sokan vannak, akiknek újra meg kell ízlelniük az egyházi tevékenységből eredő boldogságot és örömet. Ez a boldogság a szertartások elnyerése, valamint szövetések

megkötése és betartása által jó el. Az Úrnak szüksége van ránk, hogy segítsünk ezeknek az embereknek. Tegyük meg késlekedés nélkül, idejében azt, ami helyes!

Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy Isten él, és Ő a mi Atyánk. Jézus Krisztus él, és életét adta, hogy visszatérhessünk Mennyei Atyánk jelenlétébe. Tudom, hogy Ő a mi Szabadítónk. Tudom, hogy végtelen kedvességük folyamatosan megnyilvánul. Tanúbizonyosságot teszek arról, hogy Thomas S. Monson elnök az Ő prófétájuk, és hogy ez az egyetlen igaz egyház a föld színén. Tudom, hogy Joseph Smith próféta a visszaállítás prófétája. Bizonyosságot teszek arról, hogy a Mormon könyve Isten szava, mely utat mutat és követendő példákat állít elénk, hogy hasonlóbbakká válhassunk Istenhez és az Ő Szeretett Fiához. Mindezt pedig a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében jelentem ki, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Móziás 2:17.
2. Thomas S. Monson: Mentésre fel! *Liahóna*, 2001. júl. 57, 58.
3. Lásd 3 Nefi 17:1–3.
4. 3 Nefi 17:6–7; lásd még 5. vers.
5. Lásd 3 Nefi 17:9–12, 21.
6. Thomas S. Monson, *Liahóna*, 2001. júl. 58.

Írta: Boyd K. Packer elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

Tanács a fiataloknak

[A]z ellenállás, a megpróbáltatások és a kísértések ellenére nem kell kudarcot vallanotok, sem pedig félnetek.

A fiatalokhoz szólok, a szokottnál személyesebb hangnemben, saját fiatalságommal hasonlítva össze a tiéteket.

Mérhetetlenül becsesek vagytok. Számos országból, minden földrésről találkoztam már veletek. Sokkal jobbaktok annál, amilyenek mi voltunk fiatalon. Többet tudtok az evangéliumról. Érettebbek vagytok és hithűbbek.

Most 87 éves vagyok. Talán eltűnődtek, hogy az én koromban mivel járulhatnék hozzá a ti életekhez. Én már voltam ott, ahol ti most vagytok, és tudom, hogy merre tartotok. Ti azonban még nem voltatok ott, ahol én vagyok. Idézek néhány klasszikus költői sort:

Az öreg varjú egyre lassul.

Az ifjú varjú nem.

Ám, mit az ifjú varjú nem tud,

Azt a vén varjú igen.

Értelemben a vén varjú

Még mindig az ifjú mestere.

Mit nem tud a lassú, vén varjú?

– Hogyan szálljon sebesebben.

Verdes az ifjú varjú

A vén varjú alatt, felett, s körül.

Mit nem tud az ifjú varjú?

– Hogy merre is tart, ha repül!¹

Bár nem Wordsworth, de azért klasszikus költészet!

Annyi minden történik a világban! Egyre alacsonyabbak az erkölcsi normák, így hát ti, fiatalok, ellenséges területen nevelkedtek.

A szentírásokból tudjuk, hogy háború volt a mennyben, Lucifer fellázadt, és követőivel együtt „vették a földre”². Eltökélte, hogy romba dönti Mennyei Atyánk tervét, és mindenki elméjét és tetteit irányítani akarja. Lelki hatást gyakorolva „szerte jár a földön”³.

Azonban az ellenállás, a megpróbáltatások és a kísértések ellenére nem kell kudarcot vallanotok, sem pedig félnetek.

Amikor 17 éves koromban az érettségi küszöbén álltam – átlagos tanulóként, néhány vélt fogyatékossgal –, egy vasárnap délelőtt minden széthullott körülöttünk. Másnap összehívtak minket a középiskola előadótermébe. A színpadon egy szék állt, kis rádióval. Az igazgató bekapcsolta a rádiót, és akkor meghallottuk Franklin Delano Roosevelt elnök hangját, amint bejelenti, hogy Pearl Harbort bombatámadás érte. Az Egyesült Államok háborúban áll Japánnal.

Később a jelenet megismétlődött. Ismét Roosevelt elnök szólt hozzánk. Ezúttal azt jelentette be, hogy országunk háborúban áll Németországgal.

Kitört a második világháború.

Hirtelen bizonytalanná vált a jövőnk. Nem tudtuk, mi vár ránk. Vajon megéljük-e, hogy házasságot kössünk és családjunk legyen?

Ma „háborúkról és háborúk híreiről [hallunk]... és az egész föld mozgásban [van]”⁴. Előfordulhat, hogy ti, fiatalok, bizonytalanságot éreztek az életekben. Szeretnék tanácsot adni nektek és tanítani szeretnék benneteket, figyelmeztetve néhány elvégzendő és néhány kerülendő dologra.

Az evangéliumi terv „a boldogság nagyszerű terv[e]”⁵. A család központi helyen áll ebben a tervben. A család épsége azon múlik, hogy érdemesen használjátok-e a testetekben rejlő, életet adó erőket.

„A család: Kiáltvány a világhoz” az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma által kiadott ihletett irat, amelyből megtudjuk, hogy a halandóság előtti létben „minden emberi lény – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek. Az ember neme [már e halandóság előtti lét óta] alapvető jellemvonás...”

Továbbá kijelentjük, hogy Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemzőerő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek.”⁶

Lucifer és követői azt a hatalmas büntetést vonták magukra, hogy nem kaphatnak halandó testet.

A kísértések közül soknak – de a legsúlyosabbaknak biztosan – a testetekhez van köze. Nemcsak az áll hatalmatokban, hogy testeket teremtesek egy új nemzedék számára, de önrendelkezésetek is van.

Joseph Smith próféta azt tanította: „Mindenkinek, akinek teste van, hatalma van azok felett, akiknek

nincsen”⁷. Tehát minden fizikai testtel rendelkező élő lénynek végső soron hatalma van az ellenség felett. Fizikai valótok miatt kísértéseket szenvedtek el, azonban hatalmatok van az ördög és az angyalai felett.

Mire elballagtunk a középiskolából, már sok osztálytársunk hadba vonult, és némelyek soha nem tértek vissza. Nekünk, többieknek is hamarosan be kellett vonulnunk. Nem tudtuk, mit hoz a jövőnk. Vajon túléljük a háborút? Meglesz még a világunk, amikor visszatérünk?

Mivel biztos voltam benne, hogy besoroznak, csatlakoztam a légierőhöz. Hamarosan a kaliforniai Santa Anában voltam, repülés előtti kiképzésen.

Akkoriban nem volt szilárd bizonyosságom az evangélium igaz voltáról, de tudtam, hogy az ifjúsági hitoktatóim, Abel S. Rich és John P. Lillywhite

tudják, hogy igaz. Hallottam, amint bizonyosságot tesznek, és hittem nekik. Azt gondoltam, „majd az ő bizonyosságokra támaszkodom, amíg meg nem szerzem a sajátomat”. És ez így is lett.

Hallottam már pátriárkai áldásokról, de én még nem kaptam. Minden cövekben van egy elrendelt pátriárka, aki rendelkezik a prófétálás és a ki nyilatkoztatás lelkével. Felhatalmazást kapott arra, hogy személyre szabott áldásokat adjon azoknak, akiknek ajánlást ad a püspökük. Írtam a püspökömnek és ajánlást kértem tőle.

A Santa Ana cövekben J. Roland Sandstrom volt az elrendelt pátriárka. Semmit nem tudott rólam, soha azelőtt nem látott, de megadta az áldásomat, amelyben válaszokat és utasításokat kaptam.

A pátriárkai áldások nagyon is személyes természetűek, de most

megosztok az enyémből egy rövid idézetet: „A Szent Lélek suttogása utat mutat majd neked, és figyelmeztet a veszélyekre. Ha hallgatsz ezekre a figyelmeztetésekre, akkor Mennyei Atyánk meg fog áldani téged, és újra a szeretteddel lehetsz majd.”⁸

Bár a *ha* szócska kisbetűvel volt szedve, hatalmasnak láttam a papíron. Abban az áldásban lesz részem, hogy visszatérek a háborúból, *ha* betartom a parancsolatokat, és *ha* hallgatok a Szentlélek késztetéseire. Bár az ajándék kereszteléskor reám ruháztattott, nem sokat tudtam a Szentlélekről vagy a késztetések menetéről.

Amit tudnom kellett a késztetésekről, azt megtaláltam a Mormon könyvében. Azt olvastam, hogy az „angyalok a Szentlélek hatalma által szólnak, tehát Krisztus szavait mondják. Azért... tehát... [I]akmározatok Krisztus szavain; mert íme, Krisztus szavai minden olyan dolgot meg fognak mondani nektek, amit meg kell tennetek.”⁹

A legnagyszerűbb felfedezésem a Mormon könyve olvasása során talán az volt, hogy a Lélek hangja inkább *érezsként* érkezik, mintsem hangként. Hozzám hasonlóan ti is megtanuljátok majd fürkészni azt a hangot, amely inkább *éreződik*, mintsem *hallatszik*.

Nefi a következő szavakkal fedtte bátyjait: „Láttatok egy angyalt, és ő beszélt hozzátok; igen, időről időre hallottátok hangját; és ő szelíd hangon szólt hozzátok, de ti már nem *érezte-tek*, így nem *érezhattétek* a szavait”¹⁰.

Egyes kritikusok azt mondják, hogy tévednek ezek a versek, mert a szavakat *hallja*, nem pedig *érzi* az ember. De aki akár a legkisebb mértékben is ismeri a lelki közléseket, tudja, hogy leginkább az *ézés* szó fejezi ki azt, ami ilyenkor történik.

A Szentlélek ajándéka, ha engeditek, utat mutat és védelmet ad, és ki is igazítja a tetteiteket. Lelki hang ez,

amely gondolat formájában érkezik az elmébe, vagy érzésként a szívbe. Énós próféta azt mondta: „az Úr hangja szólt elmémbe”¹¹. Az Úr pedig azt mondta Oliver Cowderynek: „íme, elmédben és szívedben szólok majd hozzád a Szentlélek által, amely reád száll”¹².

Nem várható el, hogy soha ne kövessetek el hibát az életben, azonban nem fogtok lényegi hibát elkövetni úgy, hogy először ne figyelmeztetne benneteket a Lélek készítése. Ez az ígéret egyházunk minden tagjára vonatkozik.

Lesznek, akik végzetesen komoly hibákat vétének, és áthágnak az evangélium törvényeit. Itt emlékeztetek benneteket az engesztelésre, a bűnbánatra, és a teljes megbocsátásra, melyek révén újra tisztává válhattok. Az Úr azt mondta: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.”¹³

Ha az ellenség helytelen viselkedésedet folytán fogságba ejtett, akkor ne felejtsetek el, hogy nálatok van a kulcs, amely belülről nyitja a börtönajtót! A Szabadító, Jézus Krisztus engesztelő áldozata által megtisztulhattok.

Ha bajban vagytok, talán felmerül benneteket, hogy nem is érdemes megszabadítani benneteket, mert hibákat követtetek el, nagyokat vagy kicsiket, és úgy véltetek, hogy mostanra elvesztetek. Ez *soha* nem igaz. Csakis a bűnbánat gyógyíthatja meg azt, ami fáj. Azonban a bűnbánat igenis meg *tudja* gyógyítani azt, ami fáj, bármi legyen is az.

Ha olyasmibe folytatok bele, amibe nem kellett volna, vagy ha olyan emberek társaságába jártok, akik rossz irányba húznak, akkor itt az ideje annak, hogy érvényre juttassátok az önállóságotokat, az önrendelkezőeseteket! Hallgassatok a Lélek hangjára, és akkor senki nem vezet majd tévútra titeket!

Újra csak azt mondom, hogy a fiatalok ma ellenséges területen nevelkednek, ahol egyre alacsonyabbak lesznek az erkölcsi normák. Azonban az Úr szolgáljaként megígérem nektek, hogy védve lesztek az ellenség támadásaitól, *ha* hallgattok a Szent Lélektől érkező készítetésekre.

Öltözzetek erkölcsösen, beszéljetez tisztelettel, hallgassatok felemelő zenét! Kerüljetez minden

Anglia, Leicester

erkölcstelenséget és személyiséget lealacsonyító szokást! Vegyétek kézbe az életeteket, és utasítsátok magatokat hősiességre! Mivel oly nagy szükségünk van rátok, figyelemre méltó áldásokban lesz részetek. Szerető Mennyei Atyátok mindig rajtatok tartja a szemét!

Attól fogva, hogy szükségét érzetem, hogy ifjúsági hitoktatóim bizonyosságára támaszkodjak, megváltozott a biznyságom ereje. Ma az életkorom és gyermekbénulásom miatt járaskor másokra támaszkodom, de lelki dolgokat illetően nincsenek kétségeim. Hiszem, értem és ismerem az evangélium, valamint a Szabadító, Jézus Krisztus értékes igazságait.

Egyik különleges tanújaként biznyságot teszek arról, hogy nem kétséges ennek a halandóság előtti életben elkezdődött csatának a kimenetele. Lucifer veszíteni fog.

Korábban szó volt a varjakról. Nektek, ifjú varjaknak nem kell tehetetlenül verdesnetek, nem tudván, mi vár rátok. Vannak, akik már tudják az utat. „Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálainak, a prófétáknak.”¹⁴ Az Úr a kulcsok és tanácsok alapelve szerint szervezte meg egyházát.

Az egyház élén 15 férfi áll, akiket prófétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatunk. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvórumának minden tagja rendelkezik az egyház irányításához szükséges minden papsági kulccsal. A rangidős apostol, a próféta – Thomas S. Monson elnök az egyetlen, akinek felhatalmazása van e kulcsok mindegyikének használatára.

A szentírások megkövetelik, hogy az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma tanácsok révén tevékenykedjen, és e tanácsok döntései egyhangúak legyenek. És ez így is van. Bízunk az Úrban, hogy utat mutat, és csak az Ő akaratának megtételére törekszünk.

Tudjuk, hogy hatalmas bizalmat helyeztél belénk, egyénileg és együtt is.

Meg kell tanulnotok teljes szívetekből támaszkodni az Úrra, és nem a saját értelmetekre!¹⁵ Megbízhatóknak kell lennetek, és olyan barátokkal kell körülvennetek magatokat, akik hasonlóak szeretnének lenni.

Időnként talán kísértést éreztek arra, ami időről időre bennem is felmerült fiatalon: „Ha így mennek a dolgok, hamarosan vége lesz a világnak. Mindez még azelőtt, hogy eljutnék oda, ahová szeretnék.” Nem így van! Várakozással tekinthettek elébe annak, hogy jól tegyetek mindent: megházasodjatok, családot alapítsatok, lássátok gyermekeiteket és unokáitokat, talán még dédunokáitokat is!

Ha követitek ezeket a tantételeket, akkor óvva és védve lesztek, és a Szentlélek készíttetései által magatok is tudni fogjátok, merre menjetek, mert „a Szentlélek hatalma által minden dolgot illetően tudhatjátok az igazat”¹⁶. Megígérem, hogy ez így lesz, és megáldalak benneteket, drága fiataljaink, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. John Ciardi, „Fast and Slow,” *Fast and Slow: Poems for Advanced Children and Beginning Parents* (1975), 1. © 1975 by John L. Ciardi. A Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company engedélyével felhasználva. Minden jog fenntartva.
2. Jelenések 12:9; lásd még Tan és a szövetségek 76:25–26.
3. Tan és a szövetségek 52:14.
4. Tan és a szövetségek 45:26.
5. Alma 42:8.
6. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
7. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 220.
8. Boyd K. Packer pátriárkai áldása, melyet J Roland Sandstrom adott 1944. jan. 15-én. 9. 2 Nefi 32:3.
10. 1 Nefi 17:45; kiemelés hozzáadva.
11. Énós 1:10.
12. Tan és a szövetségek 8:2.
13. Tan és a szövetségek 58:42.
14. Ámós 3:7.
15. Lásd Példabeszédek 3:5.
16. Moróni 10:5.

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Számítotok Neki!

Az Úr... igencsak más mércével méri a lélek értékét, mint a világ.

Mózeset, a világ történelmének egyik legnagyobb prófétáját, a Fáraó lánya nevelte fel, és életének első 40 esztendejét Egyiptom királyi udvarában töltötte. Első kézből ismerte eme ősi birodalom dicsőségét és ragyogását.

Évekkel később egy messzi hegycsúcson állva, távol a hatalmas Egyiptom tündöklésétől és pompájától, Mózes Isten színe előtt találta magát, és szemtől szembe beszélt vele, ahogy az ember a barátjával beszél.¹ E látogatás során Isten megmutatta Mózesnek keze alkotásait, bepillantást nyújtva neki művébe és dicsőségébe. Amikor a látomás bezárult, Mózes a földre rogyott, és sok órán keresztül ott is maradt. Amikor végre visszanyerte erejét, olyan felfedezést tett, amely a Fáraó udvarában töltött rengeteg év során soha nem ötlött fel benne.

Felismerése így hangzott: „...tudom, hogy az ember semmi”².

Kevesebbek vagyunk, mint gondoljuk

Minél többet tudunk a világegyetemről, annál inkább megértjük – legalábbis kis mértékben –, amit Mózes tudott. A világegyetem olyan hatalmas, titokzatos és dicsőséges, hogy az emberi elme számára felfoghatatlan. „...számtalan világot teremtettem”³ – mondta Isten Mózesnek. Az éjszakai

égbolt csodái gyönyörűen tanúskodnak erről az igazságról.

Kevés dolog van, ami oly lélegzetelállító ámulattal töltött el életemben, mint amikor az éj sötétjében repültem óceánok és földrészek felett, és a pilótafülke ablakából kitekintve csillagok millióinak végtelen tündöklését láttam.

A csillagászok megkísérelték megszámolni a világegyetem csillagait. Egy tudósokból álló csoport úgy becsüli, hogy a távcsöveinkkel befogható csillagok száma tízszerese a világ összes tengerpartján és sivatagjában lévő homokszemek számának.⁴

Következtetésük feltűnő hasonlóságot mutat Énóknak, az ősi próféta kijelentésével: „És ha lehetséges volna az, hogy az ember megszámolja a föld részecskéit, igen, és millió ehhez hasonló földeket, az még kezdete sem lenne teremtményeid számának”⁵.

Isten teremtményeinek mérhetetlenségét figyelembe véve nem csoda, ha a nagyszerű Benjámin király azt a tanácsot adta népének, hogy „[tartsák] mindig emlékezetben... Isten nagyságát és saját jelentéktelenség[ü]ket”⁶.

Többek vagyunk, mint gondoljuk

Ám annak ellenére, hogy az ember semmi, csodálattal és ámulattal tölt el, ha belegondolok, hogy „a lelkek értéke nagy Isten szemében”⁷.

És bár talán a világegyetem hatalmas térségére tekintve így kiáltunk fel: „Micsoda az ember a teremtés dicsőségéhez képest?”, Isten maga mondta, hogy mi vagyunk az oka annak, hogy megteremtette a világegyetemet! Műve és dicsősége – e pompás világegyetem célja – az emberiség szabadításának és felmagasztosulásának biztosítása.⁸ Más szavakkal az örökkévalóság hatalmas tágassága, a vég nélküli tér és idő dicsőségei és rejtélyei mindmind az olyan hétköznapi halandók javára lettek megalkotva, amelynek ti és én vagyunk. Mennyei Atyánk azért teremtette meg a világegyetemet, hogy elérhessük fiaiként és lányaiként kapott lehetőségeink teljességét.

Látszólagos ellentmondás támad tehát az emberben: Istenhez képest az ember semmi; Istennek azonban mi jelentünk mindent. Noha a végtelen teremtés színterén előtt az ember semminek tűnhet, keblünkben örök tűz szikrája ragyog. Megadatott nekünk a felmagasztosulás – a vég nélküli világok – felfoghatatlan ígérete. Isten pedig mérhetetlenül vágyik arra, hogy segítsen elérnünk ezt.

Az oktondi büszkeség

A nagy megtévesztő tudja, hogy Isten gyermekei félrevezetésének egyik leghatékonyabb eszköze az, ha az emberi lét e látszólagos ellentmondásának végleteire épít. Néhányakban felerősíti kevély hajlamaikat, felfuvalkodottá teszi és arra sarkallja őket, hogy higgyenek saját önhittségük és legyőzhetetlenségük ábrándjaiban. Azt súgja nekik, hogy felette állnak mindennek, ami hétköznapi, és képességeik, születési előjoguk vagy társadalmi rangjuk miatt el lettek választva az őket körülvevő dolgok általános mércéjétől. Arra a következtetésre juttatja őket, hogy ennél fogva ők nincsenek is alárendelve senki más

törvényeinek, és mit sem kell törődniük mások problémáival.

Állítólag Abraham Lincoln nagyon szerette a következő verset:

Ó, miért is lenne büszke a halandó lelke?

Mint sebesreptű üstökös vagy tovasuhanó felleg,

Mint fellobbanó villám vagy messze zúgó hullám,

Úgy száll sírjába az ember röpke léte után.⁹

Jézus Krisztus tanítványai megértik, hogy az örökkévalóság viszonylatában e halandó létünk csupán „egy rövid pillanat” a térben és az időben.¹⁰ Tudják, hogy az ember valódi értékének vajmi kevés köze van ahhoz, amit a világ nagyra értékel. Tudják, hogy felhalmozhatják az egész világ vagyonát, de a mennyben mindez egy lyukas garast sem ér.

Azok fogják „örökölni” Isten királyságát¹¹, akik olyanokká lesznek, „mint egy gyermek, [aki] engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, telve szeretettel”¹². „...mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik.”¹³ Az ilyen tanítványok megértik azt is, „hogy amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok”¹⁴.

Nem feledkeztek meg rólunk!

Sátán másik módszere a megtévesztésre a csüggedés. Megpróbálja figyelmen kívül hagyni a saját jelentéktelenségünkre terelni, míg nem kételkedni kezdünk az értékünkben. Azt súgja nekünk, hogy túl jelentéktelenek, túl kicsinyek vagyunk, és megfeledkeztek rólunk – különösen Isten.

Hadd osszak meg veletek egy személyes élményt, amely talán némi segítséget nyújthat azoknak, akik

jelentéktelennek, elfeledettnek vagy magányosnak érzik magukat.

Sok-sok éve pilótaképzésen vettem részt az Egyesült Államok légierijében. Távol voltam otthonomtól, én, a fiatal nyugatnémet katona, aki Csehszlovákiában született, Kelet-Németországban nőtt fel, és csak nagy nehézségek árán tudta megértetni magát angolul. Tisztán emlékszem a texasi kiképzőközpont felé vezető útra. Ott ültem a repülőn, egy olyan utas mellett, aki erős déli akcentussal beszélt. Alig értettem akár egy szavát is annak, amit mond. Megfordult a fejemben, hogy talán egész végig rossz nyelvet tanítottak nekem. Megrémített a gondolat, hogy a pilótaképzés áhított pozícióért olyan társakkal kell felvennem a versenyt, akiknek az anyanyelvük az angol.

Amikor megérkeztem a támaszpontra a texasi Big Spring városkájában, megkerestem az utolsó napi szentek gyülekezetét, amely egy maroknyi csodás egyháztagból állt, akik ott helyben a bázison, bérelt helyiségekben tartották a gyűléseiket. Épp akkoriban szorgoskodtak kis gyülekezeti házuk felépítésén, amely az egyház állandó helyeként szolgálhat majd. Abban az időben az egyháztagok jelentősen kivették részüket a munkából az új épületek építésekor.

Nap mint nap részt vettem a pilótaképzésen, és olyan keményen tanultam, ahogy csak tudtam, majd szabadidőm javát az új gyülekezeti ház építkezésén töltöttem. Ott megtanultam, hogy a kétszer négyes nem valamiféle tánclepést jelent, hanem egy falap méretére utal. Egy szög beverése után megtanultam azt a fontos túlélő stratégiát is, hogy miként lehet kis ideig megenni hüvelykujj nélkül is.

Olyan sok időt töltöttem az építkezésen, hogy a gyülekezeti elnök – aki mellest az egyik oktatónk is volt – aggodalmát fejezte ki, hogy talán

egy kicsit többet kellene a tanulással foglalkoznom.

Barátaim és diáktársaim szintén belevetették magukat különféle szabadidős tevékenységekbe, noha azt hiszem, biztonsággal kijelenthetem, hogy néhány időtöltésük valószínűleg nem állt összhangban a mai *A fiatalság erősségéért* füzet irányelveivel. Én a magam részéről nagyon élveztem, hogy aktív tagja lehetek ennek az aprócska texasi gyülekezetnek, ahol gyakorolhattam újonnan elsajátított ácskészségeimet és gyarapíthattam angoltudásomat, miközben az elderek kvórumában és a vasárnapi iskolán tanítottam.

Akkoriban Big Spring a neve ellenére kicsi, jelentéktelen, ismeretlen hely volt. Sokszor én is pontosan így éreztem magam: jelentéktelennek, ismeretlennek és igen magányosnak.

Ennek ellenére soha, egyetlen egyszer sem fordult meg a fejemben, hogy az Úr talán megfedkezett rólam, vagy hogy képes lesz-e rám találni ott. Tudtam, hogy Mennyei Atyámnak nem számít, hol vagyok, hol állok a többiekhez képest a kiképző csoportban, vagy milyen elhívásom van az egyházban. Csak az számított Neki, hogy a tőlem telhető legjobbat nyújtsam, a szívem Őrá irányuljon, és kész legyek segíteni a körülöttem lévőeknek. Tudtam, hogy ha megteszek minden tőlem telhető, akkor minden rendben lesz.

És minden rendben is volt.¹⁵

Utolsókból lesznek az elsők

Az Úrnak egyáltalán nem számít, hogy napjainkat márványpalotákban vagy istállóknak dolgozva töltjük-e. Tudja, hol vagyunk, mindegy, mily

szerények is a körülményeink. Saját módján és saját szent céljaira igénybe fogja venni mindazokat, akik Felé fordítják szívüket.

Isten tudja, hogy a valaha élt legnagyszerűbb lelkek közül a legtöbben soha nem fognak bekerülni a történelem krónikáiba. Ők azok az áldott, alázatos lelkek, akik követik a Szabadító példáját, és életüket a jó cselekedeteknek szentelik.¹⁶

Jól példázza számomra ezt az alapvetet egy házaspár, akik egy barátom szülei. A férj egy acélgyárban dolgozott Utahban. Ebédidőben rendszerint elővette a szentírásait vagy egy egyházi folyóiratot, és olvasgatott. Amikor munkatársai látták ezt, kigúnyolták és provokálták a hitében. Ő minden alkalommal kedvesen és magabiztosan válaszolt nekik. Nem hagyta, hogy tiszteletlenségük feldühítse vagy felbosszantsa.

Évekkel később az egyik fő hangadó nagyon beteg lett. Halála előtt azt kérte, hogy ez az alázatos ember beszéljen majd a temetésén – amit ő meg is tett.

Ennek a hithű egyháztagnak soha nem volt magas társadalmi rangja vagy nagy vagyona, hatása azonban mélyen megérintette mindazokat, akik ismerték. Egy üzemi balesetben veszítette életét, miközben egy másik munkásnak próbált segíteni, akit maga alá temetett a hó.

Halála után még egy év sem telt el, amikor megözvegyült feleségén agyműtétet kellett végrehajtani, aminek következtében a nő lebénult. Az emberek azonban szeretnek vele lenni, mert meghallgatja őket. Felidézi az emlékeket. Törődik velük. Mivel írni nem tud, kívülről megtanulja gyermekei és unokái telefonszámát. Szeretettel észben tartja a születésnapokat és más jeles napokat.

Látogatói az élet és önmaguk iránti nagyobb bizakodással és hittel távoznak tőle. Érzik szeretetét. Tudják, hogy

törődik velük. Soha nem panaszkodik – napjait inkább mások életének megáldásával tölti. Egyik barátja elmondta, hogy ez az asszony egyike az általa ismert azon keveseknek, akik valóban példázják Jézus Krisztus szeretetét és életét.

Talán maga a házaspár lett volna az első, aki kimondja, hogy nem túlságosan fontosak ezen a világon. Az Úr azonban igencsak más mércével méri a lélek értékét, mint a világ. Ismeri ezt a hithű házaspárt, és szereti őket. Tetteik Belé vetett hitük élő tanúságaként szolgálnak.

Számítotok Neki!

Drága fivéreim és nőtestvéreim, talán igaz, hogy az ember semmi a világegyetem hatalmasságához képest. Lehet, hogy néha jelentéktelennek, láthatatlannak, magányosnak vagy elfeledettnek érezzük magunkat. De mindig emlékezzetek arra, hogy számítottok az Úrnak! Ha ebben valaha is kételkednétek, gondoljatok e négy isteni tantételre:

Először is, Isten szereti az alázatosakat és a szelídeket, mert ők „a [leg]nagyobb[ak] a mennyeknek országában”¹⁷.

Másodszor, az Úr „evangélium[a] teljességét az erőtlenekek[re] és egyszerűek[re] bízta, hogy hirdessék a föld széleinek”¹⁸. „A világ erőtlenei[t]”

választotta, hogy „előáll[ja]nak és ledönt[sék] a hatalmasokat és erőseket”¹⁹, és „hogy megszégyenítse az erőseket”²⁰.

Harmadszor, nem számít, hol éltek, nem számít, milyen szerények a körülményeitek, milyen keveset fizet a munkátok, milyen korlátozottak a lehetőségeitek, milyen átlagos a külsőtök, vagy milyen jelentéktelennek tűnik az egyházi elhívásotok, nem vagytok láthatatlanok Mennyei Atyátok számára! Ő szeret titeket. Ismeri alázatos szíveteket; ismeri szeretettel és kedvességgel teli tetteiteket, melyek együttesen alkotják hűségetek és hitek maradó biznyságát.

Negyedszer és utolsóként, kérlek, értsétek meg, hogy amit most láttok és tapasztaltok, nem jelenti az örökkévalóságot. Nem fogtok mindörökké magányt, bánatot, fájdalmat és csüggedést érezni! Azt a hű ígéretet kaptuk Istentől, hogy soha nem fogja elfeledni vagy magára hagyni azt, aki Őfelé fordítja a szívét.²¹ Legyen reményetek és hitetek ebben az ígéretben! Tanuljátok meg szeretni Mennyei Atyátokat, és váljatok igaz tanítványaivá szavakban és tettekben egyaránt!

Legyetek bizonyosak abban, hogy ha kitartotok, hisztek Őbenne, és hűek maradtok a parancsolatok betartásában, egy nap ti magatok is

megtapasztaljátok a Pál apostolnak kinyilatkoztatott ígéretek beteljesedését: „A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknak.”²²

Fivéreim és nőtestvéreim, a legáltalmasabb Lény az egész világegyetemben a ti lelketek Atyja, aki ismer benneteket, és tökéletes szeretettel szeret titeket.

Isten nem csupán halandó lényként tekint rátok, akik egy rövid időre egy kicsiny bolygón éltek, hanem gyermekeként lát titeket! Annak a lénynek lát titeket, akivé válhattok, és akivé szándékai szerint válnotok kell. Szeretné, ha tudnátok, hogy számítottok Neki.

Higgyünk és bízzunk hát, és rendezzük úgy az életünket, hogy megértsük örökkévaló igaz értékünket és lehetőségeinket! Legyünk érdemesek azokra a becses áldásokra, melyeket Mennyei Atyánk mindannyiunk számára tartogat. Ezért imádkozom Fia, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Mózes 1:2.
2. Mózes 1:10.
3. Mózes 1:33.
4. Lásd Andrew Craig, „Astronomers Count the Stars,” BBC News, July 22, 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Mózes 7:30.
6. Móziás 4:11.
7. Tan és a szövetségek 18:10.
8. Lásd Mózes 1:38–39.
9. William Knox, „Mortality,” in James Dalton Morrison, ed., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 397.
10. Tan és a szövetségek 121:7.
11. 3 Nefi 11:38.
12. Móziás 3:19.
13. Lukács 18:14; lásd még 9–13. vers.
14. Móziás 2:17.
15. Dieter F. Uchtdorf osztályelsőként végzett.
16. Lásd Cselekedetek 10:38.
17. Máté 18:4; lásd még 1–3. vers.
18. Tan és a szövetségek 1:23.
19. Tan és a szövetségek 11:19.
20. 1 Korinthusbeliek 1:27.
21. Lásd Zsidók 13:5.
22. 1 Korinthusbeliek 2:9.

Előterjesztette: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét, Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha vannak, akik ellenzik, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Boyd Kenneth Packert mint a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson és Neil L. Andersen.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a tizenkét apostolt mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Mindazok, akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Claudio R. M. Costa eldert felmentettük a Hetvenek Kvórumainak Elnökségéből.

Mindazok, akik velünk együtt szeretnék kifejezni köszönetüket a szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk Tad R. Callister eldert a Hetvenek Kvórumainak Elnöksége tagjaként.

Mindazok, akik egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, kérem, jelezze!

Indítványozzuk Gary J. Coleman, Richard G. Hinckley, Yoshihiko Kikuchi, Carl B. Pratt és Cecil O. Samuelson elderek felmentését a Hetvenek Első Kvórumából, és egyben nyugalmazott általános felhatalmazottá minősítését.

Indítványozzuk továbbá Won Yong Ko, Lowell M. Snow és Paul K. Sybrowsky elderek felmentését a Hetvenek Második Kvórumából.

Akik szeretnék velünk együtt kifejezni köszönetüket e Fivéreknek a kiváló szolgálatukért, kérem, jelezzék!

Ifj. Ralph W. Hardy, id. Jon M. Huntsman, Aleksandr N. Manzhos, és ifj. J. Willard Marriott elderek felmentettük területi hetvenes elhívásukból.

Indítványozzuk, hogy fejezzük ki hálánkat kézfelemeléssel a kiváló szolgálatukért!

Akik egyetértenek, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, jelezze!

Monson elnök, amennyire csak megfigyelhettem, a Konferencia-központban egyhangú volt a szavazás.

Köszönjük, testvérek, a támogató szavazataitokat, a hiteteket, odaadásotokat és imáitokat. ■

Írta: **David A. Bednar** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A gyermekek szíve atyáikhoz fordul

Felhívom az egyház fiataljait, hogy ismerjék és tapasztalják meg Illés lelkét!

Jézus Krisztus evangéliumának tanulmányozása, elsajátítása és életünkbe ültetése során a sorrendiségnek gyakorta fontos szerepe van. Gondolatok csak bele például, mit tanulhatunk a lelki prioritásokról abból, hogy milyen sorrendben követték egymást azok a fő események, melyek a Szabadító evangéliuma teljességének eme utolsó napokban történő visszaállítását jelezték.

Joseph Smith a szent ligetben látta az Örökkévaló Atyát és Jézus Krisztust, és beszélt velük. Tudomást szerzett többek között az Istenség valódi természetéről és a kinyilatkoztatás folyamatosságáról. Ez a fenséges látomás – mely a világtörténelem egyik kiemelkedő eseménye – vezette be „az idők teljességének rendjé[re]” (Efézusbeliek 1:10).

Körülbelül három évvel később, miközben Joseph 1823. szeptember 21. estéjén buzgón imádkozott, hálószobája fényel telt meg, „mígnem a szoba fényesebb lett, mint délben” (Joseph Smith története 1:30). Egy személy jelent meg az ágya mellett. Nevén szólította a fiút, és kijelentette, „hogy ő egy hírnök, akit Isten színe elől küldtek...”, és a neve Moróni

(33. vers). Ezután utasításokat adott Josephnek a Mormon könyvének napvilágra jövetelét illetően, majd pedig az ószövetségi Malakiás könyvből idézett, a Jakab király-féle fordítás szövegétől némileg eltérő szavakat használva:

„Íme, én ki fogom nyilatkoztatni nektek a papságot, Illés próféta keze által, az Úr nagy és félelmetes napjának eljövetele előtt. [...]

És ő a gyermekek szívébe ülteti az atyáknak tett ígéreteket, és a gyermekek szíve atyáikhoz fordul. Ha nem így lenne, akkor az egész föld teljesen elpusztulna az ő eljövetelekor” (38, 39. vers).

Moróninak a fiatal prófétához intézett szavai két alapvető kérdésről szóltak: (1) a Mormon könyvéről és (2) Malakiás szavairól, melyek megjövendölték Illés szerepét a visszaállításban, amikor „újja teremtetnek mindenek, a mikről szólt az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva” (Cselekedetek 3:21). Tehát a visszaállítás bevezető eseményei kinyilatkoztatták az Istenség helyes fogalmát, kihangsúlyozták a Mormon könyve jelentőségét, valamint előrevetítették mind az élők, mind pedig a

holtak szabadulásának és felmagasztosulásának munkáját. Ez az inspiráló sorrend sokat tanít arról, hogy mely lelki kérdések a legfontosabbak az Istenség számára.

Mai üzenetem Illés szolgálatára és lelkére összpontosít, melyről Moróni a Joseph Smithnek adott első utasításában jövendölt. Őszinte szívvel imádkozom a Szentlélek segítségéért.

Illés szolgálata

Illés ószövetségi próféta volt, akin keresztül hatalmas csodák történtek. Lepecsételte a mennyeket, és emiatt 3 és fél éven át nem esett eső az ősi Izráelben. Aztán megsokasította egy özvegyasszony lisztjét és olaját, feltámasztott egy ifjút a halálból, valamint tüzet hívott le a mennyből a Baál prófétáinak adott kihívás során. (Lásd 1 Királyok 17–18.) Halandó szolgálatának végén „felméne Illés a szélvészben az égbe” (2 Királyok 2:11) és átváltozott.

Utolsó napi kinyilatkoztatásokból tudjuk, „hogy Illés rendelkezett a melkisédeki papság pecsételő hatalmával, és ő volt az utolsó ilyen próféta Jézus Krisztus ideje előtt” (Kalauz a szentírásokhoz: Illés.). Joseph Smith próféta így magyarázta: „Illés lelke, hatalma és elhívása abból áll, hogy hatalmatok van a *melkisédeki papság... teljességé[nek]* ... kulcsát viselni; továbbá... elnyerni... minden olyan szertartást, amely Isten királyságához tartozik” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 327.; kiemelés hozzáadva). Ez a szent pecsételő felhatalmazás elengedhetetlen ahhoz, hogy a papsági szertartások érvényesek és kötelező érvényűek lehessenek mind a földön, mind a mennyben.

Illés a Színeváltozás hegyén megjelent Mózással együtt (lásd Máté 17:3), és Péterre, Jakabra és Jánosra ruházta ezt a felhatalmazást. 1836. április 3-án

ismét Mózesrel és másokkal együtt jelent meg a Kirtland templomban, ahol ugyanezeket a kulcsokat Joseph Smithre és Oliver Cowderyre ruházta.

A szentírások feljegyzik, hogy Illés próféta megállt Joseph és Oliver előtt, és így szólt:

„Íme teljesen elérkezett az idő, amelyről Malakiás szája szólt – aki bizonyosságot tett arról, hogy ő [Illés] elküldetik, mielőtt eljő az Úr nagy és félelmetes napja –

Hogy az atyák szívét a gyermekekhez fordítsa, és a gyermekekét az atyákhoz, különben az egész földet átok sújtja –

Kezetekbe adatnak tehát ennek az adományozási korszaknak a kulcsai; és ebből tudhatjátok, hogy az Úr nagy és félelmetes napja közel van, még hozzá az ajtóknál” (T&Sz 110:14–16).

Az, hogy Illés visszaállította a pecsételőt felhatalmazást 1836-ban, szükséges volt ahhoz, hogy a világ felkészüljön a Szabadító második eljövételére, ugyanakkor fokozott és

az egész világra kiterjedő érdeklődést eredményezett a családtörténeti kutatás iránti.

Illés lelke és munkája

Joseph Smith próféta kijelentette: „A legnagyobb felelősség, amelyet Isten ránk ruházott ebben a világban, a halottaink felkutatása. ... [M]ert szükséges, hogy kezünkben legyen az összepecsételőt hatalom, hogy összepecsételjük a gyermekeinket és a halottainkat az idők adományozási korszakának teljességére – arra az adományozási korszakra, amelyben beteljesednek Jézus Krisztus ígéretei, amelyeket a világ megalapozása előtt az ember szabadítására tett. [...] Isten ezért ezt mondta: »En elküldöm néktek Illyést, a prófétát«” (Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith. 499–500.).

Joseph további magyarázatot fűzött ehhez:

„De mi is a célja [Illés eljövételének]? Vagy hogyan teljesedik ez majd

be? A kulcsokat át kell adni, Illés lelkének el kell jönnie, az evangéliumot meg kell alapozni, Isten szentjeit össze kell gyűjteni, Siont fel kell építeni, és a szenteknek szabadítókként kell feljönniük Sion hegyére [lásd Abdiás 1:21].

De hogyan válhatnak szabadítókká Sion hegyén? Azáltal, hogy felépítik templomaikat, ... majd bemennek, és részesülnek az összes szertartásban... [mind]azokért az őseikért, akik már meghaltak...; és ebben rejlik az a lánc, amely az atyák szívét a gyermekekhez köti, a gyermekeket pedig az atyákhoz, amely beteljesíti Illés küldetését” (Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith. 497–498.).

Russell M. Nelson elder azt tanította, hogy Illés lelke „a Szentlélek megnyilvánulása, amint tanúságot tesz a család isteni természetéről” (”A New Harvest Time,” *Ensign*, May 1998, 34).

A Szentlélek e jellegzetes hatása arra indítja az embereket, hogy megtalálják, dokumentálják és nagy becsben tartásuk elődeiket és családtagjaikat – múltbéliüket és mostaniakat egyaránt.

Illés lelke hat az emberekre az egyházon belül és az egyházon kívül is. Krisztus visszaállított egyházának tagjaiként azonban szövetségben fogadott felelősségünk, hogy felkutassuk elődeinket, és biztosítsuk számukra az evangélium szabadító szertartásait. „Nálunk nélkül tökéletességre nem juthatnak” (Zsidók 11:40; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith*. 499.), továbbá „mi sem lehetünk tökéletessé a halottaink nélkül” (T&Sz 128:15).

Ezen okokból kifolyólag kutatjuk a családtörténetünket, építünk templomokat, és végzünk helyettesítő szertartásokat. Ezen okokból kifolyólag küldetett el Illés, hogy visszaállítsa a pecsételőt hatalmat, amely összeköt a földön és a mennyben. Az Úr megbízottai vagyunk a szabadulás és

felmagasztosulás munkájában, amely megakadályozza, hogy „az egész földet átok sújt[s]a” (T&Sz 110:15), amikor Ő újra eljön. Ez a mi kötelességünk és nagyszerű áldásunk.

Felhívás a felnövekvő nemzedékhez

Most pedig felhívást intézek a felnövekvő nemzedékhez, a fiatal nőkhez, fiatal férfiakhoz és gyerekekhez, miközben kihangsúlyozom, milyen fontos Illés lelke a ti életetekben ma. Üzenetem általánosságban az egész egyházhoz szól, de hozzátok különösképp.

Sokan talán úgy gondoljátok, hogy a családtörténeti munkát elsősorban idősebb embereknek kell végezniük, én viszont nem tudok korhatárról sem a szentírásokban, sem az egyház vezetői által bejelentett irányelvekben, amely az érett felnőttekre korlátozná

ezt a fontos szolgálatot. Isten fiai és leányai vagytok, a szövetség gyermekei, a királyság építői. Nem kell megvárnotok egy bizonyos életkort, hogy eleget tehessetek annak a felelősségeteknek, hogy segítséget nyújtsatok az emberiség megszabadításának munkájában.

Az Úr figyelemre méltó forrásokat bocsátott rendelkezésünkre napjainkban, melyek lehetővé teszik, hogy megismerjétek és megszeressétek ezt a munkát, melyet Illés lelke éltet. Például a FamilySearch olyan feljegyzések, források és szolgáltatások gyűjteménye, amely könnyen hozzáférhető a számítógépeken és különféle mobil eszközökön, és azzal a céllal hozták létre, hogy segítsen az embereknek felkutatni és dokumentálni családjuk történetét. Ezek a források hozzáférhetőek a családtörténeti központokban is, melyek sok egyházi épületünkben

működnek szerte a világon.

Nem véletlen egybeesés, hogy a FamilySearch és más eszközök olyan időben láttak napvilágot, amikor a fiatalok biztonsággal mozognak az információs és kommunikációs eszközök világában. Ujjaitok azért állnak rá olyan könnyen az SMS-ezésre és a tweetelésre, hogy felgyorsítsátok és előrevigyétek az Úr munkáját – nem csupán azért, hogy gyorsan tudjatok kommunikálni a barátaitokkal. A sok mai fiatalban megnyilvánuló készségek és rátermettség annak előkészülete, hogy hozzájáruljatok a szabadulás munkájához.

Felhívom az egyház fiataljait, hogy ismerjék és tapasztalják meg Illés lelkét! Biztatlak titeket, hogy szerezzetek ismereteket, kutassátok fel őseiteket, és készüljétek fel arra, hogy helyettesítő keresztelkedéseket végezzetek az Úr házában a *saját* elhunyt rokonaitokért (lásd T&Sz 124:28–36). Arra is buzdítalak titeket, hogy segítsetek másoknak is felkutatni saját családtörténetüket.

Amikor hittel eleget tesztek e felhívásnak, szívetek az atyák felé fog fordulni. Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak tett ígéretet a szívetekbe lesznek ültetve. A páttriarkai áldásotok, amely kijelenti leszármazási vonalaitokat, összekapcsol majd benneteket ezekkel az atyákkal, és nagyobb jelentőséggel fog bírni számotokra. Növekedni fog az elődeitek iránti szeretetetek és hálátok. A Szabadítóról való bizonyosságotok és a Hozzá térésetek mély és maradandó lesz. És ígérem nektek, hogy védelmezve lesztek az ellenség egyre fokozódó hatásai ellen. Amikor részt vesztek e szent munkában és megszeretitek azt, védelemben lesz részetek ifjúságotokban és egész életetekben át.

Szülők és vezetők, kérlek, segítsetek a gyermekeiteknek és

fiataljaitoknak megismerni és megpasztalni Illés lelkét. De ne tegyétek túlságosan szervezetté e törekvést, és ne adjatok túl részletes információkat vagy képzést. Hívjátok meg a fiatalokat, hogy fedezzék fel, tapasztalják meg, és saját maguk tegyenek szert a hozzá kapcsolódó tudásra (lásd Joseph Smith története 1:20). Bármely fiatal képes megtenni, amit javaslok, az **lds.org/familyhistoryyouth** című honlapon található modulok segítségével. Az ároni papság kvórumainak és a Fiatal Nők osztályainak elnökségei fontos szerepet játszhatnak abban, hogy minden fiatal megismerje ezeket az alapvető forrásokat. A fiataloknak egyre inkább tanulókká kell válniuk, akik cselekszenek, ezáltal pedig további világosságot és tudást kapnak a Szentlélek hatalma által, ahelyett, hogy csupán passzív diákok lennének, akik javarészt csak a cselekvés alanyai (lásd 2 Nefi 2:26).

Szülők és vezetők, el fogtok ámulni, hogy gyermekeitek és az egyház fiataljai milyen gyorsan tesznek szert magas szintű felhasználói készségekre ezen eszközök használatára. Sőt, még ti fogtok értékes leckéket tanulni tőlük e források hatékony kiaknázásáról! A fiatalok sokat nyújthatnak azoknak az idősebb embereknek, akiket rémisztenek a technika vívmányai, vagy nem ismerik a FamilySearch programot. Ezenfelül alig tudjátok majd számon tartani a rengeteg áldást, mely abból fakad majd, hogy a fiatalok több időt szentelnek a családtörténeti munkának és a templomi szolgáltatnak, és kevesebb időt töltenek videojátékokkal, internetezéssel vagy Facebookozással.

Troy Jackson, Jaren Hope és Andrew Allan ároni papságviselők, akiket egy sugalmazott püspök elhívott, hogy közösen tartsanak családtörténeti képzést az

egyházközségükben. Ezek a fiatal férfiak sokatokat jelképeznek, akik szintén vágytok a tanulásra és a szolgálatra.

Troy ezt mondta: „Régebben úgy jártam az egyházba, hogy csak ültem ott, de most már tudom, hogy aztán haza kell mennem és tennem kell valamit. Mindannyian tudjuk végezni a családtörténeti munkát.”

Jaren elmesélte, hogy amikor egyre többet tanult a családtörténetről, ráébredt, „hogy ezek nem csak nevek, hanem valós emberek. Egyre inkább vágytam arra, hogy elvigyem a nevüket a templomba.”

Andrew pedig hozzátette: „Olyan szeretet és lelkesedés alakult ki bennem a családtörténet iránt, amelyről nem is álmodtam volna. Amikor hétről hétre felkészültem a tanításra, a Szentlélek gyakorta nógatótt, hogy magam is próbáljam ki a leckékben álló módszereket. Korábban félttem a családtörténetről, de a Lélek segítségével

képes voltam felnőni az elhívásomhoz, és sokaknak tudtam segíteni az egyházközségben.”

Drága ifjú fivéreim és nőtestvéreim, a családtörténet nem csupán egy egyház által támogatott érdekes program vagy tevékenység; sokkal inkább a szabadulás és felmagasztosulás munkájának elengedhetetlen része. Erre a napra és Isten királyságának felépítésére letetek előkészítve. Azért vagytok itt a földön most, hogy segítetek e dicsőséges munkában.

Tanúságomat teszem, hogy Illés visszatért a földre, és visszaállította a szent pecsételőt hatalmat. Bizonyágomat teszem, hogy amit megköntek a földön, kötve lehet a mennyben is. És azt is tudom, hogy a felnövekvő nemzedék fiataljainak kulcsfontosságú szerepe van e hatalmas erőfejtésben. Erről teszek bizonyágot az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

Írta: Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Gyermekek

Tanúbizonyosságot teszek a gyermekek nagyszerű áldásáról és arról a boldogságról, amelyet ebben az életben és az örökkévalóságban nyújtanak nekünk.

Amikor egy gyermek szemébe nézünk, Isten egy másik fiát vagy leányát látjuk meg benne, aki ott volt velünk a halandóság előtti életben.

Mindent felülmúló kiváltsága annak a férjnek és feleségnek, akik képesek gyermekeket hozni a világra, hogy halandó testet adhatnak Isten eme lélekgyermekének. Hiszünk a családotban, és hiszünk a gyermekekben.

Amikor egy férjnek és feleségnek gyermeke születik, betöltik Mennyei Atyánk tervének arra vonatkozó részét, hogy gyermekek jöjjenek a földre. Az Úr azt mondta: „...ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét.”¹ A halhatatlanság előtt azonban lennie kell halandóságnak.

A családot Isten rendelte el. A családok központi helyen állnak Isten tervében, itt a földön és az örökkévalóságban egyaránt. A szentírások szerint Ádám és Éva házasságkötése után „megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet”². A napjainkban élő próféták és apostolok szavai szerint „az első parancsolat, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer mint férj és feleség,

szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van.”³

Ez a parancsolat nem felejtődött el vagy lett félretéve Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában.⁴ Mély hálánkat fejezzük ki azon férjnek és feleségnek (elsősorban a feleségnek) hatalmas hite iránt, akik képesek gyermekeket vállalni. A férj és a feleség, valamint az Úr között meghozandó személyes döntés az a kérdés, hogy mikor és hány gyermekünk legyen. Ezek szent döntések – olyan döntések, amelyeket őszinte imával kell meghozni és nagy hittel kell végrehajtani.

Évekkel ezelőtt James O. Mason elder a Hetvenektől a következő történetet osztotta meg velem: „Hatodik gyermekünk születése feledhetetlen élmény volt. Amikor születése után mindössze néhány perccel ránéztem erre a csodaszép kislányra a csecsemő osztályon, jól kivehető hangot hallottam, amely azt mondta: »Lesz még egy, és az fiú lesz.« Balga módon azonnal visszasiettem teljesen kimerült feleségem ágyához, és elmondtam neki a jó hírt. Elég rosszul időzítettem.”⁵ Azután Masonék évről évre várták hetedik

gyermekük érkezését. Eltelt három év, majd négy, öt, hat és hét. Végül nyolc év után megszületett hetedik gyermekük – egy kisfiú.

Thomas S. Monson elnök azt mondta idén áprilisban:

„Ahol egyszer az egyház és a társadalom normái nagyjából megegyeztek, ott most hatalmas szakadék tátong közöttünk, mely egyre csak szélesedik. [...]

Az emberiség Szabadítója úgy beszélt magáról, mint aki a világban van, de nem a világból való. Mi is lehetünk a világban, de nem a világból való, ha elvetjük a hamis nézeteket és hamis tanításokat, és hűek maradunk ahhoz, amit Isten parancsolt.”⁶

A világban ma sok hang kicsinyli le a gyermekvállalás fontosságát, vagy javasolja annak késleltetését, illetve a gyermekek számának korlátozását. Leányaim nemrég felhívták a figyelmet egy nem a mi hitünket valló ötgyermekes keresztény édesanya blogjára, aki ezt írta: „Ebben a kultúrában [felneve] nagyon nehéz bibliai szemszögből tekinteni az anyaságra. [...] A gyermekeket sokkal kevesebbre értékeli az egyetemnél. Egész biztosan kevesebbre tartják őket a világ bejárásánál. Kevesebbre annál, hogy kedvünk szerint járjunk este szórakozni. Kevesebbre az edzőtermi alakformálásnál. Kevesebbre bármely meglévő vagy vágyott munkakörnél.” Aztán így folytatja: „Az anyaság nem hobbi, hanem elhívás. Nem azért gyűjt az ember gyerekeket maga köré, mert aranyosabbnak találja őket a bélyegeknél. Ez nem olyan tevékenység, melyet arra az esetre tartogatunk, ha belefér az időnkbe. Épp ellenkezőleg: Isten erre adott nekünk időt.”⁷

A kisgyermek gondozása nem könnyű. Sok a nehéz nap. Egy fiatal édesanya buszra szállt hét gyermekkel. A buszvezető megkérdezte: „Mind

az Öné, hölgyem? Vagy csak játszani megy velük?”

„Mind az enyéim – felelte. – És ez bizony nem gyerekjáték!”⁸

Miközben a világ egyre sűrűbben kérdezi: „Mind az Öné?”, mi hálásak vagyunk azért, hogy az egyházban szentélyeket hoztok létre a családok számára, ahol tiszteljük és segítjük a gyermekes édesanyákat.

Az igazlelkű édesapának nincsenek is szavai arra a hálára és szeretetre, amelyet felesége felbecsülhetetlen ajándéka miatt érez, melynek révén gyermekei lehetnek és gondozhatja őket.

Mason eldernek házasságkötése után mindössze pár héttel egy olyan élményben volt része, amely segített helyes fontossági sorrendet felállítania családi feladatait illetően. Ezt mondta:

„Marie és én úgy érveltünk, hogy csak akkor tudom elvégezni az orvosi egyetemet, ha ő közben munkában marad. Bár tervünk nem szívünkéből fakadt, a gyermekvállalást elhalasztottuk. [Szüleim házában egy egyházi folyóiratot nézegetve] megláttam egy cikket Spencer W. Kimball eldertől, aki akkoriban a Tizenkettek Kvórumának tagja volt, és a házassággal kapcsolatos feladatkörökről beszélt. Kimball elder szerint szent felelősségünk a sokasodás és a föld betöltése. Szüleim háza [közel volt] az egyházi irodaépülethez. Azonnal odamentem, és a cikk olvasása után fél órával már ott ültem Spencer W. Kimball elder asztalának túloldalán.” (Ez ma már nem lenne ilyen könnyen.)

„Elmagyaráztam, hogy orvos szeretnék lenni. Nincs hát más választásom, el kell halasztanunk a gyermekvállalást. Kimball elder türelmesen meghallgatott, majd szelíd hangon így felelt: »Mason testvér, szerinted azt várja tőled az Úr, hogy egyik fontos parancsolatát megszegve legyen

belőled orvos? Az Úr segítségével vállalhatsz családot és lehet belőled orvos is. Hol van a hited?”

Mason elder így folytatta: „Egy éven belül megszületett az első gyermekünk. Marie-vel együtt keményen dolgoztunk, és az Úr megnyitotta az ég csatornáit.” Masonék még két gyermekkel áldattak meg, mielőtt négy évvel később elvégezte az orvosi egyetemet.⁹

Világszerte a gazdasági ingatagság és a pénzügyi bizonytalanság idejét éljük. Az áprilisi általános konferencián azt mondta Thomas S. Monson elnök: „Ha az aggaszt benneteket, hogy képesek lesztek-e eltartani a feleségeket és a családokat, hadd nyugtassalak meg benneteket, nincs abban semmi szégyen, ha egy házaspár spórol és takarékoskodik. E kihívást jelentő időben közelebb kerültök majd egymáshoz, ha megtanultok áldozatokat és nehéz döntéseket hozni.”¹⁰

Kimball elder elevenbe vágó kérdése: „Hol van a hited?”, a szentírásokhoz fordít minket.

Ádámnak és Évának nem az Éden kertjében született meg az első gyermeke. A kert elhagyása után „Ádám [és Éva] elkezdte művelni a földet... Ádám megismerte feleségét, és ő fiaikat és leányokat szült... és [hittel cselekedve] elkezdtek sokasodni és betölteni a földet.”¹¹

Nem jeruzsálemi otthonukban – arany, ezüst és egyéb értékes dolgok

között – történt, hogy Lehi és Sária hittel cselekedve vállalta Jákóbot és Józsefet, hanem a vadonban. Lehi úgy beszélt Jákób fiáról, mint „gyötrelmem napjainak elsőszülöttje... a vadonban”¹². Józsefről pedig azt mondta: „Megpróbáltatásai[nk] vadonjában születettél; igen, legnagyobb bánat[unk] idején szült téged anyád.”¹³

Mózes második könyvében szó van egy férfiról és egy nőről, akik házasságot kötöttek, majd hittel cselekedtek, és fiuk született. Születését nem adta hírül üdvözlő felirat a bejárati ajtón. Elrejtették, mert a Fáraó utasítása szerint minden újszülött izraelita fiúgyermeket a folyóba kellett vetni.¹⁴ A történet folytatását ismeritek: a kisbabát szeretetteljesen gyékénykosárba helyezték, vízre tették, aztán nővére örködött fellette, majd pedig a Fáraó leánya megtalálta, és dajkajaként saját édesanyja gondozta. A fiút később visszaadták a Fáraó leányának, aki fiaként fogadta és Mózesnek nevezte őt.

A szívünkhöz legközelebb álló gyermekszületés-történetben nem volt feldíszített gyerekszoba vagy művészi kiságy – a Világ Szabadítójának csak jászol jutott.

A „legszebb idők[ben] és... a leg-rútabb idők[ben]”¹⁵ Isten igaz szentjei hittel cselekedve soha nem felejtették el vagy hagyták figyelmen kívül Isten arra vonatkozó parancsolatát, mely szerint „sokasodjanak és töltsék be a földet”¹⁶. Hittel haladunk előre, tudatában léve annak, hogy a férj és a

Fülöp-szigetek, Davao

feleség, valamint az Úr között maradó döntés az, hogy hány gyermekük legyen és mikor. Nem szabad ennek terén ítélnünk egymás felett.

A gyermekvállalás érzékeny téma, amely nagyon fájdalmasan érinthet olyan igazlelkű nőket, akiknek nincs lehetőségük a házasságkötésre és a családalapításra. Ezeknek a nemes hölgyeknek azt mondom: Menyei Atyánk ismeri az imáitokat és a vágyaitokat. Nagyon hálásak vagyunk rendkívüli hatásotokért és azért, hogy szeretetteljesen közeledtek azokhoz a gyermekekhez, akiknek szükségük van a hitetekre és az erőtökre.

A gyermekvállalás azon igazlelkű házaspárok számára is szívbemarkoló téma lehet, akik házasságkötésük után rájönnek, hogy nem lehetnek gyermekeik, akiket pedig annyira vártak, vagy olyan férj és feleség számára, akik nagy családot terveznek, de csak kisebbel áldatnak meg.

Halandóságunk nehézségeit nem mindig tudjuk megmagyarázni. Időnként nagyon is igazságtalannak tűnik az élet – különösen akkor, ha

leginkább pontosan annak megtételére vágyunk, amit az Úr megparancsolt. Az Úr szolgájaként biztosítalak benneteket arról, hogy ez az ígélet biztos: „Azok a hithű egyháztalagok, akiknek körülményei nem teszik lehetővé, hogy már ebben az életben részesüljenek az örökkévaló házasság és a szülői mivolt áldásaiban, az örökkévalóságban majd elnyernek minden megígért áldást, feltéve, ha betartják az Istennel kötött szövetségeiket.”¹⁷

J. Scott Dorius elnök a Perui Nyugat-Lima Misszióból a következő szavakkal mesélte el nekem a történetüket:

„Becky és én már 25 éve voltunk házaspár, úgy, hogy nem lehetnek gyermekeink [és örökbe sem tudtunk fogadni]. Számos alkalommal költöztünk. Az új környezetben mindig kínos és időnként fájdalmas volt a bemutatkozás. Az egyházközség tagjai kíváncsiak voltak, miért nincsenek gyermekeink. Nem csak ők voltak kíváncsiak.

Amikor püspöki elhívást kaptam, az egyházközség tagjai kifejezésre juttatták abbéli aggodalmukat, hogy

nincs tapasztalatom a gyermekekkel és a tizenévesekkel. Megköszöntem a támogató szavazatokat, és arra kértem őket, engedjék meg nekem, hogy gyermekeiken gyakoroljam gyermeknevelési készségeimet. Szeretetteljesen beleegyeztek.

Várakoztunk, rálátást kaptunk, és türelmet tanultunk. 25 év házasság után csoda-baba érkezett az életünkbe. Örökbe fogadtuk a két éves Nicole-t, majd az újszülött Nikolai-t. Most az idegenek azt dicsérik, milyen szép unokáink vannak. Mi pedig nevetve mondjuk: »Ők a gyermekeink. Visszafele éljük az életünket.«¹⁸

Testvéreim, ne ítélnünk egymás felett e szent és személyes felelősség terén!

„És [Jézus] előfogván egy gyermeket, ...ölébe vévén azt, [és] monda nekik:

A ki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és a ki engem befogad, ...azt [fogadja be], a ki engem elbocsátott.”¹⁹

Milyen csodálatos áldás is az, hogy

Isten fiait és leányait befogadhatjuk az otthonunkba!

Igyekezzünk alázatosan és imádságos lélekkel megérteni és elfogadni Isten parancsolatait, tisztelettudóan figyelve az Ő Szent Lelkének hangjára!

A családok központi helyen állnak Isten örökkévaló tervében. Tanúbizonyosságot teszek a gyermekek nagyszerű áldásáról és arról a boldogságról, amelyet ebben az életben és az örökkévalóságban nyújtanak nekünk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 1:39.
2. 1 Mózes 1:28.
3. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
4. Az Amerikai Közvéleménykutatás éves felmérése szerint, melyet az Egyesült Államok Népszámlálási Hivatala készít, „még mindig Utahban vannak a legnagyobb háztartások, itt a legmagasabb a gyermekszületések száma, legalacsonyabb az átlag középkor (az az életkor, melynél a népesség fele idősebb, a másik fele pedig fiatalabb), itt kötik legfiatalabb korban a házasságokat, és itt a legmagasabb az otthon maradó édesanyák száma” (“Who Are Utahns? Survey Shows We’re Highest, Lowest, Youngest,” *Salt Lake Tribune*, Sept. 22, 2011, A1, A8).
5. E-mail James O. Mason eldertől, 2011. június 25-én.
6. Thomas S. Monson: Papsági hatalom. *Liahóna*, 2011. máj. 66., 67.
7. Rachel Jankovic, “Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank),” July 14, 2011, desiringgod.org.
8. Lásd “Jokes and Funny Stories about Children,” thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. E-mail James O. Mason eldertől, 2011. június 29-én.
10. Thomas S. Monson, *Liahóna*, 2011. máj. 67.
11. Mózes 5:1, 2.
12. Lásd 2 Nefi 2:1.
13. 2 Nefi 3:1.
14. Lásd 2 Mózes 1:22.
15. Charles Dickens: *Két város regénye* (Budapest: Európa, 2009. Ford.: Sóvágó Katalin)
16. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
17. 2. *kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010). 1.3.3.
18. E-mail J. Scott Dorius elnökötől, 2011. aug. 28-án.
19. Márk 9:36–37.

Írta: Ian S. Ardern elder
a Hetvenektől

A felkészülés ideje

[A]zoknak a dolgoknak kell szentelnünk az időnket, melyek a leginkább számítanak.

A *Prédikáljátok evangéliumomat!* című könyv nyolcadik fejezete az idő bölcs beosztására hívja fel figyelmünket. Ebben a fejezetben M. Russell Ballard elder arra emlékeztet minket, hogy célokra kell kitűznünk, majd pedig el kell sajátítanunk bizonyos módszereket, hogy elérhessük azokat (lásd *Prédikáljátok evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* [2004]. 146.). A céljaink eléréséhez szükséges módszerek közé tartozik az időnk megfelelő beosztásának képessége is.

Hálás vagyok Thomas S. Monson elnök példájáért. Mindenben, amit Isten prófétájaként tesz, a Szabadítóhoz hasonlóan biztosít bennünket arról, hogy mindig van elegendő idő meglátogatni a betegeket (lásd Lukács 17:12–14), felemelni a lelki szegényeket, valamint bármikor bárki szolgálatába állni. Nagyon hálás vagyok azokért is, akik idejüket szintén felebarátaik szolgálatával töltik. Bizonyosságot teszem arról, hogy a mások szolgálatára fordított időnket Isten nagyra értékeli, és mindezzel közelebb kerülhetünk Hozzá. Szabadítónk is be fogja tartani szavát, miszerint „...aki hűséges és bölcs az idő során, érdemesnek számít, hogy örökölje az Atyám által neki elkészített palotákat” (T&Sz 72:4).

Az idő sohasem eladó. Akárhogy

is nézzük, az idő olyan árucikk, melyet egyetlen boltban sem lehet kapni, akármennyit is fizetnénk érte. De amennyiben bölcsen használjuk, értéke felbecsülhetetlen. Bármely adott napon mindannyian, és teljesen ingyen, ugyanannyi percet és órát kaptunk, így hamar megtanuljuk azt, amire az ismerős himnusz is tanít bennünket: „Időnk hamar elmúlik, vissza nem hozhatjuk” (Használj ki minden napot. *Himnuszok*, 141. sz.). Bölcsen kell használnunk a rendelkezésünkre álló időt. Brigham Young elnök ezt mondta: „Mindannyian adósai vagyunk Istennek azért, hogy képesek vagyunk jól felhasználni az időt, és Ő szigorúan elszámoltatja majd velünk, hogy mire használtuk ezt a képességet” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* [1997]. 286.).

Az előttünk álló követelmények közepe meg kell tanulnunk fontossági sorrendet állítani a választásaink között, hogy azok összhangban legyenek a céljainkkal, különben az a veszély fenyeget, hogy a halogatás szele egyik időrabló tevékenységről a másikra fog sodorni bennünket. A fontossági sorrendekről nagyon jó tanítást adott nekünk a Mester Tanító is, amikor a hegyi beszédében kijelentette: „Ne e világra törekedjétek tehát, hanem először Isten királyságának a felépítésére

törekedjete, és az ő igazlelkűségének a megalapozására” (Joseph Smith Máté 6:38, vesd össze Máté 6:33). (Lásd még Dallin H. Oaks: Fókusz és a fontossági sorrend. *Liahóna*, 2001. júl. 99–102.)

Alma is beszélt a fontossági sorrendről, amikor azt tanította, hogy „ez az élet egy próbatételi állapot lett; idő arra, hogy felkészüljünk az Istennel való találkozásra” (Alma 12:24). Habár lehet, hogy szükségünk van egy kis segítségre ahhoz, hogy megtudjuk, miként használjuk az idő értékes ajándékát arra, hogy felkészüljünk az Istennel való találkozásra, az Urat és családjainkat biztosan a lista elejére helyezzük. Dieter F. Uchtdorf elnök arra emlékeztetett minket, hogy a „családi kapcsolatokban a szeretetet valóban úgy betűzzük, hogy *i-d-ő*, vagyis idő” (Dolgok, melyek a leginkább számítanak. *Liahóna*, 2010. nov. 21.). Bizonyosságomat teszem arról, hogy amikor imádságos lélekkel és őszintén törekszünk a segítségre, Mennyei Atyánk segíteni fog nekünk kihangsúlyozni azt, ami minden más felett a leginkább kiérdemli az időnket.

A rossz időbeosztás a tétlenség közeli rokona. Miközben követjük azt a parancsolatot, hogy „hagyjunk fel a tétkedéssel” (T&Sz 88:124), arról is meg kell győződünk, hogy az elfoglaltságunk hasznos. Például, csodálatos dolog, hogy az azonnali kommunikáció szó szerint egy gombnyomásra van, azonban vigyázzunk, nehogy kényszeres gombnyomogatókká váljunk. Úgy látom, néhányan egy újfajta időrabló függőség csapdájába estek – olyan csapdába, melyben állandóan közönségi üzeneteket fogadnak és küldözgetnek, ezáltal pedig tévesen azt hiszik, hogy elfoglaltak és produktívak.

Számos előnye van annak, hogy könnyen hozzáférünk a kommunikációhoz és az információhoz. Hasznosnak tartom, hogy hozzáférhetek

különböző kutatási cikkekhez, konferenciái beszédekhez, családtörténeti feljegyzésekhez, továbbá fogadhatok e-maileket, Facebook emlékeztetőket, Twitter üzeneteket és SMS-eket. Azonban bármilyen jók is ezek, nem hagyhatjuk, hogy lesöpörjék listánkról a legfontosabb dolgokat. Szomorú lenne, ha a bonyolult és mindent tudó telefon és számítógép felülkerekedne a szerető Mennyei Atyánkhoz intézett őszinte ima egyszerűségén. Olyan gyorsan térdeljünk le, amilyen gyorsan tudunk SMS-t is küldeni.

Az elektronikus játékok és ismeretek hosszú távon nem helyettesíthetik azokat a valódi barátokat, akik képesek egy biztató ölelést adni, imádkozni értünk, és akik a legjobbat akarják számunkra. Mily hálás vagyok azért, hogy láthatok kvórumokat, osztályokat és segítőegyleti tagokat összegyűlni egymás támogatására. Ilyen alkalmakkor még inkább megértem, mire gondolt Pál apostol, amikor ezt mondta: „Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek” (Efézusbeliek 2:19).

Tudom, hogy akkor lehetünk a legboldogabbak, amikor az Úrra és azon dolgokra összpontosítunk (lásd Alma 37:37), melyek tartósan megjutalmaznak, nem pedig az órák hosszát tartó állapotfrissítgetésre, internetes farmgazdálkodásra és játékmadarak katapultálására. Mindannyiunkat arra buzdítom, hogy fogjuk az összes időrabló tevékenységet, és határozzuk el, hogy mi uralkodunk felettük! Ne engedjük nekik, hogy függőséget okozó természetüknél fogva ők uralkodjanak felettünk!

Ahhoz, hogy a Szabadító által említett békességet (lásd János 14:27) élvezhessük, azoknak a dolgoknak kell szentelnünk az időnket, melyek a leginkább számítanak, ezek pedig Isten dolgai. Miközben őszintén imádkozunk

Istenhez, naponta tanulmányozzuk a szentírásokat, elmélkedünk az olvasottakon és az érzéseinken, majd pedig alkalmazzuk a tanult leckéket, közelebb kerülünk Hozzá. Isten azt ígéri nekünk, hogy amikor a legjobb könyvekből törekszünk tudásra, akkor Ő „meg fogja nek[ünk] adni azt a tudást az ő Szent Leleke által” (T&Sz 121:26; lásd még T&Sz 109:14–15).

Sátán meg fog bennünket kísérteni, hogy álruhába bújt zavaró tényezők hatására helytelenül használjuk az időnket. Habár lesznek kísértések, Quentin L. Cook elder azt tanította, hogy „azokat a szenteket, akik válszolnak [a Szabadító] üzenetére, nem vezetik tévútra a zavaró és romboló tevékenységek” (Te szent vagy? *Liahóna*, 2003. nov. 96.). Hiram Page, a Mormon könyve nyolc tanújának egyike értékes leckét tanít nekünk a zavaró tényezőkről. Volt neki egy bizonyos köve, amelynek segítségével általa kinyilatkoztatásnak vélt

Brazília, Salvador

dolgokat rögzített az egyház számára (lásd T&Sz 28). Miután viselkedéséért megdorgálták, egy feljegyzés szerint a követ elvették tőle, majd porrá zúzták, hogy soha többé ne lehessen zavaró tényező.¹ Mindannyiunkat felszólítom arra, hogy azonosítsuk be életünkben az időrabló dolgokat, melyeket képzetesen nekünk is porrá kell zúznunk. Bölcsnek kell lennünk ítélőképeségünkben, hogy az idő mércéjén az Úr, a család, a munka, valamint az értelmes kikapcsolódást nyújtó tevékenységek megfelelő egyensúlyban legyenek. Ahogyan azt már sokan felfedezték, életünk boldogabb, amikor rendelkezésünkre álló időnkben olyasmire törekszünk, ami „erényes, szép, jónak mondott vagy dicséretre méltó” (Hittételek 1:13).

Az óra ketyegése is az idő gyors múlását mutatja. A mai jó nap lehet arra, hogy míg a halandóság órája ketyeg, áttekintsük, mit is teszünk, hogy felkészüljünk az Istennel való találkozásra. Bizonyágomat teszem arról, hogy nagyszerű jutalmak várnak azokra, akik a halandóságban időt szánnak a halhatatlanságra és az örök életre való felkészülésre. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd Provo Utah Central Stake general minutes, Apr. 6, 1856, vol. 10 (1855–60), Church History Library, Salt Lake City, 273 (helyesírás, központozás és nagybetűs írásmód korszerűsítve): „[Emer] Harris atya azt mondta, hogy az apostol szerint fejedelemségek és felsőbb hatalmak ellen kell küzdenünk. Hiram Page testvér a földből kiasott egy fekete követ [és] zsebre tette azt. Hazatérve megnézte, és mintha papíron lett volna, egy mondatot látott rajta. Amint leírt egy mondatot, egy másik jelent meg a kövön, mindaddig, míg 16 oldalt le nem írt. Joseph testvérenek elmesélték az esetet. Valaki megkérdezte Joseph-től, hogy mindez helyes-e. Ő azt mondta, hogy nem tudja. De imádkozott felőle, és azt a kinyilatkoztatást kapta, hogy a kő az ördögtől származik. Ezután porrá zúzták, az írásokat pedig elégették, mert a sötétség műve volt az. Ámen.”

Írta: Carl B. Cook elder
a Hetvenektől

Jobb felfelé tekinteni

[H]a Monson elnökhöz hasonlóan hitet gyakorolunk és Istenre tekintünk segítségért, akkor nem vesznek erőt rajtunk az élet terhei.

Általános felhatalmazottként végzett szolgálatom első hetében egy különösen fárasztó nap végén táskám zsúfolásig volt pakolva, elmém pedig ez az egy kérdés forgott: „Hogyan tudom mindezt elvégezni?” Kiléptem a Hetvenek irodájából, és beszálltam az egyházi irodaépület liftjébe. Ahogy lefelé haladtam, üres tekintetem a padlóra szegeződött.

Az ajtó kinyílt és valaki beszállt, de nem néztem fel. Amikor az ajtó becsukódott, egy hang azt kérdezte: „Mit nézel ott lent?” Felismertem a hangot – Thomas S. Monson elnök volt az!

Gyorsan felnéztem és azt feleltem: „Ó, semmit.” (Biztos vagyok benne, hogy briliáns válaszom nagy bizalommal töltötte el képességeimet illetően!)

De mivel látta lehorgasztott fejem és nehéz táskámat, rám mosolygott, és az égre mutatva, szeretettel ezt mondta: „Jobb felfelé tekinteni.” Miközben lefelé haladtunk a lifttel, vidáman megemlítette, hogy épp a templomba tart. Amikor elköszönt tőlem, az ég felé vetett pillantása ismét a szívemhez szólt: „Ne feledd, jobb felfelé tekinteni.”

Amikor elköszöntünk, egy szentírás szavai jutottak eszembe: „Higgyetek Istenben; higgyétek el, hogy ő van...;

higgyétek el, hogy minden bölcsesség és minden hatalom birtokában van, a mennyben és a földön is”¹. Midőn felidéztem magam előtt Mennyei Atyánk és Jézus Krisztus hatalmát, szívem rálelt arra a megnyugvásra, melyért oly hiábavalóan fürkésztem a lift padlóját.

Azóta elgondolkodtam ezen az élményen és a próféták szerepén. Megterhelve éreztem magam, és fejem lehorgasztottam. Amikor a próféta szóra nyitotta száját és én reá tekintettem. Figyelmemet felfelé, Istenre terelte, akitől gyógyulást és erőt nyertem Krisztus engesztelése révén. Ezt teszik velünk a próféták. Istenhez vezetnek.²

Bizonyágomat teszem arról, hogy Monson elnök nem csupán próféta, látnok és kinyilatkoztató, hanem csodás példája is annak, hogyan tekintsünk felfelé. Ha valakit, akkor őt igazán nyomaszthatnák feladatai, ő azonban nagy hitet gyakorol, és telve van derűlátással, bölcsességgel és mások iránti szeretettel. A teendőkhöz úgy áll hozzá, hogy „meg lehet tenni” és „meg fogom tenni”. Bízik az Úrban; Tőle vár erőt, az Úr pedig megáldja.

Tapasztalatból tudom, hogy ha Monson elnökhöz hasonlóan hitet gyakorolunk, és Istenre tekintünk segítségért, akkor nem vesznek erőt rajtunk az élet terhei. Nem fogjuk

alkalmatlannak érezni magunkat az elhívásunk és a teendőink elvégzésére. Megerősítettünk, és életünket békesség és öröm fogja betölteni.³ Fel fogjuk ismerni, hogy a legtöbb dolog, ami miatt aggódunk, nem örökkévaló jelentőségű – vagy ha igen, az Úr megsegít majd minket. Ehhez azonban hit kell, hogy feltekintsünk, és bátorság, hogy kövessük Isten útmutatását.

Miért jelent oly nagy kihívást, hogy folyamatosan felfelé tekintsünk az életünkben? Talán hiányzik belőlünk a hit, hogy egy ilyen egyszerű tett megoldást nyújthat a problémáinkra. Például amikor Izráel gyermekeit megmárták a mérges kígyók, Mózes azt a parancsot kapta, hogy készítsen egy rézkígyót, és tűzze egy póznára. A rézkígyó Krisztust jelképezte. Azok, akik a próféta intése szerint feltekintettek a kígyóra, meggyógyultak,⁴ sokan azonban nem voltak hajlandók megtenni ezt, és elpusztultak.⁵

Alma is utalt arra, hogy sok izraelita azért nem tekintett fel, mert nem hitt abban, hogy attól meg fog gyógyulni. Szavai számunkra is nagy jelentőséggel bírnak:

„Ó testvéreim, ha ti meggyógyulhatnátok csupán azért, hogy körülnéztek szemeitekkel, hogy meggyógyulhassatok, akkor nem néznének-e oda gyorsan, hanem inkább hitetlenül megkeményítenétek a szíveteket, és restek lennétek...?”

Ha így van, akkor jaj lesz nektek; de ha nem, akkor nézzetek körül, és kezdjétek el hinni Isten Fiában. Ő el fog jönni megváltani a népét; és szenvedni fog és meghal, hogy kiengeszteljen a bűnei[n]kért; és ismét feltámad a halálból, hogy véghezvigye a feltámadást⁶.

Monson elnök biztatása, hogy tekintsek fel, a Krisztusra való emlékezés metaforája. Amikor emlékezünk Őrá és bízunk hatalmában, erő nyerünk engesztelése által. Csakis így

tudunk enyhülést találni aggályainkra, terheinkre és szenvedésünkre. Csakis így tudunk bűnbocsánatot nyerni és meggyógyulni bűneink fájdmájából. Csakis így tudunk hitet és erőt nyerni minden nehézség elviseléséhez.⁷

Nemrégiben Cook nőtestvér és én részt vettünk egy női konferencián Dél-Afrikában. Miután inspiráló beszédek hallottunk arról, hogyan alkalmazzuk életünkben az engesztelést, a cöveki segítőegyleti elnök mindenkit felkért, hogy menjünk ki az épületből. Mindannyian kaptunk egy héliummal töltött léggömböt. A segítőegyleti elnök elmondta, hogy lufink minden olyan terhet, megpróbáltatást vagy nehézséget jelképez, amely visszahúz minket az életben. Aztán hármat számoltunk, és elengedtük léggömbjeinket, azaz „terheinket”. Amint feltekintettünk, és láttunk terheinket továszállani, a megkönnyebbülés sóhaja hallatszott fel. A lufik elengedése csodálatos emlékeztetőül szolgált arra a leírhatatlan öröme, amely abból fakad, hogy felfelé tekintünk és Krisztusra gondolunk.

A léggömb útjára engedésével ellenében a lelki felfelé tekintés nem egy

egyszeri dolog. Az úrvacsorai imából is tudjuk, hogy mindig emlékeznünk kell Őrá, és be kell tartanunk parancsolatait, hogy Lelke mindennap velünk lehessen és mutathassa utunkat.⁸

Amikor Izráel gyermekei a pusztában vándoroltak, az Úr nap mint nap vezette őket útjukon, amikor Reá tekintettek útmutatásért. Mózes 2. könyvében ezt olvashatjuk: „Az Úr pedig megvala előttök nappal felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nékik⁹”. Vezetése állandó volt, és én alázatos tanúságomat teszem arról, hogy az Úr képes ugyanezt megtenni értünk is.

És hogy fog vezetni minket ma? Próféták, apostolok és papsági vezetők által, valamint azon érzéseink révén, melyek akkor támadnak bennünk, miután imánkban kiöntjük szívünket és lelkünket Mennyei Atyánknak. Vezet minket, amikor magunk mögött hagyjuk a világ dolgait, bűnbánatot tartunk és megváltunk. Vezet minket, amikor betartjuk parancsolatait, és megpróbálunk még inkább hasonlónak válni Hozzá. Vezet minket a Szentlélek által.¹⁰

Ifj. LeGrand R. Curtis elder
a Hevencikről

Ahhoz, hogy vezethessen minket az élet utazásán át, és részünk lehessen a Szentlélek állandó társágában, „halló fület” és „látó szemet” kell magunkévá tennünk, melyeket felfelé fordítunk.¹¹ Aztán pedig a kapott útmutatás szerint kell cselekednünk. Felfelé kell tekintelnünk, és felfelé kell lépelnünk. Amikor pedig így teszünk, tudom, hogy felvidulunk, mert Isten azt akarja, hogy boldogok legyünk.

Mennyei Atyánk gyermekei vagyunk. Szeretne része lenni életünknek; szeretne megáldani minket és segíteni nekünk. Be fogja gyógyítani sebeinket, fel fogja szárítani könnyeinket, és segíteni fog ösvényünkön, hogy vissza tudjunk térni színe elé. Amikor Reá tekintünk, vezetni fog minket.

*Az Úr a fényem, nincs mitől félnem,
Közel van hozzám nappal és éjjel. [...] Szívem dala Hozzá száll.
Nappal s éjen át fénye vezet majd tovább.¹²*

Bizonyágomat teszem, hogy bűneink megbocsáttatnak és terheink könnyebbek lesznek, amikor Krisztusra tekintünk. „Emlékezzünk meg hát róla, ...és ne csüggeszünk le fejünket”¹³, hiszen – ahogy Monson elnök is mondta – „jobb felfelé tekinteni”.

Tanúságomat teszem arról, hogy Jézus a mi Szabadítónk és Megváltónk. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Móziás 4:9.
2. Lásd 2 Nefi 25:23, 26.
3. Lásd Móziás 24:15.
4. Lásd 4 Mózes 21:8–9.
5. Lásd 1 Nefi 17:41.
6. Alma 33:21–22; lásd még 19–20. vers.
7. Lásd Alma 36:3, 17–21; 3 Nefi 9:13.
8. Lásd Tan és a szövetségek 20:77.
9. 2 Mózes 13:21.
10. Lásd 2 Nefi 9:52; 31:13; Tan és a szövetségek 121:46.
11. Példabeszédek 20:12.
12. Az Úr a fényem. *Himnuszok*, 41. sz.
13. 2 Nefi 10:20.

Megváltás

Krisztus által az emberek képesek megváltoztatni az életüket, meg is teszik ezt, és megváltást nyernek.

Számos megnevezéssel utalunk az Úr Jézus Krisztusra. Ezek a nevek számos különböző vonatkozásban nyújtanak bepillantást az Úr engesztelő küldetésébe. Vegyük például a „Szabadító” megnevezést. Mindannyiunknak van fogalmunk arról, hogy mit jelent a szabadítás, mert valamikor mindannyian szabadultunk vagy menekültünk már meg valamitől. Gyermekkoromban a nővéremmel együtt épp a folyón játszottunk egy kis csónakban, amikor balgán magunk mögött hagytuk a biztonságos játszótér területet, és az áramlat lefelé kezdett sodorni bennünket a folyón, ismeretlen veszélyek felé. Kiabálásunkra édesapánk a segítségünkre sietett, és megmentett minket a folyó veszélyeitől. Amikor szabadításra gondolok, ez az élmény jut eszembe.

A „Megváltó” megnevezés hasonló meglátásokat rejt. „Megváltani” annyit tesz, mint megvenni vagy visszavásárolni. Jogi értelemben valamely ingatlan úgy váltható meg, hogy kifizetjük a törlesztőrészeit vagy a rajta lévő zálogokat. Az ószövetségi időkben Mózes törvénye pénz megfizetésével különféle lehetőségeket biztosított a szolga vagy valamely tulajdon felszabadítására, vagyis megváltására (lásd 3 Mózes 25:29–32, 48–55).

A *megvált* [és a szabadít] szó a

szentírásokban sok helyen utal arra, amikor Izrael gyermekei kihozattak Egyiptom földjéről a szolgaságból. Kiszabadulásuk után Mózes azt mondta nekik: „[M]ivel szeretett titeket az Úr, ...azért hozott ki titeket... hatalmas kézzel, és szabadított meg téged a szolgaságnak házából, az egyiptombeli Fáraó királynak kezéből” (5 Mózes 7:8).

A szentírásokban számos helyen visszatér annak témája, hogy Jehova megváltja vagy megszabadítja Izrael népét a szolgaságtól. Ez gyakran azért van, hogy emlékeztesse a népet az Úr abban megnyilvánuló jóságára, hogy megszabadította Izrael gyermekeit az egyiptomiak kezéből. Ám azért is, hogy megtanítsa nekik, hogy sor kerül még Izrael egy másik, sokkal fontosabb megváltására is. Lehi azt tanította: „És az idő teljességében eljön a Messiás, hogy az emberek gyermekeit megváltassa a bukástól” (2 Nefi 2:28).

A zsolttáríró szavaival élve: „Csak Isten válthatja ki lelkemet a Seol kezéből” (Zsoltárok 49:15).

Az Úr Ésaías által kijelentette: „El-törlöm álnokságodat, mint felleget, és mint felhőt bűneidet; térj én hozzám, mert megváltottalak” (Ésaías 44:22).

A megváltás, amelyre ezek a szentírások utalnak, természetesen a Jézus Krisztus által hozott engesztelés. Ez az a „bőséges... szabadítás”, amelyet

szerető Istenünk bocsátott rendelkezésünkre (Zsoltárok 130:7). A Mózes törvénye által biztosított és a mai jogi értelemben vett megváltással ellentétben ez a megváltás „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon” jó (1 Péter 1:18). „[Krisztusban] van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint” (Efézusbeliek 1:7). John Taylor elnök azt tanította, hogy a Megváltó áldozata révén „az adósság ki lett fizetve, a megváltás elvégeztetett, a szövetség betöltetett, az igazság kielégítetett, Isten akarata teljesült, és... minden hatalom Isten Fia kezébe került” (*Az egyház elnökeinek tanításai: John Taylor* [2001]. 43.).

E megváltás egyik eredményeként Isten minden gyermekéért legyőzetett a fizikai halál. Ez azt jelenti, hogy az időleges halál után mindenki fel fog támadni. A Krisztus általi megváltás egy másik vonatkozása a lelki halál legyőzése. Szenvedése és halála által Krisztus az egész emberiség bűneit megfizetett, az egyéni bűnbánat feltételével.

Ha tehát bűnbánatot tartunk, bocsánatot nyerhetünk a bűneinkre, mivel Megváltónk már megfizette az árat. Ez mindannyiunk számára jó hír, „mert mindnyájan vétkeztek,

és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Rómabeliek 3:23). Akik jelentősen eltávolodtak az igazlelkűség ösvényétől, azok számára létfontosságú ez a megváltás, amelyre igényt tarthatnak, ha teljes mértékben bűnbánatot tartanak. Ám azok számára is létfontosságú, akik keményen dolgoztak és dolgoznak azon, hogy jó életet éljenek, mert Krisztus segítségével senki nem juthat be az Atya jelenlétébe. Ez a szerető megváltás tehát lehetővé teszi, hogy az igazságosság és az irgalom törvénye mindazok életében kielégítően, akik bűnbánatot tartanak és Krisztust követik.

*A szabadítás terve
Mily csodás, mily teljes!
Az igazság s a kegyelem
Egy lett szeretetben.
(Mily nagy Isten szeretete.
Himnuszok, 118. sz.)*

Boyd K. Packer elnök azt tanította: „Van egy Megváltó, egy Közbenjáró, aki hajlandó és ki is tudja elégíteni az igazságosság követelményeit, és irgalmat tud kínálni azoknak, akik bűnbánók” (“The Mediator,” *Ensign*, May 1977, 56).

A szentírások, az irodalom és élettapasztalataink is tele vannak

megváltásról szóló történetekkel. Krisztus által az emberek képesek megváltoztatni az életüket, meg is teszik ezt, és megváltást nyernek. Nagyon szeretem a megváltásról szóló történeteket.

Van egy barátom, aki fiatal korában nem követte az egyház tanításait. Fiatal felnőttként felismerte, miről maradt le azzal, hogy nem élt az evangélium szerint. Bűnbánatot tartott, megváltoztatta az életét, és az igazlelkű életnek szentelte magát. Egy napon, évekkel a fiatalkori kapcsolatunk megszakadása után, találkoztam vele a templomban. Az evangélium világossága ragyogott a szemében, és éreztem, hogy olyan elkötelezett tagja az egyháznak, aki igyekszik teljes mértékben az evangélium szerint élni. Története a megváltásról szól.

Egyszer keresztkedési interjút tartottam egy hölgygel, akit nagyon súlyos bűn terhelt. Az interjú folyamán megkérdeztem tőle, tudatában van-e annak, hogy ezt a bűnt soha nem szabad újra elkövetnie. Szemei és hangja mély érzelmeket tükröztek, midőn azt mondta: „Ó, elnök Úr, soha nem tudnám újra elkövetni azt a bűnt. Ezért is szeretnék megkeresztelkedni, hogy megtisztuljak ennek a borzalmas bűnnek a hatásaitól.” Az ő

története is a megváltásról szól.

Midőn az elmúlt évek során cövek-konferenciákat és egyéb gyűléseket látogattam, mindenütt hirdetem Thomas S. Monson elnök azon felhívását, hogy mentsük meg az egyház kevésbé tevékeny tagjait. Az egyik cövekkonferencián elmeséltem egy kevésbé tevékeny egyháztagnak történetét, aki azt követően tért vissza a teljes tevékenységhez, hogy a püspöke és más vezetői meglátogták az otthonában, megmondták neki, hogy szükség van rá, és elhívták, hogy szolgáljon az egyházközségben. A történetben szereplő férfi nem csupán elfogadta az elhívást, hanem meg is változtatta az életét és a szokásait, és teljesen tevékenyvé vált az egyházban.

A gyülekezetben, amelynek elmeséltem a történetet, ott volt egy barátom is. Miközben meséltem, láthatóan megváltozott az arckifejezése. Másnap küldött nekem egy e-mailt, amelyben elmondta, hogy azért reagált a történetre ilyen érzelmesen, mert nagyon hasonlított az általam elmondottakhoz az, ahogyan apósa visszatért az egyházi tevékenységhez. Azt is elmondta, hogy a püspök hasonló látogatásának és egyházi szolgálatra vonatkozó elhívásának köszönhetően apósa átgondolta az életét és a bizonyosságát, lényegi változtatásokat hozott az életében, és elfogadta az elhívást. Az újra tevékenyvé vált férfinak mára 88 olyan leszármazottja van, akik tevékeny tagjai az egyháznak.

Pár nappal később egy gyűlésen mindkét történetet elmeséltem. Másnap újra e-mailt kaptam, amely így kezdődött: „Ez az én édesapám története is.” Ez az e-mail, amelyet egy cövekelnöktől kaptam, elmondta, hogyan hívták édesapját egyházi szolgálatra annak ellenére, hogy korábban nem volt tevékeny és voltak olyan szokásai, amelyeken változtatnia kellett.

Elfogadta a felkérést, közben bűnbánatot tartott, majd cövekelnökként és misszióelnökként is szolgált, és utódai számára lefektette annak alapjait, hogy hű tagjai legyenek az egyháznak.

Néhány héttel később egy másik cövekkonferencián mindhárom történetet elmeséltem. A gyűlés után odajött hozzám egy férfi, és azt mondta, hogy ez *nem* az apja története, hanem az *övé*. Elmesélte, milyen események vezették el a bűnbánatához és ahhoz, hogy teljes mértékben részt vegyen az egyházban. És ez így ment tovább: ahová csak elvittem a kevésbé tevékenyek megmentésére szólító felhívást, egymás után láttam és hallottam olyan emberek történeteit, akik elfogadták a meghívást, hogy jöjjenek vissza és változtassák meg az életüket. Egymást követték a megváltásról szóló történetek.

Bár soha nem fizethetjük vissza a Megváltónak azt, amit értünk fizetett, a megváltás terve elvárja, hogy mindent megtegyünk azért, hogy teljesen megbánjuk bűneinket és teljesítsük

Isten akaratát. Orson F. Whitney apostol azt írta:

*Szabadítóm, lelkem Megváltója,
kinek erős keze meggyógyított,
kinek csodás hatalma felemelt
és megédesítette keserű poharam!
Mely nyelv fejezhetné ki hálám,
ó Izráel kegyes Istene?*

*Vissza ugyan nem fizethetlek soha,
Uram,
de szerethetlek. Tiszta igéd
az én gyönyörűségem,
örömöm nappal, álmom éjjel.
Hadd mondják hát ezt mindig ajkaim,
életem pedig tükrözze a Te akaratod.
("Savior, Redeemer of My Soul,"
Hymns, no. 112)*

Bizonyoságot teszek a Krisztus által hozott engesztelés hatalmáról. Ha bűnbánatot tartunk és Őhöz jövünk, az örök élet minden áldásában részesülhetünk. Tegyük ezt, és éljük meg saját megváltásunk történetét, ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: **D. Todd Christofferson** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A bűnbánat isteni ajándéka

*[C]sak a bűnbánat révén válik elérhetővé számunkra
Jézus Krisztus engesztelő irgalma.*

A Mormon könyve említést tesz egy Nehór nevű emberről. Nem nehéz megérteni, hogy Mormon az ezerévnnyi nefita feljegyzés kivonatolása során miért tartotta fontosnak, hogy beszámoljon erről az emberről és tanainak maradandó hatásáról. Figyelmeztetni akart minket, mivel tudta, hogy ez a filozófia ismét elterjed majd napjainkban.

Nehór körülbelül 90 évvel Krisztus születése előtt jelent meg a színen. Azt tanította, „hogy az egész emberiség megszabadul az utolsó napon...; mert az Úr teremtett minden embert, és ő meg is váltott minden embert; és végül minden embernek örök élete lesz” (Alma 1:4).

Mintegy 15 évvel később egy Korihór nevű férfi jött a nefiták közé, Nehór tanát prédikálva és hirdetve. A Mormon könyve feljegyzi, hogy „antikrisztus volt, mert prédikálni kezdett a népnek azon próféciák ellen, melyeket... Krisztus eljöveteletét illetően mondtak” (Alma 30:6). Korihór üzenete lényegében az volt, „hogy nem lehet engesztelést hozni az emberek bűneiért, hanem minden ember sorsa aszerint alakul, ahogyan azt maga a teremtmény igazgatja; tehát

minden ember a saját tehetsége szerint boldogul, és hogy minden ember a saját ereje szerint győzedelmeskedik; és bármit tesz az ember, az nem bűn” (Alma 30:17). E hamis próféták és követők „nem hittek bűneik megbánásában” (Alma 15:15).

Nehór és Korihór napjaihoz hasonlóan mi is kevéssel Jézus Krisztus eljövetele előtt élünk – esetünkben az Úr második eljöveteleire való felkészülés ideje ez. További hasonlóság, hogy a bűnbánat üzenete gyakran nem részesül örömteli fogadtatásban.

Néhányan azt vallják, hogy ha van is Isten, nem támaszt tényleges követelményeket velünk szemben (lásd Alma 18:5).

Manapság vannak, akik úgy tartják, hogy a szerető Isten minden bűnt megbocsát egy egyszerű beismerés után, illetve ha létezik is büntetés a bűnért, „Isten megver majd néhány vesszőcsapással, és a végén megszabadulunk Isten királyságában” (2 Nefi 28:8). Mások Korihórhoz hasonlóan tagadják Krisztus pusztá létét és a bűnt mint olyant. Tanuk szerint az értékek, normák, sőt, maga az igazság is viszonylagos. Ennek fényében mindaz, amit az ember helyesnek érez önmaga

számára, nem ítéhető mások által rossznak vagy bűnnek.

A felszínt tekintve ezek az elgondolások igencsak vonzóak, mivel megadják a vágyakban való tobzódás szabadságát a következmények miatti aggodalom nélkül. Nehór és Korihór tanításait véve alapul bármit ki tudunk magyarázni és bármit meg tudunk indokolni. Amikor próféták jönnek, bűnbánatra intve, azonnal „lehűtik a vigasságot”. Valójában azonban a prófétai felszólítást örömmel kellene fogadnunk. Bűnbánat nélkül nem létezik valódi fejlődés vagy jobbá válás az életben. Ha úgy teszünk, mintha nem létezne bűn, azzal nem csökkentjük az azt kísérő terhet és fájdalmat. A bűn miatti szenvedés önmagában még nem változtat jóra semmit. Csakis a bűnbánat vezet a jobb élet napsütötte fennsíkjaira. És természetesen csak a bűnbánat révén válik elérhetővé számunkra Jézus Krisztus engesztelő irgalma és a szabadulás. A bűnbánat isteni ajándék. Mosoly üljön arcunkon, amikor róla beszélünk, hiszen a szabadság, magabiztosság és békesség felé terel minket. A bűnbánat ajándéka nem ünneprontó, hanem inkább igaz ünneplésre ad okot.

A bűnbánat lehetősége egyedül Jézus Krisztus engesztelése miatt áll fenn. Az Ő végtelen áldozata az, ami „lehetővé teszi az emberek számára, hogy bűnbánathoz vezető hitük lehessen” (Alma 34:15). A bűnbánat a szükséges feltétel, Krisztus irgalma pedig az a hatalom, mely által „az irgalom eleget tehet az igazságosság követelményeinek” (Alma 34:16). Tanúságunk így hangzik:

„...tudjuk, hogy a mi Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus kegyelme általi megigazulás [vagyis a bűnök bocsánata] igazságos és igaz;

És azt is tudjuk, hogy a mi Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus kegyelme általi megszentelés [vagyis

a bűn hatásaitól való megtisztulás igazságos és igaz, mindazoknak, akik teljes lelkükkel, elméjükkel és erejükkel szeretik és szolgálják Istent” (T&Sz 20:30–31).

A bűnbánat kimeríthetetlen téma, ma azonban csak öt szempontját szeretném megemlíteni ennek az alapvető evangéliumi tantételnek, amelyek remélem, hasznosak lesznek.

Először is: a bűnbánatra való felkészítés a szeretet kifejezése. Amikor a Szabadító elkezdett „prédikálni, és ezt mondani: Térjetek meg, mert elközelgetett a mennyeknek országa” (Máté 4:17), az a szeretet üzenete volt, magához hívva mindenkit, aki szeretné méltóvá tenni magát, hogy csatlakozzon Hozzá „és élvezze az örök élet szavait ezen a világon, valamint [magát az] örök életet az eljövendő világban” (Mózes 6:59). Ha nem hívunk fel másokat a változásra, illetve ha nem követejük meg önmagunktól a bűnbánatot, alapvető kötelességet mulasztunk el másokkal és önmagunkkal szemben. Az engedékeny szülő, az elnéző barát, a félelemmel teli egyházi vezető valójában jobban aggódik önmaga miatt, mint azok jóléte és boldogsága miatt, akiknek segíthetne. Igen, a bűnbánatra szólítást időnként intoleránsnak vagy gorombának tartják, talán meg is bántódnak miatta, de a Lélek útmutatását követve valójában őszinte törődést jelent (lásd T&Sz 121:43–44).

Másodszor: a bűnbánat a változásra való törekvést jelenti. Gúny tárgyává tenné a Szabadító irántunk való szenvedését a Gecsemáné kertjében és a kereszten, ha elvárnánk, hogy a mi részünkről tanúsított bármiféle erőfeszítés nélkül angyali lényekké változtasson minket. Inkább törekednünk kell az Ő kegyelmére, hogy kiegészítse és megjutalmazza igyekvő erőfeszítéseinket (lásd 2 Nefi 25:23). Talán épp annyira kellene imádkoznunk időért

és lehetőségért a munkálkodásra, a törekvésre és a diadalmaskodásra, mint irgalomért. Bizonyos, hogy az Úr mosollyal tekint arra, aki érdemesen szeretne az ítélethez eljutni, aki nap mint nap eltökélten munkálkodik azon, hogy a gyengeséget erőre cserélje. A valódi bűnbánat, a valódi változás talán többszöri próbálkozást kíván, de van valami finomító és szent az effajta törekvésben. Az isteni megbocsátás és gyógyítás meglehetősen természetesen árad az ilyen lélekre, mert valóban „az erény az erényt szereti; a világosság a világossághoz ragaszkodik; az irgalmasság [pedig] az irgalmasságon könyörül, és jogot formál a sajátjaira” (T&Sz 88:40).

A bűnbánattal folyamatosan jobbá válhatunk azon képességünkben, hogy a celesztiális törvény szerint éljünk, mert ráébredünk, hogy „aki nem képes megmaradni a celesztiális királyság törvényében, az nem tud megmaradni egy celesztiális dicsőségben” (T&Sz 88:22).

Harmadszor: a bűnbánat nem csupán a bűn elhagyását jelenti, hanem azt is, hogy elkötelezzük magunkat az engedelmesség iránt. A Bibliaszótárban ez áll: „A bűnbánat azt fogja eredményezni, hogy Isten felé fordítjuk a szívünket és az akaratunkat, [ezenfelül] megtagadjuk a bűnt, melyre természetes módon hajlamosunk.”¹ A Mormon könyve bővelkedik

példákban e tanításra vonatkozóan. Jó példát nyújtanak Almának az egyik fiához intézett szavai:

„...Istent félve megparancsolom tehát neked, fiam, hogy tartózkodj a gonoszságaidtól;

Hogy fordulj az Úrhoz teljes elméddel, lelkeddel és erőddel” (Alma 39:12–13; lásd még Móziás 7:33; 3 Nefi 20:26; Mormon 9:6).

Ahhoz, hogy az Úrhoz fordulásunk teljes legyen, nem kevesebbet kell magában foglalnia, mint az Őneki való engedelmesség szövetségét. Gyakorta keresztelési szövetségként említjük ezt a szövetséget, mivel a vízben történő keresztkedéssel tanúsítjuk (lásd Móziás 18:10). A Szabadító saját keresztkedése, amely példát mutatott nekünk, megerősítette az Atya iránti engedelmességre kötött szövetségét. „De annak ellenére, hogy szent, megmutatja az emberek gyermekeinek, hogy a test szerint megalázkodik az Atya előtt, és tanúbizonyságot tesz az Atyának, hogy engedelmeskedik neki parancsolatainak megtartásában” (2 Nefi 31:7). E szövetség nélkül a bűnbánat hiányos marad, a bűnök bocsánatára pedig nem kerül sor.² Noel Reynolds professzor emlékeztetés szavaival szólva: „A bűnbánat választása annak elhatározása, hogy minden irányban felégetjük a hidakat, [eltökélve,] hogy mindörökké csupán

egy utat fogunk követni, az *egyetlen* utat, amely örök élethez vezet.”³

Negyedszer: a bűnbánathoz komoly szándékra és az állhatatosság iránti hajlandóságra van szükség, még a fájdalom közepette is. Némelyeknek segíthet, ha létrehoznak egy listát a bűnbánat konkrét lépéseivel, ám ez vezethet mechanikus, kipipálandó teendőkre koncentráló megközelítéshez is, melyet nem kísérnek valódi érzések és változás. Az igaz bűnbánat nem felszínes. Az Úr két, mindenén átívelő követelményt támasztott: „Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat” (T&Sz 58:43).

A beismerés és elhagyás erőteljes fogalmak. Sokkal többet jelentenek, mint egyszerűen annyit mondani: „Elismerem; sajnálom”. A beismerés mély és néha gyötrelmes elismerése az eltévelyedésnek, valamint az Isten és ember iránti véteknek. Az ember beismerését gyakran kíséri bánat, megbánás és keserű könnyek, különösen amikor tettei fájdalmat okoztak egy másik embernek, vagy ami még rosszabb, másvalakit szintén bűnbe vittek. Ez a mélységes kín, ez a dolgoknak a maguk valójában látása arra indítja az embert, ahogyan egykor Almát is, hogy így kiáltson fel: „Ó Jézus, Isten Fia, irgalmazz nekem, aki a keserűség gubacsában vagyok, és akit a halál örökkévaló láncai vesznek körül!” (Alma 36:18).

Az irgalmas Megváltóba és az Ő hatalmába vetett hittel az esetleges kétségbeesést remény váltja fel. Az embernek a szíve és vágyai is megválnak, és az egykor oly tetszetős bűn

egyre visszataszítóbbá válik. Ekkor pedig megfogalmazódik ebben az új szívben az elhatározás, hogy elhagyja a bűnt, és amennyire lehet, teljes mértékben helyrehozza az általa okozott kárt. Ez az elhatározás hamarosan az Isten iránti engedelmesség szövetségévé fejlődik. Amint pedig megkötetik ez a szövetség, a Szentlélek, az isteni kegyelem hírnöke megkönnyebbülést és megbocsátást hoz. Ekkor az embert elfogja a vágy, hogy – ismét Almával együtt – így kiáltson fel: „És Ó, mily örömet érzek], és mily csodálatos fényt lát[ok]; igen, lelkemet olyan rendkívüli örömmel tölt[te] el, amilyen a fájdalom volt” (Alma 36:20).

A bűnbánatot kísérő minden fájdalom sokkal kisebb lesz, mint az a szenvedés, melyet a meg nem oldott vétek miatti igazságszolgáltatás követelne. A Szabadító nem sokat beszélt arról, mit kellett elviselnie, hogy kielégítse az igazságosság követeléseit és engesztelést hozzon bűneinkért, azonban ezt a sokat eláruló kijelentést tette:

„Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek;

De ha nem hajlandók bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem;

Amely szenvedés nyomán még én, Isten, mindenek közt a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem – és azt kívántam, hogy ne igyam ki a keserű poharat” (T&Sz 19:16–18).

És ötödször: bármi legyen is a bűnbánat ára, a megbocsátás öröme

feledtetni azt. Egy általános konferenciái beszédben, melynek „A megbocsátás ragyogó hajnala” címet adta, Boyd K. Packer elnök a következő hasonlatot mesélte:

„1847 áprilisában Brigham Young kivezette Winter Quartersből az első pionírcsoportot. Ugyanabban az időben, mintegy 2500 kilométerrel nyugatra, a Donner társaság elgyötört túlélői vándorogtak lefelé a Sierra Nevada hegyoldalain a Sacramento-völgybe.

Az igen zord telet a hegycsúcsok alatti hóviharak fogságában töltötték. Szinte teljességgel hihetetlen, hogy bárki is túlélte az éhínség és leírhatatlan szenvedés napjait, heteit és hónapjait.

A túlélők közt volt a tizenöt esztendő John Breen. Április 24. estjén érkezett meg a Johnson farmra. Évekkel később ezt írta:

»Már rég besötétedett, mire megérkeztünk a Johnson farmra, így aztán első ízben hajnalban tudtam körülnézni. Szép idő volt, a mezőt harmatos zöld fű borította, madarak daloltak a fákon, és utazásunk a végéhez ért. Alig tudtam elhinni, hogy élek.

Az aznap reggel elem táruól látvány mélyen az elmémbe vésődött. A legtöbb eseményre már nem emlékszem, de a Johnson farm közelében vert táborom mindig magam előtt látom.«

Packer elnök így folytatta: „Először nagyon meghökkentett az a kijelentése, hogy »a legtöbb eseményre már nem emlékszem«. Hogy tudta valaha is elfeledni a mérhetetlen szenvedés és bánat hosszú hónapjait? Hogyan tudott annak a borzalmas, sötét télnek a helyébe lépni egyetlen ragyogó hajnal?

Amikor tovább elmélkedtem, arra jutottam, hogy nincs is ebben semmi meghökkentő. Láttam már hasonlót ismerőseim életében. Láttam olyan embereket, akik a büntudat és lelki éhínség hosszú tele után a megbocsátás

hajnalára ébredtek. Amikor megvirradt, megértették e szavakat:

„Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” [T&Sz 58:42].”⁴

Hálásan elismerem és tanúsítom, hogy Urunk felfoghatatlan szenvedése, halála és feltámadása „megvalósítja a bűnbánat feltételét” (Hélamán 14:18). A bűnbánat isteni ajándéka a boldogság kulcsa itt és az eljövendőkből. A Szabadító szavaival, mély alázattal és szeretettel mindenkit felszólítok, hogy tartsatok bűnbánatot és „[t]érjete meg, mert elközelgett a mennyeknek országa” (Máté 4:17). Tudom, hogy ha megfogadjátok ezt a felhívást, öröme letek most és mindörökké. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Bible Dictionary, “Repentance.”
2. A Mormon könyvében gyakran szerepel a „bűnbánatra keresztelkedni” kifejezés (lásd Móziás 26:22; Alma 5:62; 6:2; 7:14; 8:10; 9:27; 48:19; 49:30; Hélamán 3:24; 5:17, 19; 3 Nefi 1:23; 7:24–26; Moróni 8:11). Keresztelő János is ugyanezeket a szavakat használta (lásd Máté 3:11). Pál pedig a „megtérésnek keresztességéről” beszélt (lásd Cselekedetek 19:4). (Megemlítendő, hogy a bűnbánatot jelentő szó a Károli fordításban legtöbbször megtérésként szerepel.) A kifejezés megtalálható a Tan és a szövetségek könyvében is (lásd Tan és a szövetségek 35:5; 107:20). A „bűnbánat keresztelése” egyszerűen arra a tényre utal, hogy a keresztelkedés – a maga engedelmességre kötött szövetségével – a bűnbánat betetőzését jelenti. Teljes bűnbánattal, melynek részét képezi a keresztelkedés, az ember készen áll arra, hogy kézzel és lélekkel elnyerje a Szentlélek ajándékát, és a Szentlélek által fog részesülni a Lélek keresztségében (lásd János 3:5) és a bűnök bocsánatában: „Mert a kapu, amelyen be kell lépnetek, a bűnbánat, és a víz általi keresztelés; és majd azután jön bűneitek bocsánata, a tűz és a Szentlélek által” (2 Nefi 31:17).
3. Noel B. Reynolds, “The True Points of My Doctrine,” *Journal of Book of Mormon Studies*, vol. 5, no. 2 (1996): 35; kiemelés hozzáadva.
4. Boyd K. Packer, in Conference Report, Oct. 1995, 21; lásd még “The Brilliant Morning of Forgiveness,” *Ensign*, Nov. 1995, 18.

Írta: L. Tom Perry elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

„A teljes szeretet kiűzi a félelmet”

[A]mikor reagáltak arra a felkérésre, hogy osszátok meg hitelveiteket és érzéseiteket Jézus Krisztus visszaállított evangéliumával kapcsolatban, a szeretet és bátorság lelkiülete állandó társatok lesz.

Monson elnök, fellelkesítettek bennünket az új templomokról szóló izgalmas hírek. Különösen igaz ez a sok Wyoming államban élő ismerősömré.

Amikor a világ valamely pontján egy új templomot építünk, az egyház olyasvalamit szokott tenni, ami elég hagyományörzőnek számít az Egyesült Államokban és Kanadában: nyílt napot tartunk. Az új templom felszentelése előtti hetekben szélesre tárjuk a kapukat, és meghívjuk a helyi kormányzati és vallási vezetőket, a helyi egyháztagokat, valamint a más hitet valló embereket, hogy jöjjenek és járják be az újonnan épült templomot.

E csodálatos események segítenek egy kicsit többet megtudni az egyházzal azoknak, akik nem sokat tudnak róla. Szinte bárki, aki egy új templomot látogat meg, elámul annak külső és belső szépségén. Lenyűgözi az embereket, hogy mekkora figyelmet és szakértelmet fordítottak a templom legapróbb részleteire is. Ezen túlmenően számos látogatón valami egyedi és különleges érzés lesz úrrá, miközben végigvezetik

őket a még fel nem szentelt templom. Mindezek elég gyakori visszajelzések a nyílt napokat látogatóktól, azonban nem ezek a leggyakoribbak. Látogatóinkra azok az egyháztagok vannak a legnagyobb hatással, akikkel e nyílt napokon találkoznak. Vendéglátóik, az utolsó napi szentek örökre nyomot hagynak emlékezetükben.

Az egyház minden eddiginél több figyelmet kap világszerte. A média képviselői mindennap írnak vagy beszélnek az egyházzal, beszámolva annak számos tevékenységéről. Az Egyesült Államokban számos neves hírforrás foglalkozik rendszeresen az egyházzal vagy annak tagjaival, ez az eszmecsere pedig az egész világra kiterjed.

Az egyház az interneten is felkelti a figyelmet, amely – ahogy ti is tudjátok – hihetetlenül megváltoztatta annak módját, hogy az emberek miként osztanak meg információkat másokkal. Az egyházzal és annak tanításairól a nap minden szakában világszerte folytatnak a blogokon és közösségi oldalakon valamilyen eszmecsere olyan emberek, akik soha sem dolgoztak egyetlen

újságnak vagy folyóiratnak sem. Videókat készítenek és megosztják azokat az interneten. Hétköznapi emberek ők – a mi egyházunk és más egyházak tagjai egyaránt –, akik Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáról beszélgetnek.

A kommunikációnkban történt változások részben magyarázatot adnak arra, hogy mi, a „mormonok”, miért is vagyunk minden eddiginél jobban reflektorfényben. Mindemellett azonban az egyház mindig növekszik és előrehalad. Egyre több embernek vannak egyháztag szomszédjai és barátai, és úgy tűnik, egyre több neves egyháztag foglal helyet a politikában, az üzleti életben, a szórakoztatóiparban, az oktatásban és egyéb körökben. Ezt még azok is észrevették, akik nem a mi egyházunk tagjai, és azon tűnődnek, hogy mi is történik. Csodálatos, hogy mostanra oly sokan tudnak az egyhárról és az utolsó napi szentekről.

Bár az egyház egyre jobban előtűnik, még mindig sokan vannak, akik nem értik azt. Néhány embernek azt tanították, hogy gyanakodva tekintsen az egyházra, és anélkül higgyen bizonyos negatív híreszteléseknek, hogy megkérdőjeleznék vagy ellenőriznék azok hitelességét. Sok a félreértés és a tévhit az egyházzal és annak küldetésével kapcsolatban egyaránt. Ez egészen Joseph Smith próféta idejétől fogva így van.

Joseph Smith a saját történetét részben azért írta meg, „hogy eloszlassa a nyilvánosság tévhitét, és az igazság minden keresőjét a tények birtokába juttassa” (Joseph Smith története 1:1). Igaz, hogy mindig lesznek olyanok, akik elferdítik az igazságot, és szándékosan hamisan mutatják be az egyház tanításait, ám azok zöme, akiknek kérdéseik vannak az egyházzal kapcsolatban, egyszerűen csak szeretne többet tudni. Ezek elfogulatlan emberek, akik valóban kíváncsiak ránk.

Az egyház növekvő nyilvánossága és jó hírneve figyelemre méltó lehetőségeket tár elénk annak tagjaiként. Segíthetünk eloszlatni a „nyilvánosság tévhitét” és helyreigazítást eszközölni, amikor annak mutatnak be minket, akik nem vagyunk. Ami viszont ennél is fontosabb: megoszthatjuk, hogy kik vagyunk.

Számos dolgot tehetünk, és tehetek ti is azért, hogy segítsünk másoknak mélyebb ismeretet szerezni az egyhárról. Ha mindezt ugyanolyan lelkiülettel és ugyanolyan viselkedéssel tesszük, mint ahogyan egy templomi nyílt nap alkalmával tennénk, a barátaink és szomszédjaink jobban meg fogják érteni bennünket. Gyanakvásaik szertefoszlanak, a negatív előítéletek megszűnnek, és elkezdik megérteni az egyházat annak valódi mivoltában.

Hadd tegyék néhány javaslatot arra vonatkozóan, hogy mit tehetünk ezért!

Először is, határozottnak kell lennünk a Jézus Krisztusról szóló kijelentéseinkben! Tudatni akarjuk másokkal azon hitünket, hogy Ő az emberiség történetének központi alakja. Az Ő élete és tanításai alkotják a Biblia és más, általunk szintén szentírásnak tekintett könyvek lényegét. Az Ószövetség előkészíti, az Újszövetség leírja és ismerteti, a Mormon könyve pedig egy második tanúbizonyosággént alátámasztja Krisztus halandó szolgálatát. Ő azért jött a földre, hogy kijelentse az egész emberiség számára alapul szolgáló evangéliumát, hogy Isten minden gyermeke tanulhasson arról, és követhesse az Ő tanításait. Azután életét adta, hogy Szabadítónk és Megváltónk legyen. A szabadulás csakis Jézus Krisztuson keresztül lehetséges. Ezért hisszük azt, hogy Ő az egész emberiség történetének központi alakja. Örökkévaló rendeltetésünk mindig is az Ő kezében volt. Káprázatos dolog hinni Benne és elfogadni Őt Szabadítónkként, Urunkként és Mesterünként!

Azt is hisszük, hogy csakis Krisztus által lelhetünk végső megelégedettségre, reményre és boldogságra – mind ebben az életben, mind pedig az örökkévalóságban. Tanunk, ahogyan az a Mormon könyvében is tanításra kerül, nyomatékosan kijelenti: „Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen

ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedtek, Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitartotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életek lesz” (2 Nefi 31:20).

Kijelentjük Jézus Krisztusba vetett hitünket és Szabadítónkként fogadjuk el Őt. Ő minden erőfeszítésünkben meg fog áldani és vezérelni fog bennünket. Miközben itt a halandóságban munkálkodunk, Ő megerősít és békével tölt el minket a megpróbáltatások idején. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai hitüket az Úrba vetik, akié ez az egyház is.

Másodszor, legyünk igazlelkű példák mások számára! Hitelveink kijelentése után követnünk kell az 1 Timótheus 4:12-ben nekünk adott tanácsot: „...légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”

A Szabadító is tanított arról, hogy milyen fontos példái lenni a hitűnknek, amikor ezt mondta: „Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsóítsék a ti mennyei Atyátokat” (Máté 5:16).

Életünk legyen a jó és az erény példaképe, miközben megpróbáljuk az Ő példáját követni az egész világ előtt. Jó cselekedeteink mind a Szabadító, mind pedig az egyház jó hírnevét öregbítik. Miközben tiszteletre méltó és becsületes férfiakként és nőkként jó cselekedetekre törekedtek, életek Krisztus világosságát fogja tükrözni.

A következő: bátran álljunk ki az egyház mellett! Mindennapi életünkben számos olyan lehetőséggel áldatunk meg, melyek során megoszthatjuk hitelveinket másokkal. Amikor munkatársaink és ismerőseink vallási hitelveink felől érdeklődnek, arra kérnek minket, hogy osszuk meg velük,

kik vagyunk és miben hiszünk. Lehet, hogy érdeklí őket az egyház, de az is lehet, hogy nem, mindazonáltal szeretnének kicsit mélyebben megismerni bennünket.

Javasolom, hogy fogadjátok el az ilyen felkéréseket. Ismerőseitek nem arra kérnek benneteket, hogy tanítatok, prédikáljatok, kifejtsetek vagy buzdítsatok. Vonjátok be őket egy kétirányú beszélgetésbe, megosztva velük a ti vallási hitelveiteket, de ugyanakkor kérdezzétek őket is az ő hitelveikről. Az általuk feltett kérdésekből mérjétek fel érdeklődésük szintjét. Ha sok kérdést tesznek fel, a beszélgetés inkább a kérdéseik megválaszolására irányuljon. Ne feledjétek, jobb, ha ők kérdeznek, mintsem, hogy csupán ti beszéljete.

Van néhány egyháztag, akik mintha titokban szeretnék tartani egyháztagságukat. Erre biztosan megvan az okuk. Például lehet, hogy azt hiszik, nem az ő tisztjuk megosztani a hitelveiket. Lehet, hogy attól félnek, hogy rossz választ adnak, vagy olyan kérdést tesznek fel nekik, amelyre nem tudják a választ. Adnék néhány tanácsot arra az esetre, ha ilyen gondolatok valaha is megfordulnak a fejetekben. Egyszerűen emlékezzetek János szavaira: „A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiúzi a félelmet” (1 János 4:18). Ha egyszerűen szeretjük Istent és felebarátainkat, akkor azt az ígéretet kaptuk, hogy felül fogunk kerekedni a félelmeinken.

Ha nemrégiben ellátogattatok a

Mormon.org honlapra – amely az egyház azoknak készített honlapja, akik többet szeretnének megtudni az egyházzól –, láthatatok olyan egyháztagokat, akik magukról tettek közzé információkat. Olyan internetes adatlapokat hoztak létre, melyek bemutatják, kik is ők, és hogy vallási hitelveik miért olyan fontosak számukra. Bátran kiállnak a hitük mellett.

Hálásnak kell lennünk az ilyen beszélgetésekért, és krisztusi szeretettel kell megközelítenünk azokat. Hangvételünk – szóban és írásban egyaránt – legyen tisztelettudó és udvarias, függetlenül attól, hogy mások miként reagálnak rá. Legyünk őszinték és nyitottak, mondandónk pedig legyen világos és egyértelmű. Kerüljünk mindenféle vitatkozást vagy kritikát provokáló helyzetet.

Péter apostol ezt mondta: „Hanem a miképpen szent az, a ki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes [beszédetekben]” (1 Péter 1:15).

Beszélgetési szokásainkban napjainkban egyre nagyobb teret kap az internet. A fiatalokat és idősebbeket egyaránt buzdítjuk, hogy az internetet és a közösségi médiát használva nyújtsák ki kezüket mások felé, és osszák meg hitelveiket.

Az internet használata közben lehet, hogy találkoztok az egyházzól szóló, már folyamatban lévő eszmecsereikkel. Amikor a Lélek arra ösztönöz benneteket, ne habozzatok hangot adni véleményeteknek a beszélgetésekben.

Jézus Krisztus evangéliumának

Írta: **Jeffrey R. Holland** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

üzenete különbözik minden más információtól, melyet valaha is megosztottak másokkal. Az információ korában ez a legfontosabb információ az egész világ számára. Értéke kétségtelen. Valóban egy nagy értékű igazgyöngy (lásd Máté 13:46).

Az egyházzal szemben ne próbáljuk meg jobb színben feltüntetni, mint amilyen valójában. Nem kell feljavítanunk az üzenetünket, csak őszintén és egyértelműen át kell adnunk. Amikor kommunikációs csatornákat nyitunk, Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának üzenete igaznak fog bizonyulni azok számára, akik felkészültek annak befogadására.

Időnként széles szakadék tátong aközött, ahogy mi látjuk és tapasztaljuk az egyházat belülről, és aközött, ahogy mások kívülről látják és értik azt. Ez a legfőbb oka annak, hogy nyílt napokat tartunk az új templomok felszentelése előtt. A templomi nyílt napokon önkéntes szolgálatot végző egyháztagok egyszerűen segíteni próbálnak másoknak, hogy hozzájuk hasonlóan belülről is meglássák az egyházat. Felismerik, hogy az egyház maga is egy bámulatos mű, sőt, egy csoda, és azt akarják, hogy ezt mások is tudják. Felkérlek benneteket, hogy ti is tegyetek így.

Megígérem nektek, hogy amikor reagáltok arra a felkérésre, hogy osszátok meg hitelveiteket és érzéseiteket Jézus Krisztus visszaállított evangéliumával kapcsolatban, a szeretet és bátorítás lelke állandó társatok lesz, mert a „teljes szeretet kiűzi a félelmet” (1 János 4:18).

Olyan időszak ez, amikor egyre több lehetőségünk nyílik másokkal megosztani Jézus Krisztus evangéliumát. Készítsük fel magunkat arra, hogy ki tudjuk használni a mindannyiunk számára adódó lehetőségeket hitünk megosztására. Ez az én alázatos imám, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Fel hát a harcra!

Minden férfitől, aki viseli a papságot, legyen akár fiatal, akár idősebb, azt kérem, hogy hangja legyen még erősebb és elkötelezettebb; hangja, amelyet ...a jóért, az evangéliumért és Istenért [hallat].

Erendkívüli himnusz szellemében és Richard G. Hinckley elder ékeesszó imájával a szívemben meglehetősen nyíltan szeretnék szólni ma este, fivérek, és e szókimondás az ároni papság fiatal férfijait is érinti.

Amikor felidézük Joseph Smith első látomásának nagyszerűségét, néha átsiklunk az azt közvetlenül megelőző fenyegető összetűzés tényén, mely összecsapásnak az volt a célja, hogy ha lehetséges, elveszejtse a fiút, de legalább megakadályozza az eljövendő kinyilatkoztatást. Nem említjük az ellenséget gyakrabban, mint épp szükséges; jómagam egyáltalán nem szeretek róla beszélni, de az ifjú Joseph tapasztalata emlékeztet minket arra, amit e hallgatóság soraiban minden férfinak, köztük minden fiatal férfinak szem előtt kell tartania.

Először is: Sátán, vagy Lucifer, avagy a hazugságok atyja – neveztétek, aminek csak akarjátok – valós lény, a gonoszság tökéletes megtestesítője. Indítékai minden esetben gonoszok. A megváltó világosság leghalványabb sugarától is összerezzen. Másodszor: örök ellenségeskedéssel viseltetik Isten

szeretete, Jézus Krisztus engesztelése, valamint a béke és a szabadulás munkája iránt. Bármikor és bárhol harcba száll e dolgok ellen, amikor és ahol csak tud. Tudja, hogy a végén legyőzik és kivetik, de eltökélt szándéka, hogy oly sok embert vonszoljon le magával, amennyit csak tud.

Nos, milyen taktikákat alkalmaz az ördög ebben a versengésben, amikor az örök élet forog kockán? A Szent Ligeiben történtek ismét tanulsággal szolgálnak. Joseph feljegyezte, hogy Lucifer – arra irányuló erőfeszítésében, hogy megakadályozzon mindent, ami bekövetkezni készült – „olyan megdöbbentő hatással volt rám, hogy nyelvem megbénította, és nem tudtam beszélni”¹.

Ahogy Boyd K. Packer elnök tanította ma reggel, Sátánnak nem áll közvetlen hatalmában, hogy kioltsa az ember életét. Ez az egyike annak a rengeteg dolognak, amit nem tud megtenni. Ám nyilvánvaló, hogy a munka megállítására tett erőfeszítései elég sikeresek lesznek, ha képes lesz megbénítani a hithűek nyelvét. Fivérek, ha ez így van, akkor ma este olyan férfiakat keresek, fiatalokat és időseket egyaránt, akiket eléggé érdekel ez a jó és rossz

közi harc ahhoz, hogy beálljanak a seргеbe és kinyissák a szájukat. Hadban állunk, és a következő pár percben szeretnék egyszemélyes toborzóirodaként szolgálni.

Eldúdoljam a „Küzdjünk tovább!” című himnusz pár taktusát? Tudjátok, azt a sort, amely így hangzik: „Önkéntesekre van szükség nagy harcunkban”². Természetesen az efféle fegyverbe szólításban az a nagyszerű, hogy *nem* arra toborzunk önkénteseket, hogy puskával tüzeljenek vagy kézigránátot hajtsanak. Nem; olyan hadtesteket szeretnénk, akik fegyverükként megragadnak „minden olyan szó[t]... , amely Isten szájából előjön”³. Tehát ma este olyan misszionáriusokat keresek, akik szánt szándékkal nem bénítják meg nyelvüket, hanem az Úr Lelkével és papságuk hatalmával megnyitják szájukat és csodákat szólnak. Az efféle beszéd, ahogyan azt egyszer a korai fivérek tanították, olyan eszközként szolgálna, mely által a hit „legnagyobb tetteit valaha is véghezvitték vagy véghez fogják vinni”⁴.

Különösen az ároni papság fiatal férfijait kérem, hogy húzzák ki magukat a székükben, és jól figyeljenek ide. Számatokra hadd szűrjék be egy hasonlatot a sport világából. Élet-halál harc ez, amelyben részt veszünk, fiatal férfiak, így aztán egy kissé közel hajolok, egészen az arcotokba, orrunk összeér, és épp annyi tüsszel a hangomban, hogy kicsit megperzseljem a szemöldökötöket – tudjátok, mint az edzők, amikor szoros a meccs, és a győzelem jelent mindent. És mivel a meccs a tét, ez az edző azt mondja nektek, hogy ahhoz, hogy játsszatok, néhányatoknak egy kicsit tisztábbnak kell lennetek erkölcsileg, mint amilyenek pillanatnyilag vagytok. Ebben a jó és gonosz között folyó harcban nem játszhattok az ellenség oldalán minden alkalommal, amikor csak kísértés

támad, azt gondolva, hogy a templomlátogatás vagy a misszió idején majd magatokra öltitek a Szabadító mezét, mintha mi sem történt volna. Ezt, ifjú barátaim, nem tehetitek. Isten nem tűri, hogy gúnyt űzzenek belőle.

Így aztán akad itt egy kis dilemmánk. Mégpedig az, hogy ároni papság-korú fiatalok ezrei szerepelnek egyházunk feljegyzéseiben, akik a jövőbeli misszionáriusi szolgálat jelöltjei. A kihívás abban rejlik, hogy ezek a diakónusok, tanítók és papok elég tevékenyek és érdemesek is maradjanak, hogy elderré rendeljék őket és misszionáriusként szolgáljanak. Arra van szükségünk, hogy a fiatal férfiak, akik már tagjai a csapatnak, tagjai is *maradjanak*, és ne a partvonalon kívül vezetgessék a labdát épp akkor, amikor be kellene szállniuk a játékba és a lelküket kiteve belevetniük magukat a küzdelembe! Szinte minden sportszámomban, amelyet ismerek, húznak olyan vonalakat a pályára, amelyeken belül kell maradnia minden indulónak ahhoz, hogy versenyben maradjon. Az Úr az érdemesség jelzővonalait húzta meg azok számára, akiket elhívna, hogy Vele munkálkodjanak ebben az erőfeszítésben. Egyetlen misszionárius sem hagyhatja bűnbánat nélkül a nemi vétket, a trágár beszédet, a pornográfában való elmerülést, és várhatja azt, hogy másokat majd bűnbánatra szólít ugyanezen dolgok kapcsán! Lehetetlen így tenni! Nem lesz veletek a Lélek, és a szavak elcsuklanak a torkotokban, amikor szólni próbáljátok őket. Nem lehetséges, hogy olyan utakon járjatok,

melyeket Lehi „tiltott ösvények[nek]”⁵ nevezett, miközben másokat a „szoros és keskeny ösvény[re]”⁶ szeretnétek vezetni – ez egyszerűen lehetetlen.

Van azonban megoldás erre az előttetek álló kihívásra, pontosan olyan tökéletes mértékben, mint annak az érdeklődőnek, akihez el fogtok menni. Bárkik is vagytok és bármit is tettetek, részetek lehet a megbocsátásban. Fiatal férfiak, mindannyian képesek vagytok magatok mögött hagyni bármilyen vétket, amellyel küszködtök. Erről szól a megbocsátás csodája; az Úr Jézus Krisztus engesztelésének csodája. Ám nem tudjátok megtenni anélkül, hogy tevékenyen el ne köteleznétek magatokat az evangélium mellett, és nem tudjátok megtenni a szükséges bűnbánat nélkül sem. Arra kérek titeket, fiatal férfiak, hogy legyetek tevékenyek és legyetek tiszták. Ha az kell hozzá, azt kérem tőletek, hogy *váljatok* tevékeny és *váljatok* tisztává.

Fivérek, keményen szólunk hozzátok, mert bármi, ami ennél kevésbé egyértelmű, ritkán látszik elérni a célját. Keményen szólunk, mert Sátán valós lény, aki eltökélten küzd elpusztításotokért, és egyre fiatalabb és fiatalabb korban kerültek szembe befolyásával. Így aztán megragadunk titeket a gallérotoknál fogva, és amilyen erőteljesen csak tudunk, így kiáltunk:

*Tisztán, hangosan hallatszík a csatazaj, Jöjj hát velünk! Jöjj hát velünk!*⁷

Ifjú barátaim, az előttünk álló hónapok és évek során misszionáriusok

további tízezreire van szükségünk. Az ároni papság egyre növekvő hányadából kell kikerülniük, akiket elrendelnek, akik tevékenyek, tiszták, és a szolgálatra érdemesek.

Azoknak közületek, akik már szolgáltak, illetve most szolgálnak, köszönetet mondunk az állatok véghezvitt jóért, és mindazon életéért, amelyeket megérintettetek. Az Úr áldjon meg benneteket! Annak is tudatában vagyunk, hogy vannak köztetek olyanok, akik bár egész életükben reménykedtek, hogy missziót fognak szolgálni, mégis valamilyen egészségügyi okból vagy más, rajtuk kívül álló körülmény miatt nem tudnak így tenni. Nyíltan és büszkén tiszteljük e csoport előtt. Tudunk szívetek vágyairól, és megdicsérik elkötelezettségeteket. Kiárasztjuk reátok szeretetünket és csodálatunkat. A „csapat tagjai” vagytok és mindig is azok lesztek, még akkor is, amikor tisztelettel felmentenek benneteket a teljes idejű szolgálat alól. A többiekre viszont nagy szükségünk van!

Most pedig hozzátok szólok, fivérem a melkisédeki papságban. Ne dőljetek hátra mosolyogva, széketek kényelmébe! Még nem végeztem. További több ezer házaspárra van szükségünk az egyház különféle misszióiban. Minden misszióelnök házaspárokért könyörög. Bárhol szolgálnak is, ezek a házaspárok olyan érettséget visznek a munkába, melyet semennyi 19 éves fiatal sem tud nyújtani, legyenek bármily jók is.

Annak érdekében, hogy minél több párt ösztönözzenek a szolgálatra, az Első Elnökség és a Tizenkettek Kvóruma az elmúlt 50 esztendő egyik legmerészebb és legnagyobb léptéke lépésére szánta el magát a misszionáriusi munka területén. Ez év májusában a mezőn szolgáló papsági vezetők értesítést kaptak, miszerint a párok lakhatási költségeit (és *csak* a lakhatási

költségekről van szó!) az egyház misszionáriusi alapja fogja fedezni, amennyiben a költség meghalad egy előre meghatározott havi összeget. Micsoda áldás ez! Mennyből jövő segítség a legmagasabb kiadás tekintetében, melyet a pároknak fedezniük kell missziójukon. A Fivérek továbbá abban is döntést hoztak, hogy a házaspárok missziója ezentúl szólhat 6 vagy 12 hónapra is, a hagyományos 18 vagy 23 havi szolgálati idő lehetőségének megtartásával. További kedves gesztusként a párok engedélyt kapnak arra is, hogy saját költségükön rövid időre hazautazzanak fontos családi eseményekre. És ne aggódjatok amiatt, hogy majd ajtókon kell kopogtatnotok és ugyanazt a napirendet kell követnetek, mint a 19 éveseknek! Ezt nem várjuk el tőletek, de seregnyi más dolog van, amit meg tudtok tenni, és viszonylag nagy mozgástér áll rendelkezésetekre a hogyan kérdésében.

Fivérek, tisztában vagyunk azzal, hogy alapos egészségügyi, családi vagy anyagi okokból kifolyólag *néhányan* talán nem tud elmenni most, sőt, talán sohasem. De némi tervezéssel sokan el tudtok menni.

Püspökök és cövekelnökök, beszéljete e szükségletéről a tanácsaitokban és a konferenciáitokon! Üljetek ki az emelvényre a gyűléseiteken, és imádságos lélekkel tekintsetek végig a

gyülekezeten, hogy sugalmazást kaphatok, kinek kellene elhívást adni. Aztán tanácskozzatok velük, és segítsetek nekik kitűzni szolgálatuk időpontját. Fivérek, ha ilyen helyzetbe kerültök, mondjátok meg a feleségeteknek, hogy ha ti képesek vagytok pár rövid hónapra hátrahagyni a fotelt és a távirányítót, akkor ők is hátrahagyhatják az unokákat. Minden rendben lesz a kis drágákkal, sőt, ígérem, olyan dolgokat fogtok megtenni értük az Úr szolgálatában, amelyeket vég nélküli világokon át sem tudnátok megtenni értük, ha otthon maradnátok, hogy pátyolgassátok őket. Adhatnak-e nagyszerűbb ajándékot a nagyszülők az utódaiknak annál, hogy tetteikkel és szavaikkal is ezt hirdetik: „Ebben a családban hagyomány missziót szolgálni!”

A misszionáriusi munka nem az egyetlen dolog, amelyet meg kell tennünk ebben a csodálatos, világméretű egyházban. Viszont szinte minden egyéb, amit meg kell tennünk, azon múlik, hogy az emberek először meghallják Jézus Krisztus evangéliumát és belépjenek a hitbe. Bizonyára ezért volt pontosan ilyen alapvető Jézus végső megbízatása, melyet a Tizenketteknek adott: „Elmenvén azért, tegyete tanítványokká minden népeket,

Kanada, Quebec, Montreal

megkeresztelvén űket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében”⁸. Ekkor, és csakis ekkor jöhetnek el az evangélium további áldásai: a családi összetartás, a fiatalok programjai, a papsági ígéretek, és az egészen a templomig vezető szertartások. Azonban ahogyan arról Nefi bizonyoságát tette, ezek közül semmi nem adatik meg, amíg az ember be nem lép a szűk kapun.⁹ Mivel oly sok teendő van az örök élet felé vezető út során, sokkal több misszionáriusra van szükségünk, akik megnyitják ezt a kaput és segítenek az embereknek belépni rajta.

Minden férfitől, aki viseli a papságot, legyen akár fiatal, akár idősebb, azt kérem, hogy hangja legyen még erősebb és elkötelezettebb; hangja, amelyet nem csupán a gonoszság és a gonosz megtestesítője ellen hallat, hanem a jóért, az evangéliumért és Istenért is. Fivérek, mindegy, mennyi időséket vagytok, oldozzátok meg a nyelveteket, és figyeljétek, amint szavaitok csodákat művelnek azok életében, „akik csak azért vannak távol az igazságtól, mert nem tudják, hol találjanak rá”¹⁰.

*Fel hát a harcra, bátran megyünk,
Az igazság a vértzetünk.
Íme, a zászlónk büszkén lobog,
Majd boldogan, győztesen érhetünk
haza.*¹¹

Jézus Krisztus, a mi Mesterünk nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Joseph Smith története 1:15.
2. Küzdjünk tovább! *Himnuszok*, 162. sz.
3. Tan és a szövetségek 84:44; lásd még 5 Mózes 8:3; Máté 4:4.
4. *Lectures on Faith* (1985), 73.
5. 1 Nefi 8:28.
6. 2 Nefi 31:18.
7. *Himnuszok*, 162. sz.
8. Máté 28:19.
9. Lásd 2 Nefi 33:9.
10. Tan és a szövetségek 123:12.
11. *Himnuszok*, 162. sz.

Írta: Keith B. McMullin püspök
második tanácsos az Elnök Püspökségben

Az ároni papság hatalma

Ti és az általatok viselt ároni papsági hivatal létfontosságú Mennyei Atyánknak az Ő gyermekeivel végzett munkájában, valamint e földnek az Ő szent Fia második eljövételére való felkészítésében.

Egy általános felhatalmazottaknak nemrégiben tartott képzésen Thomas S. Monson elnök az ároni papságviselők kötelességeit és lehetőségeit hangsúlyozta.¹ Az akkor kapott utasítások szellemében szeretnék most hozzátok szólni.

A kötelesség, amennyiben megfelelően végzik, népek és nemzetek sorsát határozza meg. A kötelesség tantétele annyira alapvető fontosságú, hogy a papságviselőket a következőképp figyelmeztetik: „Most tehát minden ember tanulja meg a kötelességét, és tevékenykedjen abban a hivatalban, amelyre kijelöltetett, teljes szorgalommal.”²

Monson elnök ezt így magyarázta: „A kötelesség hívó szava érkezhethalkan is, amikor mi, akik a papságot viseljük, eleget teszünk a kapott feladatoknak.”³ Majd pedig George Albert Smitht idézte: „Elsősorban az a kötelességetek, hogy megtudjátok, mit akar az Úr. Aztán pedig, hogy szent papságotok ereje által, az általatok szolgált felebarátok jelenlétében felmagasztaljátok elhívásotokat, hogy az emberek

boldogan kövessenek titeket.”⁴

Saját kötelességéről szólva az Úr ezt mondta: „...nem a magam akaratát keresem, hanem... az Atyáét.”⁵ „Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem.”⁶ Mivel Jézus Krisztus elvégezte a feladatát, „az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak”⁷. Fivéreim, ez az a norma, melyet követnünk kell.

Tapasztalatom szerint ti, akik diakónusként, tanítóként és papként szolgáltok, annyira vagytok készségesek, megbízhatóak és képesek a kötelességeitek elvégzésében, amennyire ezt elvárjuk tőletek. Csodálunk benneteket. Életerőtök fertőző, képességeitek lenyűgözőek, társaságotok frissítő erővel hat. Ti és az általatok viselt ároni papsági hivatal létfontosságú Mennyei Atyánknak az Ő gyermekeivel végzett munkájában, valamint e földnek az Ő szent Fia második eljövételére való felkészítésében. A rólatok és a kötelességeitekről alkotott jövőképeink

túlmutat az életkorotokon. Pál rólatok beszélt, amikor ezt mondta: „Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.”⁸

Még az ősi időkben a férfiak birtokába került

*Az Áronról elnevezett papság,
Hogy a léviták, a papok és a próféták
Azzal Isten gyermekeit megáldhassák.*

*Majd eljött a világ Szabadítója,
és felkeresett egy János nevű embert,
Hogy e hatalommal keresztelje meg,
a szabadulás hajnalát jelezve ezzel.*

*Az utolsó napokban ugyanez
a hatalom
a földre újra visszaállítottat,
Hogy az evangélium minden igazsága
A lelkünkben otthonra találjon.*

*Ároni papság, csodálatos igazság,
Készíts fel bennünket,
Hogy Isten Szeretett Fia
Megválthassa a lelkünket!*

*És ki e hatalmat használja,
Többé nem pusztán kisgyermek.
Hiszen a papság palástjával a vállán
Azt mondhatjuk róla: Ím, igazi
férfi lett!⁹*

„Az... ároni papság hatalma és felhatalmazása az, hogy rendelkezzen az angyalok szolgálatételének kulcsaival, és hogy irányítson a külsőséges szertartásokban, az evangélium

betűjével, a bűnbánat kerestségével a bűnök bocsánatára, a szövetségeknél és parancsolatoknak megfelelően.”¹⁰ Boyd K. Packer elnök ezt mondta: „Nagyon jó eredményeket értünk el a papsági *felhatalmazás* szétosztásában. Majdnem mindenütt ott van a papsági felhatalmazás. [...] De azt hiszem, a papsági *felhatalmazás* szétosztása jóval megelőzte a papsági *hatalom* szétosztását.”¹¹ Isten gyermekeinek örökké tartó jólétéhez ezt a hiányosságot orvosolnunk kell.

Prófétánk elmondta, hogyan is tehetjük meg ezt. George Q. Cannont idézve Monson elnök azt mondta: „Szeretném a papság hatalmának megerősödését látni. [...] Szeretném ezt az erőt és hatalmat szétáradni látni a papság egész területében, annak fejtől le egészen... a legkisebb és legálázatosabb diakónusig az egyházban. Minden ember keresse és élvezze Isten kinyilatkoztatásait, a menny fényét, amint a lelkében világlik, és tudást ad neki kötelességeiről Isten munkájának azon részét illetően, amely rá hárul az ő papságában!”¹²

Mit tehet egy diakónus, tanító vagy pap, hogy elnyerje a kinyilatkoztatás lelkét és felmagasztalja elhívását? Élhet úgy, hogy élvezhesse a Szentlélek tisztító, megszentelő és megvilágosító hatalmát.

Ennek fontosságáról Alma könyvében is olvashatunk: „...most azt mondom nektek, hogy ezen rend szerint hívtam el..., hogy... prédikáljak... a felnövekvő nemzedéknek..., hogy bűnbánatot kell tartaniuk és *újja kell*

születniük.”¹³ Amikor valaki újjászületik, a szíve változik meg. Nem kívánja a gonosz vagy tisztátalan dolgokat. Mélyről jövő és tartós szeretetet érez Isten iránt. Jó akar lenni, másokat akar szolgálni és be akarja tartani a parancsolatokat.¹⁴

Joseph F. Smith elnök az ezzel a hatalmas változással kapcsolatos élményéről így írt: „Az érzés, amely elárasztott, az igazi béke, szeretet és világosság érzése volt. A lelkemben éreztem, hogy ha azelőtt bűnt követtem el..., akkor az most megbocsátást nyert; valóban megtisztultam a bűntől; meghatódtam, és úgy éreztem, még a talpam alatti legapróbb rovarnak sem tudnék ártani. Úgy éreztem, mindenhol, mindenkivel és mindennel jót szeretnék tenni. Valami megújulást éreztem az életben, valami új vágyat arra, hogy azt tegyem, ami helyes. Egy csipetnyi bűnös vágy sem maradt lelkemben. Igaz, még csak kisfiú voltam..., de ez az érzés árasztott el, és tudom, ez Istentől jött, és élő bizonyosság volt, s azóta is az számomra arról, hogy elfogadtam az Urat.”¹⁵

Felszólítunk benneteket csodálatos fiatal fivéreim, hogy szorgalmasan törekedjétek arra, hogy újjászülethessetek!¹⁶ Imádkozzatok ezért a változásért az életetekben! Tanulmányozzátok a szentírásokat! Mindenek felett arra vágyjatok, hogy megismerjétek Istent, és hogy az Ő szent Fiához hasonlítsatok. Élvezzétek a fiataloságotokat, de hagyjátok el „a gyermekhez illő dolgokat”¹⁷.

Őrizkedjétek a trágár és ostoba beszédtől!

Kerüljétek el minden gonosz dolgot!

Kerüljétek a viszályt!

Tartsatok bűnbánatot, amikor az szükséges!¹⁸

Ez majd segíteni fog nektek abban, hogy nemes és méltóságteljes férfivá növekedjétek. Bátorság,

megbízhatóság, alázat, hit és jóság lesz jutalmatok. A barátok csodálni, a szülők pedig dicsérni fognak benneteket, testvéreitek a papságban számítani fognak rátok, a fiatal nők pedig imádni fognak benneteket és miattatok még jobbá fognak válni. Isten becsülni fog benneteket, papsági szolgálatotokat pedig *magasságból jövő hatalommal* fogja felruházni.

Mi pedig megtesszük a saját részünket. Szülőkként és nagyszülőkként felkészítünk benneteket, hogy még hősiesebben tudjatok szolgálni Isten királyságában. Fivéreitekként jobb követendő példák leszünk a számotokra. Növelni fogjuk kvórumaitok erejét. Támogatni fogjuk kvórumelnökségeiteket, miközben gyakorolják papsági kulcsaikat. Lehetőségeket biztosítunk nektek arra, hogy teljes mértékben eleget tehessetek kötelességeiteknek és felmagasztaljátok elhívásotokat az ároni papságban.

Szolgálatotok hatalmas áldásokat fog hozni az egyház számára. „Az angyalok a Szentlélek hatalma által szólnak”¹⁹. Erre ti is képesek vagytok. Miközben a Szentlélek hatalma által szóltok, és az úrvacsora szent jelképeit szolgáljátok ki, férfiak és nők, fiúk és lányok fognak arra törekedni, hogy bűnbánatot tartsanak, növeljék Krisztusba vetett hitüket, és hogy a Szentlélek mindig velük legyen.

Miközben böjtöltök és begyűjtitek a böjti felajánlásokat, az egyháztagekat ez arra fogja ösztönözni, hogy a Szabadítóhoz hasonlóan cselekedjenek majd. Az Úr gondoskodott a szegényekről és az elnyomottakról, és így hívott minket: „Jer, kövess engem!”²⁰ A kevésbé szerencsésekről való gondoskodás terén végzett szolgálatotok minket is bevon az Ő szent munkájába, és segít nekünk bűnbocsánatot nyernünk a múltban elkövetett bűneinkre.²¹

Amikor minden egyháztag házát meglátogatjátok,²² ne féljetek és ne legyetek szégyenlősek! A Szentlélek abban a pillanatban meg fogja adni nektek, hogy mit mondjatok, miről tegyetek bizonyosságot, milyen szolgálatot végezzetek.

Arra irányuló szorgalmas erőfeszítéseitek, hogy mindig őrkdjete az egyház felett,²³ gyümölcsözőek lesznek. Szerény viselkedésetek még a leghitlenebb szívet is le fogja fegyverezni, és eloldoz a gonosz szorításából. A másokhoz szóló meghívásotok, hogy jöjjenek veletek az egyházba, vegyenek veletek együtt az úrvacsorából és szolgáljanak veletek együtt, szívessen fogadott áldás lesz azok számára, akik eltévedtek az árnyak közt, ahol az evangélium fénye csak alig vagy már egyáltalán nem parázslík.

Ó, szeretett fiatal fivéreim, „meg ne ves[sétek] a kegyelemnek benne[tek] való ajándékát”²⁴, melyet akkor kaptatok, amikor elrendeléseitek rátok ruházták az ároni papságot.

„Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét.

Ne szégyeneld hát a mi Urunk bizonyosságtételét, ...hanem együtt

szenveldj az evangéliomért Istennek hatalma szerint.

A ki... hívott [minket] szent hívással... mely adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte”²⁵.

Szeretett prófétánk a „papság zászlajának”²⁶ nevezett benneteket. Tisztelegünk előttetek, imádkozunk értetek, örvendünk a veletek töltött közös szolgálatnak, és hálát adunk Istennek szabadító szolgálatotok hatalmáért.

Bizonyoságot teszem, hogy Isten a mi Örökkévaló Atyánk, aki a távoli mennyben él. Jézus a Krisztus Isten szent Fia, a világ Megváltója, és ti, az ároni papság hithű viselői, az Ő küldöttei vagytok a földön, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson, General Authority training meeting, Apr. 2010.
2. Tan és a szövetségek 107:99.
3. Thomas S. Monson: A szolgálatra szólító szent elhívás. *Liahóna*, 2005. máj. 54.
4. George Albert Smith, in Conference Report, Apr. 1942, 14; lásd még Thomas S. Monson, *Liahóna*, 2005. máj. 54.
5. János 5:30.
6. János 6:38.
7. Hittételek 1:3.
8. 1 Timótheus 4:12.
9. Poem by Keith B. McMullin; see Keith B. McMullin, “Behold the Man,” *Ensign*, Nov. 1997, 42.
10. Tan és a szövetségek 107:20.
11. Boyd K. Packer: A papság hatalma. *Liahóna*, 2010. máj. 7.
12. George Q. Cannon, *Deseret Weekly*, Nov. 2, 1889, 593; idézte: Thomas S. Monson in a General Authority training meeting, Apr. 2010.
13. Alma 5:49; kiemelés hozzáadva.
14. Lásd Marion G. Romney, “According to the Covenants,” *Ensign*, Nov. 1975, 71–73.
15. Joseph F. Smith, in Conference Report, Apr. 1898, 66.
16. Lásd János 3:3–7; Alma 5:14–21, 49.
17. 1 Korinthusbeliek 13:11.
18. Lásd 2 Timótheus 2:16, 22–26.
19. 2 Nefi 32:3.
20. Lukács 18:22; lásd még János 14:12–14.
21. Lásd Móziás 4:26.
22. Lásd Tan és a szövetségek 20:47.
23. Lásd Tan és a szövetségek 20:53.
24. 1 Timótheus 4:14.
25. 2 Timótheus 1:7–9.
26. Thomas S. Monson, General Authority training meeting, Apr. 2010.

Írta: **W. Christopher Waddell** elder
a Hetvenektől

Életre szóló lehetőség

Odaadó szolgálatotok és készséges áldozathozatalotok révén a missziótok szent helyé válik majd számotokra.

A misszionárius életében mér-földkövet jelent, amikor a misszióelnök még egy utolsó, „hazabocsájto” interjút készít vele. Az interjú lényegi részében azokról az emlékezetes eseményekről és fontos tanulságokról beszélgetnek, amelyekre mindössze 18 vagy 24 hónap alatt került sor, ám egy egész életet látszanak kitölteni.

Bár ezen élmények és tanulságok közül sok talán közös vonásként jellemzi a misszionáriusi szolgálatot, mégis minden misszió egyedi, saját kihívásokkal és lehetőségekkel, amelyek szükségleteink és személyiségünk szerint megnyújtanak és próbára tesznek minket.

Még jóval az előtt, hogy teljes idejű misszió szolgálata végett magunk mögött hagynánk földi otthonunkat, eljöttünk mennyei szüleinktől, hogy eleget tegyünk halandó küldetésünknek. Van egy Atyánk a mennyben, aki ismer minket – ismeri az erősségeinket, a gyengeségeinket, a képességeinket, és tudja, hogy mivé válhatunk. Tudja, melyik misszióelnökre, társakra, egyháztagokra és érdeklődőkre van szükségünk ahhoz, hogy azzá a misszionáriussá, férjjé, apává és pápaviselővé váljunk, akivé válhatunk.

A próféták, látnokok és kinyilatkoztatók a Szentlélek útmutatása

és sugalmazása szerint jelölik ki a misszionáriusok helyét. Sugalmazott misszióelnökök irányítják a cseréket hathetente, és hamar rájönnek, hogy az Úr pontosan tudja, mit akar, hol szolgáljanak az egyes misszionáriusok.

Néhány évvel ezelőtt Javier Misiego elder Madridból teljes idejű missziót szolgált Arizonában. Abban az időben furcsának tűnt, hogy az Egyesült Államokba kapott misszionáriusi elhívást, mert a legtöbb spanyol fiatalember elhívása saját hazájába szólt.

Egy coveki esti beszélgetés végeztével, amelyre meghívták őket a társával, odament hozzá az egyház egyik kevésbé tevékeny tagja, akit egy barátja hozott el a gyűlésre.

Sok év óta most tette be először a lábát a kápolnába. Misiego eldertől azt kérdezte, hogy ismer-e esetleg egy José Misiego nevű embert Madridban. Amikor az elder azt felelte, hogy édesapját José Misiegónak hívják, a férfi izgatottan feltett még néhány kérdést, melynek révén bebizonyosodott, hogy ő az a José Misiego, akit keres. Amikor kölcsönösen megállapodtak abban, hogy ugyanarról az emberről beszélnek, a kevésbé tevékeny férfi könnyekre fakadt. „Édesapád volt az egyetlen, akit a misszióban megkereszteltem” – magyarázta, és elmesélte, hogy a misszióját mindig is kudarcnak

tartotta. Azért nem volt éveken át tevékeny az egyházban, mert nem érezte magát elég jónak, és levert volt, mivel úgy gondolta, hogy valamiképp csalódást okozott az Úrnak.

Misiego elder ezt követően elmesélte, mit jelentett családja számára ez a „kudarcnak tartott” misszionárius. Elmondta neki, hogy édesapja, aki fiatal egyedülálló felnőttként keresztelkedett meg, a templomban kötött házasságot, és ő, Misiego elder a negyedik hat gyermeke közül. Mindhárom fiú- és egy lánytestvér teljes idejű missziót szolgált, mindannyian aktívak az egyházban, és akik házások, azok egytől egyik a templomban lettek a társukhoz pecsételve.

A kevésbé tevékeny visszatért misszionárius zokogni kezdett. Az ő erőfeszítései, amint az most kiderült számára, életek tucatjaira hoztak áldást, és az Úr elküldött egy eldert Madridból egy távoli esti beszélgetésre Arizonában, hogy tudomására hozza: nem volt kudarcot. Az Úr tudja, mit akar, hol szolgáljanak az egyes misszionáriusok.

Bárhogy is áld meg minket az Úr misszióink során, a misszionáriusi szolgálat áldásai nem fognak véget érni akkor, amikor a covekelnök felment minket. Missziótok az életre képez ki titeket. A hűséges szolgálat által szerzett tapasztalatok, tanulságok és biztonság olyan evangélium-központú alapot biztosít, amely az egész halandóságon át és az örökkévalóságban is megmarad. Az áldások azonban csak akkor folytatódhatnak a misszió után, ha teljesül néhány követelmény. A Tan és a szövetségekben ezt olvassuk: „Mert mindazoknak, akik áldást kívánnak kezemtől, meg kell maradniuk abban a törvényben, amely az adott áldásra kijelöltetett, és annak kitételeiben” (T&Sz 132:5). Ezt az alapvető tanítást a kivonulás története.

Miután Mózes megbízást kapott az

Úrtól, visszatért Egyiptomba, hogy ki-vezesse a fogságból Izráel gyermekeit. Csapást csapás követett, de nem hozta el a szabadságukat, mígnem bekövetkezett a tizedik, utolsó csapás: „Mert általmégyek Égyiptom földén ezen éjszakán és megölk minden elsőszülötet Égyiptom földén” (2 Mózes 12:12).

A „pusztító” (23. vers) elleni védelem gyanánt az Úr azt mondta népének, hogy áldozzanak fel egy „ép” bárányt (5. vers), majd gyűjtsék össze az állatáldozat vérét, aztán „vegyenek a vérből”, és kenjék otthonuk bejáratára, „a két ajtóféltre és a szemöldökfára” (7. vers), a következő ígérettel: „...s meglátom a vért és elmegyek mellettetek és nem lesz rajtatok a csapás veszedelmeitekre” (13. vers).

„És menének és úgy cselekedének az Izráel fiai, a mint megparancsolta vala az Úr” (28. vers). Felajánlották az áldozatot, összegyűjtötték a vért, és megjelölték vele az otthonukat. „Lón pedig éjfélkor, hogy megöle az Úr minden elsőszülöttet Égyiptomnak földén” (29. vers). Mózes és népe azonban, amint azt az Úr megígérte, védelemben részesült.

Az izraeliták által használt vér, amely a Szabadító jövőbeni engesztelését jelképezte, az általuk felajánlott áldozatból eredt. Azonban az áldozat és a vér önmagában még nem lett volna elegendő a megígért áldás valóra váltásához. *Ha nem alkalmazzák, azaz nem kenik a vért az ajtófélfára, akkor az áldozathozatal hiábavaló lett volna.*

Thomas S. Monson elnök azt tanította: „A misszionáriusi munka nehéz. Leszívja az energiát, igénybe veszi a képességeket, minden tőlünk telhetőt megkövetel. [...] Semmilyen más munka nem igényel hosszabb órákat, nagyobb odaadást, ilyen áldozatot és buzgóbb imádkozást” (“That All May Hear,” *Ensign*, May 1995, 49).

Ezen áldozathozatal eredményeképp

személyre szabott ajándékokkal térünk vissza a missziókból. A hit ajándékával. A bizonyosság ajándékával. A Lélek szerepe megértésének ajándékával. Az evangélium mindennapos tanulmányozásának ajándékával. Annak ajándékával, hogy Szabadítónkat szolgáltuk. Az ajándékok gondosan be vannak csomagolva elnyűtt szentírásokba, a *Prédikáljátok evangéliumomat!* megtépzott példányaiba, misszionáriusi naplókba és hálás szívekbe. Izráel gyermekeihez hasonlóan azonban a misszionáriusi szolgálattal kapcsolatos folyamatos áldások is alkalmazást igényelnek az áldozathozatal után.

Néhány évvel ezelőtt, amikor Waddell nőtestvérrel a Spanyolországi Barcelona Misszió felett elnököltünk, az utolsó interjúk során minden misszionáriusnak adtam még egy utolsó feladatot. Arra kértem őket, hogy hazatérve azonnal szakítsanak időt arra, hogy átgondolják, milyen tanulságokat és ajándékokat kaptak bőkezű Mennyei Atyjuktól. Megkértem őket, hogy imádságos lélekkel sorolják fel és gondolják át, hogyan alkalmazhatják legjobban ezeket a tanulságokat a misszió utáni életben. Ezek a tanulságok az élet

minden területére kihatnak: az iskola és a karrier megválasztására, a házasságra és a gyermekekre, a jövőbeni egyházi szolgálatra, és ami még ennél is fontosabb, arra, hogy kivé válnak, és továbbra is fejlődnek-e Jézus Krisztus tanítványaiként.

Nincs olyan visszatért misszionárius, akinek esetében túl késő lenne átgondolni a hűséges szolgálat során nyert tanulságokat, és még szorgalmasabban alkalmazni azokat. Miközben ezt tesszük, teljesebb mértékben fogjuk érezni életünkben a Lélek hatását, megerősödik a családjunk, és közelebb kerülünk Szabadítónkhoz, valamint Mennyei Atyánkhoz. Egy korábbi általános konferencián a következő felhívást intézte hozzánk L. Tom Perry elnök: „Titeket, visszatért misszionáriusokat szólítalak, hogy ismét szenteljétek a munkának magatokat, és nyerjétek vissza a misszionáriusi szolgálat vágyát és szellemét! Felszólítalak benneteket, hogy olyannak látsszatok, olyanok legyetek, és azt a munkát végezzétek, mint Mennyei Atyánk szolgálója! [...] Megígérem nektek, hogy nagy áldások várnak rátok, ha azzal a céltudatossággal haladtok előre, mely egykor,

teljes idejű misszionáriusként a tiétek volt” (lásd A visszatért misszionárius. *Liahóna*, 2002. jan. 88.).

Most azokkal a fiatal férfiakkal osztom meg Monson elnök tavaly októberi tanácsát, akik még előtte állnak a teljes idejű misszió szolgálatának: „Elismétlem azt, amit a próféták már régóta tanítanak. Ez pedig az, hogy minden alkalmas és érdemes fiatal férfi készüljön fel, hogy missziót szolgáljon. A misszionáriusi szolgálat papsági feladat. Olyan kötelesség, melyet az Úr tőlünk, vagyis azoktól vár, akik már sok mindent kaptak” (Újra összegyűltünk. *Liahóna*, 2010. nov. 5.).

A múlt- és a jelenbéli misszionáriusokhoz hasonlóan az Úr ismer titeket, és előkészített számotokra egy missziós élményt. Ismeri a misszióelnököket és csodálatos feleségét, akik saját gyermekeikként szeretnek majd benneteket, akik sugalmazásra és útmutatásra törekednek majd titeket illetően. Tudja, kik lesznek a társaitok, és mit tanultok majd tőlük. Tudja, mely területeken fogtok szolgálni, mely egyháztagokkal találkoztok, kiket tanítotok majd, és milyen életekre lesztek örök hatással.

Odaadó szolgálatotok és készséges áldozathozatalotok révén a missziótok szent helyé válik majd számotokra. Tanúi lesztek a megtérés csodájának, amint a Lélek rajtatok keresztül munkálkodva megérinti azok szívét, akiket tanítotok.

Míg a szolgálatra készültök, sok a teendőtök. Ha az Úr hatékony szolgálójává kívántok válni, akkor többre van szükség az elválasztásnál, a névtábla kitűzésénél, vagy a misszionárius-képző központba való belépésnél. Olyan folyamat ez, mely hosszú idővel azelőtt elkezdődik, hogy úgy szólítanának titeket: „elder”.

Érkezzetek úgy a missziótokba, hogy bizonyossággal rendelkeztek a Mormon könyvről, amelyre

tanulmányozás és ima révén tettetek szert. „A Mormon könyve Krisztus istenségének erőteljes bizonyítéka. Emellett a Joseph Smith próféta által történt visszaállítás bizonyítéka is. [...] Misszionáriusként először neked kell személyes bizonyoságotok lennie arról, hogy a Mormon könyve igaz. [...] A Szentlélek bizonyoságtétele [vállik majd] tanításod középpontjává” (*Prédikáljátok evangéliumot: Útmutató a misszionáriusi szolgálat-hoz* [2008], 103.).

Érkezzetek úgy a missziótokba, hogy érdemesek vagytok a Szentlélek társaságára! Ezra Taft Benson elnök szavaival élve: „A Lélek a legfontosabb elem ebben a munkában. Amikor a Lélek felmagasztalja az elhívásokat, csodákat tehetnek az Úrért a misszió mezején. A Lélek nélkül soha nem jártok sikerrel, *függetlenül* a tehetségeitektől és képességeitektől” (*Prédikáljátok evangéliumot!* 176.).

Érkezzetek úgy a missziótokba, hogy készen álltok a munkára! Misszionáriusi sikertetek elsődlegesen azzal mérhető, hogy mennyire lesztek elkötelezettek emberekkel találkozni, tanítani, keresztelni és konfirmálni. Elvárás lesz veletek szemben, hogy minden nap hatékonyan dolgozzatok, és mindent megtegyetek azért, hogy lelkeket vezessetek Krisztushoz. (Lásd *Prédikáljátok evangéliumot!* 10, 11.)

Megismétlem M. Russell Ballard elder felhívását, amelyet a szolgálatra felkészülő fiatal férfiak egy korábbi csoportjának mondott: „[R]átok, az ároni papság fiatal férfijaira tekintünk. Szükségünk van rátok. Hélamán 2000 ifjú harcosához hasonlóan ti is Isten lélekfiái vagytok, és nektek is megadhatik a hatalom, hogy felépítsétek és megvédjétek az Ő királyságát. Szükségünk van rátok, hogy hozzájuk hasonlóan ti is szent szövetségeket kössetek. Szükségünk van arra, hogy hozzájuk

hasonlóan ti is tökéletesen engedelmessé és hűek legyetek” (lásd A misszionáriusok legnagyobb nemzedéke. *Liahóna*, 2002. nov. 47.).

Ha eleget tesztek ennek a felhívásnak, akkor nagyszerű tanulságot vonhattok majd le, miként azt Misiego elder is tette, és mindazok, akik hűen szolgáltak, visszatértek, majd alkalmazták a tanultakat. Meg fogjátok tudni, hogy prófétánk, Thomas S. Monson elnök szavai igazak: „Előttetek áll a misszionáriusi szolgálat életre szóló lehetősége. Az örökkévalóság áldásai várnak rátok. Kiváltságokban áll, hogy ne csak szemlélődők, hanem résztvevők legyetek a papsági szolgálat színpadán” (*Ensign*, May 1995, 49). Bizonyosságot teszem arról, hogy ez igaz. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Az Úr módján történő gondoskodás

[A]z egyház jóléti tantételei nem csupán jó ötletek; ezek Istentől érkező kinyilatkoztatott igazságok – az Ő módja arra, hogy miként segítsünk a szűkölködőkön.

Hatvanöt évvel ezelőtt, nem sokkal a második világháború után, első kézből tapasztaltam meg az egyház jóléti programjának áldásait. Habár kisgyermek voltam, még mindig emlékszem a barackbefőtt és a kása édes ízére, valamint az adományba kapott ruhák különleges illatára, melyeket az Egyesült Államokban élő segítőkész egyháztagok küldtek a háború sújtotta német szenteknek. Soha nem fogom elfelejteni és örökké szívemben fogom őrizni a szeretet és kedvesség eme cselekedeteit, melyeket irántunk, nagy nélkülözést szenvedők iránt tettek.

Ez a személyes élmény, valamint a sugalmazott jóléti terv 75. évfordulója készítet arra, hogy újra eltöprengjek a szegények és szükségét látók megsegítésének, valamint az önellátóvá válás és felebarátaink szolgálatának alapvető tantételein.

Hitünkben gyökerezik

Néha a jólétet egyszerűen egy újabb evangéliumi témaként kezeljük – az evangélium fája sok-sok ágának egyikeként. De hiszem, hogy az Úr terve szerint a jóléti tantételek iránti elkötelezettségünknek az Őbelé vetett

hitünkben és odaadásunkban kell gyökereznie.

Mennyei Atyánk már az idők kezdete óta világosan beszélt e témáról. Olykor gyengéd könyörgés formájában: „ha szeretsz engem, ...emlékezz a szegényekre, és ajánld fel vagyonodból a támogatásukra azt, amid van”¹, máskor határozottan parancsolva: „...minden dologban emlékezzetek a szegényekre és a szűkölködőkre, a betegekre és a nyomorultakra, mert aki nem teszi meg ezeket a dolgokat, az ilyen nem az én tanítványom”², néha pedig erőteljesen figyelmeztetve: „ha... bárki vesz az általam alkotott bőségből, és részéből nem ad, evangéliumom törvénye szerint, a szegényeknek és a szűkölködőknek, akkor ő a gonoszokkal együtt a pokolban emeli majd fel tekintetét, gyötrelemben”³.

A fizikai és a lelki dolgok egymásba fonódnak

A két nagy parancsolat – hogy szeressük Istent és a felebarátainkat – a fizikai és a lelki dolgok egybefonódása. Fontos megjegyezni, hogy e két parancsolatot azért hívják „nagyak”, mert minden más parancsolat tőlük

függ.⁴ Más szóval: személyes, családi és egyházi prioritásainknak itt kell kezdődniük. Minden más célnak és tetteknek e két nagy parancsolatból kell erednie – az Isten és a felebarátaink iránti szeretetünkéből.

Az érem két oldalához hasonlóan a fizikai és a lelki dolgok elválaszthatatlanok egymástól.

Minden élet Teremtője kijelentette: „...minden dolog lelki, és soha nem adtam nektek olyan törvényt, amely időleges lett volna”⁵. Ez azt jelenti számomra, hogy „a lelki élet minde- nek előtt *élet*. Nem csupán valami, amit ismerni vagy tanulmányozni kell – olyasmi ez, amit élni kell.”⁶

Sajnos vannak, akik átsiklanak a fizikai felett, mert kevésbé tartják fontosnak. Nagy becsben tartják a lelkit, míg lekicsinylik a fizikait. Bár fontos, hogy gondolatainkat a menny felé irányítsuk, szem elől tévesztjük a vallás lényegét, ha kezünket nem nyújtjuk ki a felebarátaink felé is.

Például Énók azáltal hozott létre egy sioni társadalmat, hogy lelkileg egy szívvé és egy elmévé kovácsolta a népet, és fizikai munka által biztosította, hogy ne legyen közöttük szegény.⁷

Mint mindig, ez esetben is tanulhatunk tökéletes példaképünktől, Jézus Krisztustól. Ahogyan J. Reuben Clark elnök tanította: „Amikor a Szabadító eljött a földre, két nagy küldetése volt: az egyik, hogy betöltse messiási szerepét, engesztelést hozzon a bukásért és betöltse a törvényt; a másik, hogy dolgozzon, amit meg is tett, fivérei és nőtestvérei között munkálkodva a testben azáltal, hogy enyhíti a szenvedéseiket.”⁸

Hasonlóképpen a mi lelki fejlődésünk is elválaszthatatlanul össze van kötve a másoknak nyújtott fizikai szolgálatunkkal.

Kiegészítik egymást. Egymás nélkül hamis képet adnak Isten boldogságtervéről.

Az Úr módja

Sok jó ember és szervezet van a világon, melyek megpróbálják kielégíteni a szegények és szükséglet látók sürgető igényeit világszerte. Hálásak vagyunk értük, ám az Úr módján történő gondoskodás különbözik a világ módszerétől. Az Úr ezt mondta: „...a saját módomon kell megtörténnie”⁹. Őt nem csupán az azonnali szükségleteink érdeklik; az örök fejlődésünkkel is törődik. Éppen ezért a szegények megsegítése mellett az Úr módja mindig is magában foglalta az önellátást és a felebarátainknak nyújtott szolgálatot.

1941-ben kiáradt a Gila-folyó, és előtötte az arizonai Duncan-völgyet. Egy fiatal cövekelnök, akit Spencer W. Kimballnak hívtak, összeült a tanácsosaival, felbecsülték a kárt, és táviratot küldtek Salt Lake Citybe, melyben egy nagyobb pénzeszeget kértek.

Heber J. Grant elnök pénz helyett három férfit küldött: Henry D. Moyle-t, Marion G. Romneyt és Harold B. Leet, akik elbeszélgettek Kimball elnökkel és megtanítottak neki egy fontos leckét: „Ez nem a »segíts rajtam« című program – mondták. – Ez a »segíts magadon« program.”

Sok évvel később Kimball elnök ezt mondta: „Gondolom, a Fivéreknek is könnyebb lett volna [pénzt] küldeniük, és nekem sem esett volna túlságosan nehezemre az irodámban ülve kiosztani azt; de milyen temérdek jó származott abból, hogy a [mieink] számai mentek el Duncanbe és építettek kerítéseket, és szállítottak szénát, és egyengették el a talajt, és végezték el mindazt, amire szükség volt. Ezt jelenti magunkon segíteni.”¹⁰

Az Úr módjának követése által Kimball elnök cövekének tagjai nem csak azonnali szükségleteiket elégitették ki, hanem kialakították maguk között az önellátást, enyhítették a szenvedést, valamint növekedtek

El Salvador, San Salvador

szeretettel és egységben egymás szolgálatán keresztül.

Fel hát a harcra!

Jelenleg az egyház számos tagja él szenvedésben. Éheznek, anyagi gondokkal küzdenek, vagy valamilyen fizikai, érzelmi vagy lelki kín gyötri őket. Lelkük minden erejével segítségért, enyhülésért imádkoznak.

Fivérek! Kérlek, ne gondoljátok, hogy ez valaki más felelőssége. Ez az anyám és a tiétek is. A toborzó hang mindannyiunkhoz szól. A „mindannyian” valóban *mindannyiunkat* jelent – minden ároni és melkisédeki papságviselőt, gazdagot és szegényt, bármelyik országban is éljen. Az Úr terve szerint mindenki fel tud ajánlani valamit.¹¹

Nemzedékek óta azt tanuljuk, hogy a gazdag és a szegény *egyaránt* ugyanazon szent kötelezettség alatt áll testvérei megsegítését tekintve. Mindannyiunk közös munkájára lesz szükség ahhoz, hogy sikeresen alkalmazni tudjuk a jólét és önellátás tantételeit.

Túl gyakran vesszük észre a körülöttünk lévő szükségleteit úgy, hogy közben abban reménykedünk, hogy

valaki majd csodával határos módon megjelenik egy távoli helyről, és kielégíti azokat. Talán speciális ismeretekkel rendelkező szakemberekre várunk bizonyos problémák megoldásához. Amikor ezt tesszük, megfosztjuk testvérünket attól a szolgálattól, melyet mi nyújthatnánk neki, és megfosztjuk magunkat is a szolgálat lehetőségétől. Bár semmi probléma a szakemberekkel, nézzünk szembe a ténnyel: soha nem lesz elég belőlük az összes probléma megoldásához. Ehelyett az Úr megadta számunkra a papságát és annak szervezetét minden olyan országban, ahol jelen van az egyház. És közvetlenül mellé helyezte a Segítőegyletet is. Amint azt mi, papságviselők tudjuk, egyetlen jóléti erőfeszítés sem mondható sikeresnek, ha nem használjuk ki nőtestvéreink rendkívüli ajándékait és tehetségeit.

Az Úr módja nem azt jelenti, hogy a folyóparton ücsörgünk, és várjuk, hogy a víz mind lefolyjon, mielőtt átkelnénk. Az Úr módja azt jelenti, hogy feltúrjuk az ingünket, munkához látunk, és építünk egy hidat vagy egy hajót, melyen átkelhetünk kihívásaink árján. Ti, Sion férfijai, papságviselők, ti vagytok azok,

akik vezetni tudjátok a szenteket és enyhülést hozhattok számukra azért, hogy alkalmazzátok a jóléti program sugalmazott tantételeit! A ti küldetéseitek, hogy kinyissátok a szemeket, használjátok a papságokat, és munkához lássatok az Úr módján.

A világ legnagyobb szervezete

A nagy gazdasági válság idején Harold B. Lee, aki akkor cöveklőnként szolgált, megbízást kapott a Fivérektől, hogy találjon megoldást az akkoriban világszerte uralkodó nyomasztó szegénységre, bánatra és éhezésre. Megoldást keresve az Úr elé tárta az ügyet, és ezt kérdezte: „Miféle szervezetre lesz szükségünk... ehhez?”

És „olyan volt, mintha az Úr ezt válaszolta volna [neki]: »Figyelj rám, fiam! Nincs szükséged semmilyen más szervezetre. Megadtam nektek a legnagyobb szervezetet a föld színén. Semmi sem nagyobb a papság szervezeténél. Csupán annyit kell tenned, hogy munkába állítod a papságot. Ez minden.»¹²

A mi időnkben is itt kezdődik minden. Az Úr szervezete már a helyén van. A kihívás abban rejlik, hogy meghatározzuk, miként használjuk azt.

Ott kell kezdenünk, hogy megismerjük, amit az Úr már kinyilatkoztattott. Nem szabad feltételeznünk, hogy már tudjuk. Egy gyermek alázatosságával kell megközelítenünk a témát. Minden nemzedéknek újra meg kell tanulnia azokat a tanokat, melyek megerősítik az Úr módján történő gondoskodást a szükséglet látókról. Ahogy számos próféta tanította nekünk az évek során, az egyház jóléti tantételei nem csupán jó ötletek; ezek Istentől érkező kinyilatkoztatott igazságok – az Ő módja arra, hogy miként segítsünk a szűkölködőkön.

Fivérek, először tanulmányozzátok a kinyilatkoztatott tantételeket és tanokat. Olvassátok el az egyház jóléti

Anglia, Leicester

programjáról szóló kézikönyveket;¹³ használjátok ki a providentliving.org internetes oldal előnyeit; olvassátok el újra a 2011. júniusi *Liahóna* cikkeit az egyházi jóléti tervről. Ismerjétek meg, az Úr miként gondoskodik a szentjeiről. Tanuljátok meg, miként egészíti ki egymást a szűkölködőkről való gondoskodás, a testvéreinknek nyújtott szolgálat és az önellátás. Az Úr módján történő önellátás bizonyos mértékben az élet számos területét magában foglalja: az oktatást, az egészséget, a foglalkozást, a család pénzügyeit és a lelki erőt. Ismerjétek meg az egyház modern jóléti programját!¹⁴

Miután áttanulmányoztátok az egész egyházra kiterjedő jóléti program tanait és tantételeit, törekedjétek a tanultak alkalmazására a sáfárságokat alá tartozók szükségleteinek ellátásában. Ez azt jelenti, hogy többnyire nektek kell majd rájőnnötök, mit kell tennetek. Minden család, minden gyülekezet, minden terület más és más világszerte. Nem létezik egyetlen jó megoldás minden kérdésre az egyházi jóléti programban. Ez egy önellátó program, melyben az egyének felelősek saját maguk fenntartásáért. Forrásaink közé tartozik a személyes ima, saját istenadta tehetségeink és képességeink, a közvetlen és tág családtagjaink anyagi forrása, különböző közösségi segélyforrások, és természetesen a papsági kvórumok

és a Segítőegylet gondoskodó támogatása. Ez vezet át bennünket az önellátás sugalmazott mintáján.

Nektek kell felvázolnotok az utat, amely megfelel az Úr tanának, ugyanakkor illik a földrajzi területek körülményeihez. Az isteni jóléti tantételek alkalmazásában nem kell mindig Salt Lake Cityre tekinteni, inkább nézzetek a kézikönyvekbe, a szívetekbe és a mennyre. Bízatos az Úr sugalmazásában, és kövessétek az Ő útját.

Végso fokon ugyanazt kell tennetek a területeken, amit Krisztus tanítványai mindig is tettek minden adományozási korszakban: tanácskozzatok egymással, használjátok a rendelkezésekre álló összes forrást, törekedjétek a Szentlélek sugalmazására, kérjétek az Úr megerősítését, majd pedig tőrjétek fel az ingeteket, és lássatok munkához!

Megígérem nektek, hogy ha követtétek ezt a mintát, konkrét útmutatást kaptok arra vonatkozóan, hogy *kiről, miről, mikor és hol* gondoskodjatok az Úr módján.

Az Úr módján történő gondoskodás áldásai

Az egyház jóléti programjáról, az Úr módján történő gondoskodásról szóló prófétai ígérek és áldások a legdicsőségesebbek és legmagasztosabbak között állnak, melyeket az Úr valaha is adott a gyermekeinek. Azt mondta: „Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt megeléged: feltámad a setétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. És vezérel téged az Úr szüntelen”¹⁵.

Akár gazdagok vagyunk, akár szegények, szükségünk van egymásra, függetlenül attól, hogy hol élünk a világban, hiszen időnk, tehetségeink és forrásaink feláldozása által fejlődik és finomodik a lelkünk.

Az Úr módján történő gondoskodás

nem csupán egy újabb tétel az egyház programjainak listáján. Nem szabad elhanyagolni vagy mellőzni. Központi szerepet játszik a tanunkban; ez vallásunk lényege. Fivérek! Papságviselőkként nagyszerű és különleges kiváltságunk, hogy munkába állíthatjuk a papságot. Nem szabad elfordítanunk a szívünket és a fejünket az önellátóvá válás, a szükséglet látókról való jobb gondoskodás, illetve a könyörület szolgáltatnyújtás gondolatától.

A fizikai egybefonódik a lelkivel. Isten azért adta számunkra ezt a halandó tapasztalatot és a vele járó fizikai kihívásokat, hogy olyan emberekké válhassunk, amilyené Mennyei Atyánk szeretné, hogy váljunk. Imádkozom, hogy megértsük az Úr módján történő gondoskodással és annak követésével járó hatalmas felelősséget és áldást, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 42:29, 30.
2. Tan és a szövetségek 52:40.
3. Tan és a szövetségek 104:18.
4. Lásd Máté 22:36–40.
5. Tan és a szövetségek 29:34.
6. Thomas Merton, *Thoughts in Solitude* (1956), 46.
7. Mózes 7:18.
8. J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Apr. 1937, 22.
9. Tan és a szövetségek 104:16; lásd még 15. vers.
10. Spencer W. Kimball, in Conference Report, Apr. 1974, 183, 184.
11. Lásd Móziás 4:26; 18:27.
12. Harold B. Lee, jóléti mezőgazdasági gyűlés átíratja, 1970. okt. 3., 20.
13. Lásd *1. kézikönyv: Cövekelmők és püspökök* (2010), 5. fejezet, „Jóléti segítségnyújtás az egyházban”; *2. kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010), 6. fejezet, „Jóléti tantételek és vezetőség”; *Az Úr módján történő gondoskodás: Vezetők útmutatója a jóléti munkához – Összefoglalás* (füzet, 2009).
14. Glen L. Rudd elder *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930* (1995) című könyve (elérhető az egyházi elosztóközpontokon keresztül) nagyszerű forrást biztosít az Úr jóléti programja tanainak és történelmének tanulmányozásához.
15. Ésaías 58:10–11; lásd még 7–9. vers.

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Papsági felkészülés: „Szükségem van a segítségedre”

Ne aggódjatok amiatt, ha tapasztalatlanok vagytok, vagy azt gondoljátok, hogy azok vagytok, inkább gondoljatok bele, kivé válhattok az Úr segítségével!

Kedves fivéreim, öröm számomra, hogy itt lehetek veletek Isten papságának e világméretű gyűlésén. Ma a papsági felkészülésről szeretnék beszélni, egyrészt saját felkészülésünkről, másrészt pedig mások felkészítéséről.

Legelőbb időnként feltesszük magunknak a kérdést: „Vajon fel vagyok készülve erre a papsági feladatra?” Az én válaszom az: „Igen, fel lettetek készítve rá!” Azzal a szándékkal szólok ma hozzátok, hogy segítsék nektek észrevenni ezt a felkészültséget és bátorságot meríteni belőle.

Mint tudjátok, az ároni papságot előkészítő papságnak nevezik. Az ároni papságviselők legtöbbször 12 és 19 év közötti ifjú diakónus, tanító vagy pap.

Gondolhatjuk azt is, hogy a papsági felkészülésre az ároni papság éveiben kerül sor. Mennyei Atyánk azonban már azóta folytatja a felkészítésünket, hogy megszületésünk előtt a lábainál tanultunk. Ma este is épp felkészít minket. És ez mindaddig így

lesz, amíg mi engedjük Neki.

Minden papsági felkészülésnek, legyen az a halandóság előtt életben vagy ebben az életben, az a célja, hogy felkészítsen minket és az általunk szolgáló embereket az örök életre. A halandóság előtti élet első leckéi között minden bizonnyal ott volt a szabadulás terve, amelynek középpontjában Jézus Krisztus és az általa hozott engesztelés áll. A tervet nem csupán megismertük, de ott voltunk azokban a tanácsokban is, amelyeken mellette döntöttünk.

Mivel születéskor a feledés fátyla borult elménkre, meg kellett találnunk a módját, hogy ebben az életben újra megtanuljuk azt, amit egyszer már tudtunk és megvédtünk. Felkészülésünk részét képezte ebben az életben az is, hogy megtaláljuk ezt a becses igazságot, és szövetség által újra elkötelezzük magunkat mellette. Ez hitet, alázatosságot és bátorságot kívánt részünkről, valamint azok segítségét, akik korábban már rátaláltak az igazságra, majd pedig megosztották azt velünk.

Ők lehetnek akár a szüleink, akár misszionáriusok vagy barátok is, azonban ez a segítség részét képezte a felkészítésünknek. Papsági felkészítésünkben minden esetben szerepet játszanak azok, akik már felkészültek, hogy lehetőséget kínáljanak nekünk az evangélium elfogadására, azt követően pedig a cselekvés választására azáltal, hogy betartjuk a szövetségeket és szívünkbe vessük azokat. Csak akkor érdemelhetjük ki az örök életet, ha ezen élet során végzett szolgálatunk azt is magában foglalja, hogy teljes szívünkkel, elménkkel és erőnkkel igyekszünk felkészíteni másokat is arra, hogy velünk együtt visszatérjenek Istenhez.

Ezen élet papsági felkészülésének tehát részét képezik a mások szolgálatára és tanítására kínálkozó lehetőségek. Ide tartozhat az, ha tanítunk az egyházban, ha bölcs és szerető édesapák vagyunk, ha valamely kvórum tagjai vagy az Úr Jézus Krisztus misszionáriusai vagyunk. Az Úr felkínálja nekünk a lehetőségeket, de hogy készen állunk-e, az rajtunk múlik. Szeretnék ma rámutatni néhány fontos döntésre, amelyre feltétlenül szükség van a papsági felkészüléshez.

Mind a képzést nyújtó, mind pedig a képzésben részesülő egyén jó döntései azon múlnak, hogy az illető – legalább valamilyen mértékben – érti-e, hogyan készíti fel az Úr az Ő papsági szolgálóit.

Először is, olyan embereket hív el, fiatalokat és időseket egyaránt, akik talán világi szemmel, vagy akár saját szemükben is gyengének és egyszerűnek tűnnek. Az Úr erősséggé tudja változtatni ezeket a látszólagos hiányosságokat. Ez megváltoztatja annak módját, ahogyan a bölcs vezető megválasztja, hogy kit képezzen, és miként képezze őt. Azt is megváltoztathatja, ahogyan a papságviselő a felajánlott fejlődési lehetőségekre reagál.

Vegyünk néhány példát! Jőmagam egykor tapasztalatlan pap voltam egy nagy egyházközségben. A püspököm egy vasárnap délután felhívott telefonon. Amikor felvettem, azt kérdezte: „Ráérsz most? El tudsz jönni velem? Szükségem van a segítségedre.” Csak annyit mondott, hogy szeretné, ha csatlakoznék hozzá egy hölgy meglátogatásában, akit nem ismerek, de akit nekem kell tanulnia jobban beosztani a pénzét.

Tudtam, hogy van két tapasztalt tanácsosa a püspökségben, akik mindketten nagy tapasztalattal bíró, megfontolt emberek. Az egyik tanácsos egy nagy cég tulajdonosa volt, akiből később misszióelnök, majd általános felhatalmazott lett. A másik tanácsos kiváló bíró volt a városban.

Én a püspök újonnan elhívott első segéde voltam a papok kvórumában. Tudta, hogy nem nagyon ismerem a jóléti alapelveket. A pénzügyekről pedig még kevesebbet tudtam. Soha nem írtam még meg csekket, nem volt bankszámlám, még költségvetést sem láttam azelőtt. Tapasztalatlanságom ellenére azonban éreztem, hogy halálosan komolyan mondja: „Szükségem van a segítségedre.”

Azóta már megértettem, mire gondolt ez az ihletett püspök. Remek lehetőséget látott egy papságviselő felkészítésére. Biztos vagyok benne,

hogy a képzetlen fiúban nem az Elnöklő Püspökség jövődöbéli tagját látta, mégis azon a napon, és mindazon évek során, míg ismertem őt, nagyon ígéretesnek mutakozó képzési alanyként kezelte.

Látszott rajta, hogy szívesen teszi, mindazonáltal ez munkát jelentett neki. Az özvegnél tett látogatásunk után hazafelé menet megállította az autót. Kinyitotta sokat forgatott, jelölésekkel teli szentírásait, és kedvesen felhívta a figyelmemet valamire, amiben változnom kellett. Azt mondta, hogy többet kell tanulmányoznom a szentírásokat és tanulnom. Viszont bizonyára azt is látta, hogy elég gyenge és egyszerű lévén tanítható vagyok. Mindmáig emlékszem arra, amit aznap délután tanított nekem. De még annál is jobban emlékszem arra, mennyire biztos volt benne, hogy képes vagyok tanulni és jobbá válni – és hogy ez így is lesz.

A valóság mögött, aki voltam, meglátta, milyen lehetőségek rejlenek abban, aki elég gyengének és egyszerűnek érzi magát ahhoz, hogy vágyjon az Úr segítségére és higgyen annak érkezésében.

A püspökök, a misszióelnökök és az apák dönthetnek úgy, hogy e lehetőségek fényében cselekszenek. Nemrég láttam ezt egy diakónus kvórumelnök böjti vasárnapi biznyságában. Épp annak küszöbén állt, hogy

tanító váljon belőle, és maga mögött hagyja kvóruma tagjait.

Érzelmektől átítatott hangon bizonyosságot tett arról, milyen fejlődést látott kvóruma tagjainál jóság és erő tekintetében. Még soha nem hallottam senkit nagyszerűbben dicsérni egy szervezetet, mint ő. Dicsérte a szolgálatukat, majd azt mondta, tudta, hogy segíteni tud majd az új diakónusoknak, amikor nagynak érzik a terhet, mert ő is nagynak érezte a terhet, amikor a papságba került.

Gyengeségének átérzése türelmesebbé és együttérzőbbé tette őt, melynek révén jobban tudta erősíteni és szolgálni a többieket. Úgy tűnt számomra, hogy az ároni papságban töltött két év alatt tapasztalttá és bölcséé vált. Megtanulta, hogy két évvel fiatalabb énje szükségleteinek élénk és világos emléke segítséget nyújt neki kvórumelnökként. Az jelent majd később számára és számunkra is kihívást a vezetésben, ha az ilyen emlékképeket elhomályosítja az idő és a siker.

Pál bizonyára ennek veszélyét látta meg, amikor tanácsot adott fiatalabb papsági társának, Timóteusnak. Saját papsági felkészülését és azt illetően biztatta és oktatta őt, hogy miként segíthet az Úrnak mások felkészítésében.

Figyeljétek meg, mit mondott Pál ifjú társának, Timóteusnak:

„Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.

A míg oda megyek, legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra.

Meg ne vesd a kegyelemnek benned való ajándékát, a mely adatott néked prófétálás által, [kézrátétellel]. [...]

Gondot viselj magadról és a tudományról;¹ maradj meg azokban; mert ezt cselekedvén, mind magadat megtartod, mind a te hallgatóidat.”²

Pál mindannyiunk számára jó tanácsot adott. Ne aggódjatok amiatt, ha tapasztalatlanok vagytok, vagy azt gondoljátok, hogy azok vagytok, inkább gondoljatok bele, kivé válhattok az Úr segítségével!

A tudomány, avagy tan, amelyből való lakmározásra papsági felkészülésünk során Pál int minket, Krisztus szavaiból áll, és így érdemeljük ki azt, hogy elnyerjük a Szentlelket. Ha pedig elnyertük, tudhatjuk, minek a megtételét várja el tőlünk szolgálatunkban az Úr, és bármilyen nehézségekkel nézzünk is szembe a jövőben, bátorságot kapunk annak megtételéhez.

Olyan papsági szolgálatra készülünk fel most, amely idővel egyre nagyobb kihívásokat rejt majd. Például velünk együtt öregszenek az izmaink és az elménk. Egyre kevésbé tudjuk megtanulni és felidézni azt, amit olvassunk. Annak a papsági szolgálatnak az elvégzése, amit az Úr elvár tőlünk, életünk minden napján egyre több önfegyelmet igényel. Erre a próbatételre fel tudunk készülni azzal, hogy szolgálat által menet közben egyre inkább fejlesztjük a hitünket.

Az Úr lehetőséget nyitott számunkra a felkészülésre azzal, amit így nevez: „azon eskü és szövetség..., amely a papsághoz tartozik”³.

Istennel kötött szövetség ez arra, hogy minden parancsolatát betartjuk, és úgy szolgálunk, mintha Ő személyesen jelen lenne. Ha lehetőségeink szerint minél inkább e norma szerint élünk, az megadja a mindvégig kitarthatóhoz szükséges erőt.

Nagyszerű papsági felkészítők mutatták meg nekem, hogyan tehetünk szert erre az erőre. Szokásunkká kell tenni azt, hogy túljutunk mindazon fáradságon és félelmen, ami miatt néha inkább abba hagyánk. Az Úr nagyszerű vezetői megmutatták nekem, hogy abból ered maradandó

lelki erő, ha munkánkat végezve nem állunk meg azon a ponton, ahol mások megpihennének.

Azok a nagyszerű papságviselők közöttetek, akik már fiatalkorukban szert tettek erre a lelki erőre, akkor is birtokában vannak, amikor testi erejük már gyengül.

Egyszer az öcsém egy Utah állambeli kisvárosban járt üzleti ügyben. A szállodában telefonhívást kapott Spencer W. Kimball elnöktől. Késő este volt, és hosszú napja volt az öcsémnek, de bizonyára Kimball elnöknek is, aki így kezdte a telefonbeszélgetést: „Hallottam, hogy itt vagy a városban. Tudom, hogy későre jár, és talán már lefeküdtél, de segítenél nekem? Szükségem van rád társként, míg megtekintem a városban lévő kápolnáink állapotát.” Öcsém elment vele, bár fogalma sem volt a kápolnák karbantartásáról, vagy bármivel azokkal kapcsolatban, és nem tudta, miért tesz ilyesmit hosszú napja után Kimball elnök, illetve miért van egyáltalán szüksége segítségre.

Évekkel később hasonló telefonhívást kaptam késő este egy japán szállodában. Az egyház új oktatási megbízottja voltam akkor. Tudtam, hogy Gordon B. Hinckley elnök Japánban lát el valamilyen feladatot, és ott van valahol ugyanabban a szállodában. Épp azt követően vettem fel a csörgő telefont, hogy kimerülten a párnára hajtottam a fejem, mindazon munkám elvégzése után, amire úgy éreztem, aznap az erőmből futotta.

Hinckley elnök kedves hangon azt kérdezte: „Ugyan miért alszol, amikor én itt ülök és épp egy kéziratot olvasok, amelynek az átnézésére megkértek minket?” Így hát felkeltem és munkához láttam, bár tudtam, hogy Hinckley elnök sokkal jobban át tudja nézni a kéziratot, mint én. Mégis valahogy azt érezte velem, hogy szüksége van a segítségemre.

Fülöp-szigetek, Davao

Thomas S. Monson elnök majdnem minden gyűlés után megkérdezi az Első Elnökség titkárát: „Mindent tudok a teendőmről?” És mindig elmosolyodik, amikor meghallja a választ: „Ó, igen, elnök úr, mindent.” Monson elnök örömteli mosolya mindig azt a kérdést ülteti a fejembe: „Van még valami, amit megtehetnék a feladataim vonatkozásában?” Azután visszamegyek az irodámba, hogy munkához lássak.

Nagyszerű tanítók mutatták és mutatják meg nekem, hogyan készüljek fel az eskü és a szövetség betartására akkor, amikor az idő és a kor egyre nehezebbé teszi ezt. Megmutatják és megtanítják, hogyan fegyelmezzem magam és dolgozzak még keményebben annál, mint amire szerintem képes vagyok, amíg egészségem és erőm engedi.

Nem lehetek minden órában tökéletes szolga, de igenis tehetek több erőfeszítést annál, mint amire képesnek tartom magam. Ezzel a korán kialakított szokással felkészülök a jövőbeni próbatételekre. Ti is és én is fel tudunk készülni, hogy legyen erőnk betartani az eskünket és a szövetségünket azokban a próbatételekben, amelyekre az élet vége felé közeledve biztosan sor kerül.

Ennek bizonyítékát láttam az Egyházi Oktatási Bizottság egyik gyűlésén. Spencer W. Kimball elnök ekkor már évek óta szolgált úgy, hogy olyan egészségügyi kihívások egész sorával küzdött, amelyeket csak Jób értene

meg. Ezen a délelőttön ő elnökölt a gyűlésen.

Hirtelen abbahagyta a beszédet. A székébe roskadt. Szemei becsukódtak. Feje a mellkasára bukott. Én a közelében ültem. Holland elder is ott ült mellettünk. Ketten felálltunk, hogy segítsünk. Amilyen tapasztalatlank voltunk a téren, hogy mit kell vész helyzetben tenni, úgy döntöttünk, hogy a székével együtt bevisszük a közeli irodájába.

Kimball elnök még ennyire legyen-gyűlve is a tanítónkká vált. Két oldalról emelve fel székét éppen kifelé tartotunk az Egyházi Adminisztrációs Épület gyűlésterméből a folyosóra, amikor félig kinyitotta a szemét, és még mindig kábán azt mondta: „Jaj, csak óvatosan! Nehogy meghúzódjon a hátatok!” Amikor az irodájához értünk, azt mondta: „Ó, rettenetesen érzem magam, hogy félbeszakítottam a gyűlést.” Pár perccel azután, hogy bevittük az irodájába, még mindig nem tudván, mi okozta a rosszullétet, Kimball elnök ránk nézett és azt kérdezte: „Nem kellene visszamennetek a gyűlésre?”

Kimentünk és visszasiertünk, tudván, hogy valamiképp az otlétünk bizonyára számít az Úrnak. Kimball elnök gyermekkorától mindig is saját tűrőképessége határait feszegetve szolgálta és szerette az Urat. Olyannyira beléivódott ez a szokás, hogy kéznél volt, amikor szüksége volt rá. Felkészült volt. Ennél fogva tanítani tudott

minket és meg tudta mutatni nekünk, hogyan legyünk felkészültek az eskü és a szövetség betartására azáltal, hogy az évek során minden erőnket belevadva elvégezzük mindazt, ami talán csak kis következményekkel bíró apró feladatok sorának látszik.

Imádkozom azért, hogy papsági szövetségeinket betartva kiérdemeljük az örök életet, mindazokkal együtt, akiknek a képzésére elhívtak minket. Megígérem nektek, hogy ha minden tőletek telhetőt megtesztek, akkor Isten felmagasztalja és megnöveli az erőtöket és a bölcsességeket. Tapasztalttá tesz benneteket. Megígérem nektek, hogy azok, akiket tanítotok, és akik előtt példát mutattok, majd dicsérni fogják a neveteket, ahogyan én is tettem a mai napon azokkal a tanítókkal, akiket én ismertem.

Bizonyosságot teszek arról, hogy az Atyaisten él és szeret benneteket. Ismer titeket. Ő és feltámadt, megdicsőült Fia, Jézus Krisztus, megjelentek egy tapasztalatlan fiúnak, Joseph Smithnek. Reá bízták az evangélium teljessége és az igaz egyház visszaállítását. Biztatták, amikor arra volt szüksége. Éreztették vele szerető feddésüket, amikor kárára lett volna, ha dicsérik. Felkészítették őt, miként minket is felkészítenek, hogy erőre kapva továbbra is munkálkodjon azon celesztialis dicsőség irányában, amely minden papsági szolgálat célját és indokát jelenti.

Áldásomat hagyom rajtatok, hogy fel tudjátok ismerni, milyen dicső lehetőségeket adott nektek Isten az elhívásotokban, és hogyan készít fel benneteket az Ő, valamint mások szolgálatára. Szerető vezetőnk és tanítónk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Nefi 32:3–6.
2. 1 Timótheus 4:12–14, 16.
3. Tan és a szövetségek 84:39.

Írta: Thomas S. Monson elnök

Bátran állj magad!

Legyünk mindig bátrak és készek kiállni azért, amiben hiszünk.

Szeretett fivéreim, hatalmas ki-váltság itt lenni veletek ezen az estén. Minket, akik Isten papságát viseljük, csodás kapocs és testvériség köt össze.

A Tan és a szövetségek 121. szakaszának 36. versében azt olvashatjuk, „[h]ogy a papság jogai elválaszthatatlanul össze vannak kapcsolva a menny hatalmaival”. Mily nagyszerű ajándék a miénk – e papságot viselhetjük, amely „elválaszthatatlanul össze va[n] kapcsolva a menny hatalmaival”! E drága ajándék azonban nem pusztán bizonyos áldásokkal, hanem szent feladatokkal is jár. Úgy kell élnünk életünket, hogy mindig méltók legyünk a papságra, melyet viselünk. Olyan korban élünk, amikor sok olyan kísértés vesz körül minket, melyek szándéka az, hogy pusztulásba vezető ösvényekre csábítsanak minket. Az efféle ösvények elkerüléséhez eltökéltségre és bátorságra van szükség.

Vissza tudok emlékezni olyan időre – ahogy talán többen is, akik itt vagytok ma –, amikor a legtöbb ember normái nagyban hasonlítottak a mieinkre. Ez azonban többé nem igaz. Nemrégiben olvastam egy cikket a *New York Times*-ban egy olyan tanulmányról, amelyre még 2008 nyarán került sor. A neves Indiana állambeli Notre Dame Egyetem egyik kiváló

szociológusa a kutatócsoportjával 230 fiatal felnőttel tartott mélyinterjút szerte az Egyesült Államokban. Úgy vélem, biztonsággal feltételezhetem, hogy az eredmények hasonlóak lennének a világ legtöbb részén.

E sokatmondó cikknek most csupán egy részét szeretném megosztani veletek:

„A kérdezők kiegészítendő kérdéseket tettek fel a jó és a rossz, különféle erkölcsi problémák és az élet értelme kapcsán. A zavaros válaszokban... tisztán megmutatkozott, hogy a fiatalok nagyon kínlódtak, hogy valami értelmeset tudjanak írni, de ehhez egyszerűen nem volt meg a megfelelő fogalomkörük és szókincsük.

Amikor azt kérték tőlük, hogy írjanak le egy olyan erkölcsi dilemmát, amellyel egyszer szembe kellett nézniük, a válaszadók kétharmada vagy nem tudott választ adni a kérdésre, vagy olyan problémákat nevezett meg, amelyek egyáltalán nem ebbe a kategóriába tartoznak, például hogy meg tudják-e engedni maguknak egy bizonyos lakás bérbé vétele, vagy hogy van-e elég aprójuk a parkolójegy-automatára.”

A cikk így folytatódik:

„Az alapvető kiindulási pont, melyhez legtöbbször újra és újra visszatért, az, hogy az erkölcsi választás csupán

egyéni ízlés dolga. »Magánügy – hangzott a jellemző válasz. – Teljességgel az egyén döntése. Mi joga szólhat bele?»

A tekintély vak tiszteletét elutasítva sok fiatal viszont az ellenkező végletbe esett, [mondván, hogy]: »Azt tenném, amiről úgy gondolnám, boldoggá tenné, vagy jó érzésekkel töltene el. Csak belülről fakadó érzéseim által tudhatom, mit tegyek.«

Az interjúkat végző kutatók kihangsúlyozták, hogy a megkérdezett fiatalok többségének „nem adattak meg a források – az iskolában, a különféle intézményekben vagy a családban – ahhoz, hogy kialakítsák erkölcsi megérzéseiket”¹.

Fivéreim! Közületek, akik most halálótávolságon belül vagytok, senkinek sem szabad a legcsekélyebb mértékben sem kételkednie abban, mi erkölcsös és mi nem, sem abban, hogy mit várnak el tőlünk Isten papságának viselőiként. Tanították és továbbra is tanítják nekünk Isten törvényeit. Nem számít, máshol mit láttok vagy hallotok, ezek a törvények soha nem változnak.

Mindennapi életünk során szinte elkerülhetetlen, hogy hitünk próbára ne tétessen. Néha talán azon kapjuk magunkat, hogy mások körében állunk, és mégis kisebbségben vagyunk, sőt, talán egyedül maradunk azt illetően, hogy mi elfogadható, és mi nem. Rendelkezünk-e vajon az erkölcsi bátorsággal, hogy szilárdan kiálljunk hitelveinkért, még akkor is, ha ehhez egyedül kell állanunk? Isten papságának viselőiként létfontosságú, hogy képesek legyünk bátran szembenézni bármiféle kihívással, mely utunkba kerül. Emlékezzetek Tennyson szavaira: „Erőm mint tíz ereje, / Mert a szívem tiszta.”²

Egyre több híresség és közszereplő űz gúnyt a vallásból általánosságban, néha pedig konkrétan az egyházunkból. Ha biznyságunk gyökerei nem nyúlnak elég mélyre,

az efféle kritikus megnyilvánulások talán megingatnak minket hitünkben vagy eltökéltségünkben.

Lehinek az élet fájáról való látomásában, mely az 1 Nefi 8-ban található, Lehi többek között olyanokat is lát, akik erősen fogják a vasrudat, míg előrenyomakodva elérik az élet fáját és vesznek a gyümölcséből, melyről tudjuk, hogy Isten szeretetét jelképezi. Azután viszont, hogy ettek a fa gyümölcséből, néhányan elszégyellik magukat, mert azok, akik „a nagy és tágas épületben” vannak – akik az emberek gyermekeinek kevélységét jelképezik – ujjukkal mutogatnak rájuk és kigúnyolják őket, ők pedig „letér[n]ek tiltott ösvényekre, és elvesz[n]ek”³. Milyen hatékony eszköze az ellenségnek a csúfolódás és a gúny! Ismét azt kérdem, fivérek, hogy rendelkezünk-e vajon a bátorsággal, hogy erősen és szilárdan megálljunk ilyen nehéz ellenállással szemben is?

Azt hiszem, az első olyan élményemre, amikor elég bátor voltam kiállni a meggyőződéséért, abban az időben került sor, amikor az Egyesült

Államok haditengerészetében szolgáltam a második világháború vége felé.

A kiképzőtábor nem bizonyult egyszerű tapasztalatnak számomra, sőt, senki számára sem, aki végigcsinálta. Az első három héten meg voltam győződve arról, hogy életem veszélyben van. A haditengerészet nem kiképezni akar, hanem megölni.

Mindig emlékezni fogok arra, amikor az első hét végén elérkezett a vasárnap. A fő tengerészaltiszt örömteli hírt hozott. Vigyázban állva a gyakorlótéren a lány kaliforniai szelőlőben ezt a parancsot hallottuk: „Ma mindenki misére vagy istentiszteletre megy – mindenki, kivéve én, mert én pihenni fogok.” Aztán így folytatta: „Az összes katolikus a Decatur táborhelyre megy – és vissza ne jöjjenek 3 óra előtt! Lépés indulj!” Egy elég népes alakulat vonult ki. Aztán felhangzott a következő parancsszó: „Az összes zsidó a Henry táborhelyre megy – és vissza ne jöjjenek 3 óra előtt! Lépés indulj!” Egy némileg kisebb alakulat vonult ki. Aztán ezt kiáltotta: „A többi protestáns a Farragut táborhelyen lévő

színházterembe megy – és vissza ne jöjjenek 3 óra előtt! Lépés indulj!”

Abban a pillanatban belém hasított a gondolat: „Monson, te nem vagy katolikus, nem vagy zsidó, és nem vagy protestáns sem. Mormon vagy, úgyhogy nem mész sehova.” Biztosíthatlak titeket, hogy teljességgel egyedül éreztem magam. Bátornak és elszántnak, igen – de mégiscsak egyedül.

És akkor meghallottam a legdrágább szavakat, melyeket valaha is hallottam e tiszt szájából. Felém nézett és azt kérdezte: „És maguk, uraim, ugyan mi nek nevezik magukat?” Egészen addig észre sem vettem, hogy bárki is állna mellettem vagy mögöttem a téren, de mindannyian szinte egyszerre kiáltottunk fel: „Mormonnak, uram!” Nehéz szavakba önteni, mily nagy öröm járta át a szívemet, amikor megfordultam, és egy maroknyi tengerészt láttam.

A tiszt a fejét vakargatta tanácstalansága jeleként, de aztán végül így szólt: „Na hát akkor, maguk is keressenek egy helyet, ahol összegyűlhetnek. És vissza ne jöjjenek 3 óra előtt! Lépés indulj!”

Ahogy elmeneteltünk, egy versike járt az eszemben, amelyet évekkal azelőtt az Elemiben tanultam:

*Legyél bátran mormon;
Bátran állj magad!
Bátran legyen biztos célod;
És azt hirdesd bátran!*

Noha a végkifejlet másképp alakult, mint ahogy számítottam, mégis kész voltam egymagam állani, ha úgy szükséges.

Azóta már voltak olyan alkalmak, amikor senki nem állt mögöttem, tehát *volt már*, hogy egyedül álltam. Mily hálás vagyok azért, hogy oly sok idővel ezelőtt meghoztam a döntést, hogy erős és igaz maradok, mindig felkészült leszek, és készen állok megvédeni a vallásomat, ha arra kerülne sor.

Ha bármikor is alkalmatlannak éreznénk magunkat az előttünk álló feladatokra, testvérek, hadd osszak meg veletek egy kijelentést, melyet 1987-ben mondott az egyház akkori elnöke, Ezra Taft Benson elnök, amikor kaliforniai egyháztagok nagy csoportjához szólt. Ezt mondta Benson elnök:

„A próféták minden korban napjainkra tekintettek az idők folyosóin át. A már elhunytak és a még meg nem születettek milliárdjai tartják rajtunk a szemüket. Tévedés ne essék: fontos nemzedék vagytok! [...]”

Isten majdnem hatezer évig tartott magánál titeket, hogy az Úr második eljövetele előtti utolsó napokban jelenjete meg. Lesznek, akik elbuknak, de Isten királysága sértetlen marad, hogy örvendhessen annak Feje, vagyis Jézus Krisztus visszatérésén.

Bár e nemzedék gonoszsága hasonlóságot tesz a Noé idejében tapasztalttal, amikor az Úr özönvízzel tisztította meg a földet, van egy fő különbség az akkori és a mostani idő között. Mégpedig az, hogy Isten a végső csatára a legerősebb... gyermekeit tartogatta, akik segíteni fognak a királyság győzelmére vitelében.”⁴

Igen, fivéreim, mi vagyunk Isten néhány legerősebb gyermeke. Felelősségünk, hogy érdemesek legyünk mindazon dicső áldásokra, melyeket Mennyei Atyánk számunkra tartogat. Bárhová megyünk is, papságunk elkísér minket. Szent helyeken állunk? Kérlek, mielőtt magatokat és papságotokat veszélybe sodornátok azzal, hogy

olyan helyekre mentek vagy olyan tevékenységekben vesztek részt, melyek nem méltók hozzátok vagy ehhez a papsághoz, álljatok meg egy pillanatra, és tűnődjetek el a következményeken! Mindannyiunkra ráruházták az ároni papságot. Ennek során mindannyian megkaptuk azt a hatalmat, amely rendelkezik az angyalok szolgálattételének kulcsaival. Gordon B. Hinckley elnök ezt mondta:

„Nem engedhetitek meg magatoknak, hogy olyasmit tegyetek, ami falat emel közétek és az értetek szolgáló angyalok közé.

Nem lehettek erkölcstelenek semmilyen értelemben sem! Nem lehettek tisztességtelenek! Nem csalhattok, nem hazudhattok. Nem vehetitek Isten nevét hiába a szátokra vagy beszélhettek csúnyán – mert ha ezt teszitek, nem lehet a tiétek az angyalok szolgálatának joga.”⁵

Ha bármelyikőtök megbotlott az út során, szeretném, ha minden kétség nélkül megértenétek, hogy létezik visszaút. Úgy hívják: bűnbánat. Szabadítónk az életét adta, hogy biztosítsa számotokra és számomra ezt az áldott ajándékot. Annak ellenére, hogy a bűnbánat ösvénye nem könnyű, az ígéretek valóságok. Meg van írva, hogy „ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek”⁶. „[É]s vétkei[te]kről többé meg nem emlékezem.”⁷ Micsoda kijelentés! Micsoda áldás! Micsoda ígélet!

Lehet, hogy vannak köztetek, akik ezt gondolják: „Nem tartok be minden parancsolatot, és nem teszek meg

mindent, amit kellene, de az életem remekül halad előre. Azt hiszem, van mód arra, hogy a kecske is jól lakjon, és a káposzta is megmaradjon.” Fivéreim, ígérem nektek, hogy ez nem működik hosszú távon.

Nemrégiben levelet kaptam egy olyan férfitől, aki egykor azt gondolta, mindkét oldalt szolgálhatja. Mostanra bűnbánatot tartott és életét összhangba hozta az evangélium tantétéleivel és parancsolataival. Szeretnék megosztani veletek egy bekezdést a leveléből, mert jól példázza a téves gondolkodás valóságát: „Meg kellett tanulnom (még-hozzá nagy áron), hogy a Szabadítónak teljes mértékben igaza volt, amikor azt mondta: »Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.»⁸ Én megpróbáltam mindkettőt szolgálni, ahogy ember csak próbálhatja. A végén aztán – mondta – enyém lett mindaz az üresség, sötétség és magány, melyet Sátán nyújt azoknak, akik elhiszik megtévesztéseit, illúzióit és hazugságait.”

Ahhoz, hogy erősek lehessünk és képesek legyünk ellenállni minden erőnek, mely a rossz irányba vonna bennünket, és minden hangnak, mely a helytelen ösvényre csábít, létfonosságú, hogy rendelkezünk saját bizonyossággal. Legyetek akár 12, akár 112 évesek – vagy valahol a kettő között –, ti magatok is tudhatjátok, hogy Jézus Krisztus evangéliuma igaz. Olvassátok el a Mormon könyvét! Elmélkedjete a tanításain! Kérdezzétek meg a Mennyei Atyát, hogy igaz-e! Azt az ígéletet kaptuk, hogy „ha őszinte szívetel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát”⁹.

Amikor tudjuk, hogy a Mormon

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottai

2011. október

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

Ronald A. Rasband

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

A HETVENEK ELSŐ KVÓRUMA

(beürendben)

Marcos A. Adunkanits

José L. Alonso

Carlos H. Arnado

Ian S. Aderm

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérald Causse

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don K. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conhige

Claudio R. M. Costa

Ifji LeGrand R. Curtis

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Faldaballo

Eduardo Gavaret

Carlos A. Goady

Ifji Christoffel Golden

Gerrit W. Gong

C. Scott Gow

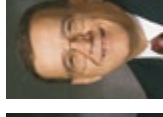
James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Moynnes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pöcker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Raimel E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

José A. Taxeira

Octaviano Tenorio

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinos

W. Christopher Waddell

William R. Walker

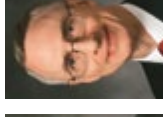
F. Michael Watson

Kazuhiko Yamashiro

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Živic

W. Craig Zwick

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Craig A. Cardon

Bruce A. Carlson

J. Deen Connish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

Larry R. Lawrence

Per G. Molin

James B. Martino

Jairo Marzagrandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

Richard C. Eggleay
első tanácsos

H. David Burton
elnöklő püspök

Keith B. McMullin
második tanácsos

Utolsó napi szentek gyülekeznek világszerte, hogy meghallgassák a konferenciái üzeneteket a „saját nyelv[ükön]” (T&Sz 90:11). A képeken egyháztagok láthatók a következő helyeken (az óramutató járásával egyező irányban): Dél-Afrika, Johannesburg; Brazília, Salvador; El Salvador, San Salvador; Kanada, Quebec tartomány, Montreal; Fülöp-szigetek, Montalban; Mexikó, Gómez Palacio; és Japán, Tokió

könyve igaz, abból az fog következni, hogy Joseph Smith valóban próféta volt, aki látta Istent, az Örökkévaló Atyát, és Fiát, Jézus Krisztust. Az is következik belőle, hogy az evangélium vissza lett állítva ezekben az utolsó napokban Joseph Smith által – és ennek részeként vissza lett állítva mind az ároni, mind pedig a melkisédeki papság.

Amikor elnyerjük bizonyágunkat, kötelesek vagyunk másokkal is megosztani azt. Fivérek, sokatok szolgált már misszionáriusként szerte a világon, és sok fiatal férfi majd ezután fog szolgálni. Már most készüljétek fel erre a lehetőségre! Ügyeljétek arra, hogy érdemesek vagytok a szolgálatra!

Ha felkészültek vagyunk az evangélium megosztására, akkor készen állunk eleget tenni Péter apostol tanácsának, aki így intett: „Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről”¹⁰.

Egész életünk során adódnak lehetőségek, hogy megosszuk hitelveinket, noha nem mindig tudjuk előre, mikor kerül erre sor. Ilyen lehetőségem adódott 1957-ben, amikor a könyvkiadásban dolgoztam. A munkám a texasi Dallasba szólított – mely várost néha „a templomok városának” nevezik –, hogy előadást tartsak egy konferencián. A konferencia végeztével buszos városnézésre indultam a külvárosba. Amikor elhaladtunk a különböző templomok mellett, sofőrünk pontos tájékoztatást adott: „Balra láthatják a metodista templomot”, vagy „Az ott, jobbra, a katolikus székesegyház”.

Amikor elhaladtunk egy gyönyörű, vöröstéglás épület mellett, mely egy domb tetején állt, a sofőr ezt mondta: „Abban az épületben a mormonok tartják a gyűléseiket.” Egy hölgy a busz hátlujából előre kiáltott: „Sofőr úr, mesélne még a mormonokról?”

A sofőr félreállt a busszal, aztán

megfordult és ezt felelte: „Hölgyem, én csak annyit tudok a mormonokról, hogy abba a vöröstéglás épületbe járnak. Van valaki a buszon, aki többet tudna mesélni a mormonokról?”

Vártam, hogy valaki válaszoljon. Végigpásztáztam az utasok arcát, hátha felragyog rajtuk a felismerés és a vágy, hogy hozzászóljanak. Senki nem jelentkezett. Rá kellett jönnöm, hogy rám vár a feladat, hogy eleget tegyek Péter apostol e tanácsának: „[m]indig készek legyetek megfelelni mindenkinek, a ki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről”. Rádöbbsentem e bölcsélet igazságára is: „Amikor eljön a döntés pillanata, lejár a felkészülés ideje.”

Így aztán a következő mintegy 15 percben abban a kiváltságban volt részem, hogy a buszon ülőkkel megoszthattam bizonyágomat az egyházzal és a hitelveinkről. Hálás voltam bizonyágomért, és hálás voltam, hogy fel voltam készülve annak megosztására.

Teljes szívemmel és lelkemmel imádkozom, hogy minden férfi, aki viseli a papságot, tisztelje papságát és legyen hű ahhoz a belé fektetett bizalomhoz, melyet akkor kapott, amikor rá ruházták a papságot. Imádkozom, hogy mindannyian, akik viseljük Isten papságát, tudjuk, hogy miben hiszünk. Legyünk mindig bátrak és készek kiállni azért, amiben hiszünk, és ha ennek során egyedül kell állanunk, tegyük meg bátran, erőt merítve abból a tudásból, hogy valójában soha nem vagyunk egyedül, amikor Mennyei Atyánk oldalán állunk.

Amikor eltűnődünk azon a nagyszerű ajándékon, mely megadatott nekünk – mely nem más, mint „a papság jogai, melyek] elválaszthatatlanul össze vannak kapcsolva a menny hatalmaival” –, legyen mindig eltökélt szándékunk, hogy megóvjuk és megvédelmezzük azt, és maradjunk mindig érdemesek csodálatos ígéreteire. Fivérek, kövessük a Szabadító számunkra adott utasítását, melyet a 3 Nefi könyvében olvashatunk: „Tartsátok fel tehát világosságotokat, hogy világítson a világnak. Íme, én vagyok a világosság, amit fel kell tartanotok – az, amit engem cselekedni láttok.”¹¹

Imádkozom, hogy mindig kövessük ezt a fényt és tartsuk fel az egész világnak, hogy ők is láthassák, és áldásomat adom mindannyiótokra, akik halljátok hangomat, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. David Brooks, “If It Feels Right ...,” *New York Times*, Sept. 12, 2011, nytimes.com.
2. Alfred, Lord Tennyson, “Sir Galahad,” in *Poems of the English Race*, sel. Raymond Macdonald Alden (1921), 296.
3. Lásd 1 Nefi 8:26–28.
4. Ezra Taft Benson, “In His Steps” (Church Educational System fireside, Feb. 8, 1987); lásd még “In His Steps,” in *1979 Devotional Speeches of the Year: BYU Devotional and Fireside Addresses* (1980), 59.
5. Gordon B. Hinckley, “Personal Worthiness to Exercise the Priesthood,” *Liahona*, July 2002, 59.
6. Ésaías 1:18.
7. Jeremiás 31:34.
8. Máté 6:24.
9. Moróni 10:4.
10. 1 Péter 3:15.
11. 3 Nefi 18:24.

Írta: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Tanú

A Mormon könyve a legjobb kalauz, ha meg akarjuk tudni, hol állunk és hogyan végezhetjük még jobban a dolgunkat.

Hálás vagyok a lehetőségért, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános konferenciáján szólhatok hozzátok ezen a sabbaton. Az egyház minden tagja ugyanazzal a szent megbízással rendelkezik. Akkor fogadtuk el ezt és ígértük meg, hogy felnövünk hozzá, amikor megkeresztelkedtünk. A nagy Mormon könyvebeli próféta, Alma szavaiból megtudjuk, mit ígértünk Istennek, milyen emberré válunk: olyaná, aki „hajlandó... gyászolni azokkal, akik gyászolnak; igen, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak, és Isten tanújaként állni mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak [van], méghozzá egészen halál[áig], hogy Isten [megválthassa], és az első feltámadás részesei közé számlál[ják], hogy örök élet[e] lehessen”¹.

Fennkölt megbízás ez, és dicső ígéret Istentől. Mai üzenetemmel biztatni kívánlak benneteket. A Mormon könyve nemcsak világossá teszi számunkra a megbízást, de tovább is visz minket az örök élethez vezető ösvényen.

Először is, megígértük, hogy jószívűek leszünk. Másodsor, megígértük, hogy Isten tanúivá válunk. Harmadszor pedig megígértük, hogy kitartunk. A Mormon könyve a legjobb kalauz,

ha meg akarjuk tudni, hol állunk és hogyan végezhetjük még jobban a dolgunkat.

Kezdjük azzal, hogy jószívűvé válunk! A közelmúlt élményeire szeretnélek emlékeztetni benneteket. Sokan vettetek részt szolgálattételi napon. Világszerte ezerszám szerveztünk ilyen.

Egy társaitokból álló tanács imádkozott azért, hogy tudja, milyen szolgálatot tervezzen. Arra kérték Istent, hogy tudhassák, kit szolgáljunk, milyen szolgálatot nyújtunk, és kit hívjának meg, hogy vegyen részt abban. Talán még azért is imádkoztak, hogy ne feledkezzenek el a lapátokról vagy az ivóvízről. Mindenek felett azonban azért imádkoztak, hogy a szolgálatot végzők és az abban részesülők is érezzék Isten szeretetét.

Tudom, hogy ezek az imák legalább egy egyházközségben válaszra leltek. Több mint 120 egyháztag ajánlkozott, hogy segít. Három óra leforgása alatt átalakították egy egyházi épület kertjét a környékünkön. Kemény, de jókedvű munka volt. Az adott egyház lelkeszei hálájukat fejezték ki. Akik együtt dolgoztak azon a napon, egységet és fokozott szeretetet éreztek egymás iránt. Némelyek még azt is mondták, hogy örömeiket lelték

a gazolásban és a bozótvágásban!

A Mormon könyve szavai segítették nekik tudni, miért érezték azt az örömet. Benjámin király volt az, aki azt mondta a népének: „[Tanuljátok meg], hogy amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, ...Isten szolgálatában vagytok.”² Mormon pedig ezekkel a szavakkal tanított a Mormon könyvében: „[A] jószívűség Krisztus tiszta szeretete, és örökké tart; és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy találhatik, hogy rendelkezik ezzel.”³

Az Úr betartja a nektek tett ígéretét, ha ti is betartjátok a tiéteket. Ha Óérette másokat szolgáltok, akkor engedi, hogy érezzétek a szeretetét. Idővel aztán a jószívű érzések saját természetetek részévé válnak, és a szívetekbe vésődik az, amiről Mormon biztosított: ha egész életetekben kitarotok mások szolgálata mellett, akkor jó sorotok lesz.

Éppen úgy, ahogyan megígértétek Istennek, hogy jószívűvé váltok, azt is megígértétek, hogy egész életetekben, bárhol legyetek is, az Ő tanúi lesztek. A Mormon könyve itt is az általam ismert legjobb kalauz, amely segít nekünk betartani ezt az ígéretet.

Egyszer felkértek, hogy beszéljek egy egyetem diplomaosztó ünnepségén. Az egyetem rektora azt szerette volna, ha Gordon B. Hinckley elnököt hívják meg, de ő éppen nem ért rá. A meghívás így hozzám került. A Tizenkét Apostol Kvórumának egyik frissen elhívott tagja voltam.

A hölgy, aki meghívott, aggódni kezdett, mikor jobban megismerte apostoli kötelezettségeimet. Felhívott telefonon, és elmondta, hogy most már tudatában van annak, hogy kötelességem szerint Jézus Krisztus tanújának kell lennem.

Azután határozottan kijelentette, hogy amikor náluk beszélek, ezt nem tehetem meg. Kifejtette, hogy

egyetemük mindenféle vallási elvekben hívó embert tiszteletben tart, azokat is, akik tagadják Isten létezését. A végén megismételte: „Itt nem tehet eleget a kötelességének.”

Amikor letettem a kagylót, számos lényegi kérdés merült fel bennem. Mondjam meg az egyetemnek, hogy nem teszek eleget a megállapodásnak, és nem tartom meg a beszédemet? Csupán két hét volt hátra az eseményig. Már bejelentették, hogy jönnek. Vajon milyen hatással lenne az egyház jó hírére az, ha nem tartom be a megállapodást?

Imádkoztam, hogy tudjam, Isten mit vár tőlem. Számomra meglepő módon érkezett a válasz. Felismertem, hogy Nefi, Abinádi, Alma, Amulek és Móziás fiainak példája jól illett rám. Az őket fenyegető halálos veszedelem ellenére is merész tanúbizonyságot tettek Jézus Krisztusról.

Azt kellett tehát csak eldöntennem, hogy mivel készüljek. Mindenbe beleástam magam, amit ki lehetett deríteni az egyetemről. A beszéd napjának közeledtével nyugtalanságom nőttön-nőtt, én pedig egyre buzgóbban imádkoztam.

És csodák csodájára találtam egy újságcikket! Az egyetem kitüntetésben részesült valamiért, amelyhez hasonlót emberbaráti erőfeszítéseink keretében az egyház is végez szerte a világban. Így hát beszédemben elmondtam, mit tettünk mi – és ők is – a szükség szenvedőkért. Majd hozzátettem, hogy Jézus Krisztus mindazon áldások forrása, amelyek az általunk szolgált emberek életében bekövetkeztek.

A gyűlés után a hallgatóság állva tapsolt, ami kissé szokatlannak tűnt. Elámultam, de egy kicsit még mindig aggódtam. Eszembe jutott, mi történt Abinádival. Csak Alma fogadta el a tanúságtételét. Ám aznap este az ünnepi vacsora során az egyetem rektora azt

mondta, hogy beszédemből kihallotta Isten szavait.

Nos, Krisztus tanújaként ritka élményt jelent az ilyen csodával határos végkifejlet. De egy biztos: a Mormon könyve hatást gyakorol arra vonatkozó jellemetekre, erőtokra és bátorságotokra, hogy Isten tanúi legyetek. A könyv tana és hősi példái felemelnek, utat mutatnak és merésszé tesznek benneteket.

Minden misszionáriusnak, aki Jézus Krisztus nevét és evangéliumát prédikálja, áldást hoz az, ha naponta lakmározik a Mormon könyvből. Azok a szülők, akiknek nehézséget okoz gyermekük szívébe ültetni a Szabadítóról való bizonyágot, segítséget kapnak, ha igyekeznek megtalálni a módját, hogy miként töltsék meg otthonukat és családtagjaik életét a Mormon könyv szavaival és lelkületével. Ez a mi esetünkben igaznak bizonyult.

Ezt a csodát látom az úrvacsorai gyűléseken és egyházi órákon is, amelyekre ellátogatok. A beszélők és a tanárok a szentírások szeretetéről és fokozott megértéséről tanúskodnak, különös tekintettel a Mormon könyvére. Személyes bizonyáguk

nyilvánvalóan szívük mélyéből ered. Egyre nagyobb meggyőződéssel tanítanak és erőteljes tanúbizonyságot tesznek.

Annak is látom a bizonyítékát, hogy egyre jobban teljesítünk a keresztelkedéskor tett ígéret harmadik része vonatkozásában. Szövetséget kötöttünk, hogy kitarunk, hogy egész életünk során betartjuk Isten parancsolatait.

Egyszer meglátogattam a kórházban egy régi barátomat, egy hölgyet, akinél halálos kimenetelű rákot állapítottak meg. Magammal vittem két fiatal leányomat. Nem gondoltam volna, hogy egyáltalán megismeri őket. Családja is ott állt az ágya körül, amikor beléptünk.

Ő felnézett és elmosolyodott. Soha nem felejttem el a pillantását, amikor meglátta, hogy magammal hoztam a leányaimat. Intett nekik, hogy jöjjenek közelebb az ágyához. Felült, megölelte őket, és bemutatta őket a családjának. Elmondtam, milyen nagyszerű ez a két kislány. Olyan volt, mintha hercegnőket mutatna be a királyi udvarnak.

Azt hittem, látogatásunk hamar véget ér majd. Bizonyára fáradt lehet, gondoltam. Azonban miközben

figyeltem őt, olyan kortalannak tűnt. Sugárzott, és nyilvánvalóan áthatotta a mindannyiunk iránt érzett szeretete.

Úgy tűnt, mintha ízlelgetné a pillanatot, miközben megáll az idő. Élete nagy részét azzal töltötte, hogy gyermekeket neveljen az Úrnak. A Mormon könyvében található beszámolókból tudta, hogy a feltámadt Szabadító egyenként magához vette a kisgyermekeket, megáldotta őket, majd örömeiben könnyekre fakadt.⁴ Ezt az örömet ő maga is elég sokáig megtapasztalta ahhoz, hogy mindvégig ki tudjon tartani az Úr szerető szolgálatában.

Ugyanezt a csodát láttam annak a férfinak a hálószobájában, aki elegendő hű szolgálatot nyújtott ahhoz, hogy úgy gondolja, most már eleget tett és megpihenhet.

Tudtam, hogy hosszú és fájdalmas kezeléseken esett át egy, az orvosok szerint halálos betegség miatt. Sem további kezelést, sem reményt nem helyeztek kilátásba.

Felesége bekísért a férfi hálószobájába. Hátán feküdt a gondosan bevetett ágyon. Frissen vasalt inget, nyakkendő és új cipőt viselt.

Meglepett tekintetem láttán csendben felnevetett és a következő magyarázattal szolgált: „Miután áldást adtál, készen akarok állni arra, hogy felvegyem a nyoszolyámat és munkához lássak.” Mint később kiderült, készen állt az interjúra, melyet hamarosan megtartott vele a Mester, akiért oly hűségesen munkálkodott.

Azokat a teljes mértékben megtért utolsó napi szenteket példázta, akikkel gyakran találkozom élethossziglan tartó odaadó szolgálat után. Kitartanak.

Marion G. Romney elnök így írt erről: „Aki teljes mértékben megtér, abban elhalnak a Jézus Krisztus evangéliumával [ellentét] dolgokra irányuló vágyak, és Isten szeretete,

valamint a parancsolatainak betartására irányuló rendíthetetlen elkötelezettség lép a helyükre.”⁵

Ez a határozott eltökéltség az, melyet egyre többször látok Jézus Krisztus tapasztalt tanítványaiban. A leányaimat üdvözlő nőtestvérhez és az új cipőt viselő férfihoz hasonlóan, aki készen állt rá, hogy felálljon és menetelni kezdjen, ők is mindvégig követik a Szabadító parancsát. Mindannyian láttatok már.

Újra megnézhetitek, ha fellapozzátok a Mormon könyvét. Még mindig csodálattal tölti el a szívemet, amikor elolvasom Isten idősödő, ám eltökélt szolgájának e szavait: „[M]ár most is egész testem rendkívül reszket, míg megpróbálok beszélni hozzátok; de az Úr... támogat engem, és megengedte, hogy szóljak hozzátok”⁶.

Hozzám hasonlóan ti is bátorságot meríthettek a kitartás Moróni által tanúsított példájából. Egyedül maradt elrendelt szolgálatában. Tudta, hogy élete a vége felé közeleg. Mégis hallgassátok meg, mit írt a még meg sem született emberek, valamint halálos

ellenségei utódainak kedvéért: „Igen, jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletesek, és tartóztassátok meg magatokat minden istentelenségtől, és ha minden erőtökkel szeretitek Istent, akkor elegendő számotokra a kegyelme, hogy kegyelme által tökéletesek lehessetek Krisztusban”⁷.

Moróni élete és elrendelt szolgálata búcsúbeszédékként tette ezt a tanúbizonyságot. Jóságússágra biztatott, miként a többi próféta is a Mormon könyvében. Tanúságot tett a Szabadítóról a halál árnyékában. Isten igazán megtért gyermeke volt, amilyenek mi is lehetünk: telve jószívúsággal, a Szabadító és evangéliumának állhatalmas és félelmet nem ismerő tanúja, és eltökélt a mindvégig való kitartásban.

Moróni megtanította nekünk, ez mit követel tőlünk. Azt mondta, hogy a teljes megtérés első lépése a hit. A Mormon könyve imádságos tanulmányozása megerősíti az Atyaistenbe, az Ő Szeretett Fiába, valamint az Ő evangéliumába vetett hitet. Megerősíti hiteteket Isten ősi és mai prófétáiban.

Minden más könyvnél közelebb

vihet titeket Istenhez. Jobbá teheti az életeteket. Arra biztatlak benneteket, hogy tegyétek azt, amit az egyik misszionárius társam tett. Amikor kamaszként elszökött otthonról azért, hogy nagyobb boldogságra leljen, valaki belecsempészett egy Mormon könyvét az egyik ládába, amit magával vitt.

Teltek-múltak az évek. Egyik helyről a másikra költözött a világban. Egyedül volt és boldogtalan, amikor egy napon ránézett a ládára, amely tele volt mindenfélével, amit magával vitt. A láda alján megtalálta a Mormon könyvét. Elolvasta a benne lévő ígéretet, és próbára tette. Tudta, hogy igaz. Ez a tanúbizonyosság megváltoztatta az életét. Legmerészebb álmait is felülmúló boldogságra lelt.

A Mormon könyve nálatok lévő példányát talán elrejtétek szemetek előtt az utazásokat során felhalmozott dolgokkal való törődés és a rájuk irányuló figyelem. Könyörgöm, kordyoljatok nagyot és gyakran a lapjain található szavakból! Jézus Krisztus evangéliumának teljességét tartalmazza, amely az egyetlen Istenhez hazavezető út.

Biztos tanúbizonyoságot hagyom veletek arról, hogy Isten él és válaszolni fog az imáitokra. Jézus Krisztus a világ Szabadítója. A Mormon könyve igaz és biztos tanúbizonyosság arról, hogy Ő él, és hogy Ő a mi feltámadott és élő Szabadítónk.

A Mormon könyve értékes tanúbizonyosság. Most pedig az én tanúbizonyoságot hagyom veletek Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Móziás 18:9.
2. Móziás 2:17.
3. Moróni 7:47.
4. Lásd 3 Nefi 17:21–22.
5. Marion G. Romney, in Conference Report, Oct. 1963, 23.
6. Móziás 2:30.
7. Moróni 10:32.

Írta: Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az Úrra várva: Legyen meg a Te akaratod!

[F]öldi életünk célja a fejlődés, a kiteljesedés és a tapasztalataink általi megerősödés.

Ezen a sabbat reggelen hálát adunk Szabadítónk élő valóságáért, és bizonyoságot teszünk arról. Joseph Smith próféta által sor került evangéliumának visszaállítására. A Mormon könyve igaz. Élő próféta vezet minket ma, Thomas S. Monson elnök. Minde nek felett pedig ünnepélyes tanúbizonyoságot teszünk a Jézus Krisztus által hozott engesztelésről és az abból áradó áldásokról.

Az elmúlt hónapokban lehetőségem volt tanulmányozni és mélyebben megismerni a Szabadító engesztelő áldozatát és azt, hogy miként készült fel arra, hogy mindannyiunkért meghozza ezt az örök felajánlást.

Felkészülése a halandóság előtti életben kezdődött, amikor Atyjára tekintve azt mondta: „a te akaratod legyen meg, és a dicsőség legyen tiéd mindörökké”¹. Ettől a perctől kezdve mindmáig Mennyei Atyánk tervének elfogadására és véghezvitelére használja az önrendelkezését. A szentírások azt tanítják nekünk, hogy fiatal korában Atyjának dolgaival foglalatzkodott,² és „várt az Úrra, elrendelt szolgálata idejének eljövete lére”³. 30 éves korában erőt próbálót, hatalmas kísértést szenvedett el, de azt

választotta, hogy ellenáll, mondván: „Távozz tőlem, Sátán”⁴. Gecsemánéban Atyjában bízva azt mondta: „...mindazonáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen”⁵, majd önrendelkezését gyakorolva megszenvedett a bűneinkért. A nyilvános per megaláztatása és a keresztre feszítés gyötrelme során Atyjára tekintett és készen állt rá, hogy „a mi vétkeinkért sebez[zék] meg, [és] a mi gonoszságainkért [üssék]”⁶. Még akkor is Atyjára tekintett, amikor felkiáltott: „Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?”⁷ – és önrendelkezését gyakorolva megbocsátott ellenségeinek,⁸ ügyelt rá, hogy vigyázzanak az édesanyjára,⁹ és mindvégig, életének és halandó küldetésének befejeztéig kitartott.¹⁰

Gyakran elgondolkoztam már azon, miért van része Isten Fiának, az Ő szent prófétáinak és a hű szentek mindegyikének próbatételekben és sa nyargattatásban még akkor is, amikor Mennyei Atyánk akaratának megtételén igyekeznek? Miért olyan nehéz az élet, különösen nekik?

Eszembe jut Joseph Smith, aki kisfiúként súlyos betegségen esett át, és egész élete során üldöztetésben volt része. A Szabadítóhoz hasonlóan ő is

így kiáltott: „Ó Isten, hol vagy?”¹¹ Ám még amikor látszólag egyedül is volt, önrendelkezését gyakorolva az Úrra tekintett és véghezvitte Mennyei Atyja akaratát.

Eszembe jutnak pionír őseink, akik Nauvooból kiüzetve átkeltek a síkságon, és önrendelkezésüket gyakorolva akkor is követték a prófétát, amikor betegséggel, nyomorral vagy sokuk halálával kellett szembenézniük. Miért ez a rettenetes sanyargatás? Mi végre? Mi célból?

Amikor feltesszük ezeket a kérdéseket, felismerjük, hogy földi életünk célja a fejlődés, a kiteljesedés és a tapasztalataink általi megerősödés. Hogyan érhetjük el ezt? A szentírások egyetlen egyszerű kifejezéssel válaszolnak: az Úrra várunk.¹² Mindannyiunkat érnek próbatételek és megpróbáltatások. Ezek a halandó kihívások lehetővé teszik számunkra és Mennyei Atyánk

számára, hogy meglássuk, vajon önrendelkezésünket gyakorolva követjük-e az Ő Fiát. Ő már tudja, nekünk pedig lehetőségünk nyílik annak megtanulására, hogy nem számít, milyen nehéz körülmények közé kerülünk, „mind ezen dolgok tapasztalatot adnak [nekünk], és a jav[unkra] válnak majd”¹³.

Ez vajon azt jelenti, hogy mindig érteni fogjuk a kihívásainkat? Nem lesz-e időnként okunk megkérdezni, hogy „Ó Isten, hol vagy?”¹⁴ Dehogynem! Amikor meghal házastársa, ezt zokogja az özvegy. Amikor pénzügyi nehézségek érik a családot, ezt kérdezi az édesapa. Amikor gyermekek tévelyegnek, ezt kiáltja gyötrelmében az édesanya és az édesapa. Ám míg „este bánat száll be hozzánk, reggelre öröm”¹⁵. És nagyobb hitünk és tudásunk hajnalán felkelve úgy döntünk, hogy az Úrra várunk, mondván: „legyen meg a te akaratod”¹⁶.

Mit jelent hát az Úrra várni? A szentírásokban a *vár* ige reménykedést, előre látást, bizodalmat jelent. Az Úrra reménykedni és bízni hitet, türelmet, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést, a parancsolatok betartását és mindvégig kitaratást igényel.

Az Úrra várni azt jelenti, hogy elvetjük a hit magját, és „nagy szorgalommal és türelemmel”¹⁷ tápláljuk azt.

Azt jelenti, hogy úgy imádkozunk, ahogyan a Szabadító imádkozott Istenhez, a mi Mennyei Atyánkhoz, mondván: „Jőjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod”¹⁸. Olyan ima ez, amely lelkünk legmélyéről fakad, és amelyet a mi Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében mondunk.

Az Úrra várni azt jelenti, hogy elgondolkozunk a szívünkben és „elnyer[jük] a Szentlelket”, hogy tudhassunk „minden olyan dolgot..., amit meg kell tenn[ünk]”¹⁹.

A Lélek készítetéseit követve felfedezzük, hogy „a háborúság békességes tűrést nemz”²⁰, és megtanulunk „türelmesen [kitartani], míg tökéletekké nem [leszünk]”²¹.

Az Úrra várni annyit tesz, mint „erősen áll[ni]”²² és hittel „töreked[ni] előre, tökéletesen ragyogó reménységgel”²³.

Azt jelenti, hogy „kizárólag Krisztus érdemeire támaszkod[unk]”²⁴, és míg kegyelme segít minket, azt mondjuk: „A te akaratod legyen meg, Ó Urunk, ne a miénk”²⁵.

Miközben az Úrra várunk, „rendíthetetlenek [vagyunk] Isten parancsolatainak betartásában”²⁶, tudván, hogy „egy napon megpihen[ünk] majd minden megpróbáltatás[unktól]”²⁷.

Nem vetjük el „bizodalm[unkat]”²⁸ abban, hogy „minden olyan dolog, amellyel sanyargatva volt[unk], összefog a jav[unkért]”²⁹.

Ezek a sanyargatások a legkülönbözőbb formában és méretben jönnek. Jób tapasztalata emlékezetünkbe idézi

azt, hogy minek az elviselését várhatja el tőlünk Isten. Jób mindent elveszített, amiye csak volt: földjét, házát és jószágait, családtagjait, jó hírét, testi egészségét, és még szellemi épségét is. Mindazonáltal az Úrra várt és hathatós személyes bizonyosságot tett. Ezt mondta:

„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és [az utolsó napon a földön] megáll.

És [bár férgek pusztítják el ezt a testet, mégis testemben] látom meg az Istent.”³⁰

„[Bár megöl engem, mégis bízom öbennel].”³¹

De még ha előttünk is van Jób, a próféták és a Szabadító ragyogó példája, kihívást jelent számunkra az Úrra várni, különösen akkor, amikor nem teljesen értjük reánk vonatkozó tervét és céljait. Leggyakrabban „sort sorra, [és] előírást előírásra”³² értjük meg a dolgokat.

Életem során megtanultam, hogy időnként azért nem kapok választ egy imára, mert az Úr tudja, hogy nem állok készen. Amikor viszont válaszol, akkor gyakran „itt egy kicsit és ott egy kicsit”³³ teszi ezt, mert csupán annyi az, amit el tudok viselni vagy aminek a megtételére hajlandó vagyok.

Túlságosan gyakran imádkozunk türelemért úgy, hogy most rögtön akarjuk! Fiatalemberként David O. McKay elnök tanúbizonyosságért imádkozott az evangélium igaz voltáról. Sok évvel később, miközben Skóciában missziót szolgált, végül megérkezett a tanúbizonyosság. Később azt írta: „Bizonyosságot adott [ez] nekem arról, hogy az őszinte imára mindig adatik válasz »valamikor, valahok.«”³⁴

Talán nem tudjuk, mikor vagy hogyan adatnak majd meg az Úr válaszai, azonban tanúságomat teszem, hogy a válaszok meg fognak érkezni az Ő idejében és módján. Vannak olyan válaszok, amelyekre talán a fátyolon túlig

várni kell. Ez igaz lehet a pátriárkai áldásunkban vagy családtagjainknak adott áldásokban rejlő ígéretek néme-lyikére. Bízunk az Úrban! Az Ő áldásai örökkévalók, nem időlegesek.

Ha az Úrra várunk, az megfizet-
hetetlen lehetőséget teremt nekünk annak felfedezésére, hogy ránk is so-
kan várnak. Gyermkeink arra várnak,
hogy türelmet, szeretetet és megértést
mutassunk irántuk. Szüleink arra
várnak, hogy hálát és köszönetet mu-
tassunk. Testvéreink arra várnak, hogy
toleránsak, irgalmasak és megbocsátók
legyünk. Házastársunk arra vár, hogy
úgy szeressük, ahogyan a Szabadító
szeret minket.

Amikor testileg szenvedünk, egyre
inkább tudatára ébredünk annak, mily
sokan várnak ránk. Minden Mária
és Márta, a betegeknek szolgáló, az
erőtleneket támogató, a szellemileg
és fizikailag gyengéket ápoló minden
irgalmas szamaritánus vonatkozásában
érezem szerető Mennyei Atyánk és Sze-
retett Fia háláját. Mindennapos krisztusi
szolgálatotok során az Úrra vártok és
Mennyei Atyátok akaratát cselekszitek.
Egyértelmű a nektek tett ígérete: „...a
mennyeiben megcselekedtetek egygyel
ez én legkisebb atyámfiái közül, én
velem cselekedtetek meg.”³⁵ Ő tudatá-
ban van az áldozathozatalaitoknak és

a gyötrelmeiteknek. Hallja az imáitokat.
Tiétek lesz békessége és nyugalma, ha
továbbra is hittel vártok Rá.

Az Úr mindannyiunkat jobban szeret
annál, mint amit mi fel tudunk fogni
vagy el tudunk képzelni. Legyünk tehát
kedvesebbek egymással és magunkkal
szemben is! Ne felejtjük el, hogy miköz-
ben az Úrra várunk, szentté válunk
az Ő „engesztelése által...”, [olyan em-
berré, aki] engedékeny, szelíd, alázatos,
türelmes, telve szeretettel, aki mindazon
dolgoknak hajlandó alávetni magát, me-
lyet az Úr jónak lát kiszabni rá, éppen
úgy, ahogy egy gyermek veti alá magát
az atyjának”³⁶.

Így vetette alá magát Szabadítónk
az Ő Atyjának a Gecsemáné kertjében.
Tanítványaitól azt kérte: „Vigyázzatok
én velem”, mégis háromszor vissza-
térve megnehezedett szemekkel aludva
találta őket.³⁷ E tanítványok társasága
és végezetül Atyja jelenléte nélkül a
Szabadító azt választotta, hogy „min-
denféle fájdalmat és megpróbáltatást és
kísértést [szerved] el”³⁸. Angyal küldet-
ett, erősítvén Őt,³⁹ Ő pedig nem rettent
vissza, hanem kiitta a keserű poharat.⁴⁰
Atyjára várva azt mondta: „legyen meg
a te akaratod”⁴¹, és alázatosan, egye-
dül taposta a borsajtót.⁴² Most tizenkét
apostola egyikeként ezekben az utolsó
napokban azért imádkozom, hogy
megegyesedve vigyázzunk Ővele, és
napjaink végezetéig várjunk Őreá.

Ezen a sabbat reggelen hálámat
fejezem ki azért, hogy az én „Gecse-
máném-ban”⁴³ és a tiétekben nem
vagyunk egyedül. Aki *felettünk* örök-
dik, „nem szunnyad és nem alszik”⁴⁴.
Angyalai a fátyolnak ezen az oldalán
és túlsó oldalán is „körülöttekünk van-
nak], hogy hordozzanak”⁴⁵. Különleges
tanúbizonyosságomat teszem arról, hogy
Szabadítónk ígérete igaz: „...a kik az
[Úrra várnak], erejük megújul, szárnyra
kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és
nem lankadnak meg, járnak és nem

fáradnak el!⁴⁶ Várjunk Őreá azáltal, hogy hittel törekszünk előre, hogy imáinkban azt mond hassuk: „legyen meg a te akaratom”⁴⁷, és tisztességgel térhessünk vissza Őhöz. Szabadítónk és Megváltónk, méghozzá Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 4:2.
2. Lásd Lukács 2:49.
3. Joseph Smith fordítás, Máté 3:24, Kalauz a szentírásokhoz.
4. Lukács 4:8.
5. Lukács 22:42.
6. Móziás 14:5; lásd még Ésaías 53:5.
7. Máté 27:46; Márk 15:34.
8. Lásd Lukács 23:34.
9. Lásd János 19:27.
10. Lásd János 19:30.
11. Tan és a szövetségek 121:1.
12. Lásd Zsoltárok 37:9; 123:2; Ésaías 8:17; 40:31; 2 Nefi 18:17.
13. Tan és a szövetségek 122:7.
14. Tan és a szövetségek 121:1.
15. Zsoltárok 30:6.
16. Máté 6:10; 3 Nefi 13:10; lásd még Máté 26:39.
17. Alma 32:41.
18. Máté 6:10; Lukács 11:2.
19. 2 Nefi 32:5.
20. Rómabeliek 5:3.
21. Tan és a szövetségek 67:13.
22. Alma 45:17.
23. 2 Nefi 31:20.
24. Moróni 6:4.
25. Tan és a szövetségek 109:44.
26. Alma 1:25.
27. Alma 34:41.
28. Zsidók 10:35.
29. Tan és a szövetségek 98:3.
30. Jób 19:25–26.
31. Jób 13:15.
32. 2 Nefi 28:30.
33. 2 Nefi 28:30.
34. *Az egyház elnökeinek tanításai: David O. McKay* (2003). XIX.
35. Máté 25:40.
36. Móziás 3:19.
37. Máté 26:38; lásd még 39–45. vers.
38. Alma 7:11.
39. Lásd Lukács 22:43.
40. Lásd A megfeszített Megváltó emlékére. *Himnuszok*, 114. sz.; lásd még 3 Nefi 11:11; Tan és a szövetségek 19:18–19.
41. Máté 26:42.
42. Lásd Tan és a szövetségek 76:107; 88:106; 133:50.
43. Hol talállok békét? *Himnuszok*, 73. sz.
44. Zsoltárok 121:4.
45. Tan és a szövetségek 84:88.
46. Ésaías 40:31.
47. Máté 26:42.

Írta: **Tad R. Callister elder**
a Hetvenek Elnökségének tagja

A Mormon könyve – egy Istentől származó könyv

*A Bibliával karöltve a Mormon könyve létfontosságú tanúja
Krisztus tanainak és Krisztus isteni mivoltának.*

Évekkel ezelőtt az úkapám első alkalommal tartotta kezében a Mormon könyvét. Kinyitotta a közepénél, elolvasott pár oldalt, aztán kijelentette: „Ezt a könyvet vagy Isten írta, vagy az ördög, és meg fogom tudni, hogy melyikük.” A következő 10 napban kétszer végigolvasta, majd így szólt: „Nem írhatta az ördög, tehát Istentől kell, hogy származzon.”¹

Ebben rejlik a Mormon könyve zsenialitása: nincs középút. Vagy Isten szava, ahogyan állítja, vagy teljes mértékben csalás. Ez a könyv nem pusztán azt állítja magáról, hogy valamiféle erkölcsi értekezés vagy teológiai szövegmagyarázat vagy jó meglátásokat tartalmazó írásk gyűjteménye. Azt állítja, hogy Isten szava – minden mondata, minden verse, minden oldala. Joseph Smith kijelentette, hogy Istennek egy angyala vezette el az aranylemezekhez, melyek az ősi Amerikában élt próféták írásait tartalmazták, ő pedig isteni hatalommal fordította le a lemezeket. Ha ez a történet igaz, akkor a Mormon könyve szent írás, pontosan az, aminek vallja magát. Ha viszont

nem igaz, akkor ördögi csapda, legyen bármily kifinomult is.

C. S. Lewis hasonló dilemmáról írt. Egy embernek választania kellett, hogy elfogadja vagy elveti-e a Szabadító isteni mivoltát – mely kérdésben szintén nincsen középút: „Megpróbálok megakadályozni, hogy bárki is kimondja azt a nagy ostobaságot, amelyet az emberek gyakorta kijelentenek Istenről: »Kész vagyok elfogadni Jézust nagyszerű erkölcsi tanítóként, de nem fogadom el azt az állítását, hogy Ő Isten.« Ez az, amit soha nem lenne szabad kijelentenünk. Ha valaki, aki csupán ember, olyan dolgokat mondana, mint Jézus, nem lenne nagyszerű erkölcsi tanító. [...] Döntenetek kell. Ez az ember vagy Isten Fia volt, és az ma is, vagy pedig örült, vagy még annál is rosszabb. [...] De ne álljunk elő valamiféle leereszkedő számársággal arról, hogy ő micsoda nagyszerű tanító volt. Ezt a lehetőséget nem hagyta nyitva számunkra. Nem állt szándékában.”²

Ugyanígy kell meghoznunk egy egyszerű döntést a Mormon könyve kapcsán is: vagy Istentől való, vagy

az ördögtől. Nincs más választás.

Arra kérlek benneteket, hogy tegyetek egy rövidke próbát, amely segíteni fog meghatároznotok e könyv valós természetét. Tegyétek fel magatoknak a kérdést, hogy a Mormon könyvből való következő szentírások Istenhez vagy az ördöghöz visznek-e közelebb titeket:

„Lakmározatok Krisztus szavain; mert íme, Krisztus szavai minden olyan dolgot meg fognak mondani nektek, amit meg kell tennetek” (2 Nefi 32:3).

Vagy egy szerető atyának a fiaihoz intézett e szavai: „És most, fiaim, emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat” (Hélamán 5:12).

Vagy egy próféta e szavai: „...jőjtek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletessé” (Moróni 10:32).

Vajon lehetséges lenne, hogy ezeket a Mormon könyvbeli idézeteket a gonosz írta? Miután a Szabadító kiűzött néhány ördögöt, a farizeusok azt állították, hogy „Belzebubbal, az ördögök fejedelmével” tette. A Szabadító azt felelte, hogy gondolatmenetük ellentmondásos: „Minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és egy ...háznép sem állhat meg, a mely meghasonlik magával.” Majd pedig a lenyűgöző végkövetkeztetés: „*Ha pedig a Sátán a Sátánt űzi ki, önmagával hasonlott meg; mimódon állhat meg tehát az ő országa?*” (Máté 12:24–26; kiemelés hozzáadva).

Ha az imént idézett Mormon könyvbeli szentírások arra tanítanak, hogy hódoljunk a Szabadítónak, szeressük és szolgáljuk Őt (márpedig erre tanítanak), akkor hogyan lehetnének az ördögtől valók? Ha úgy lenne, akkor meghasonlana önmagával, azzal pedig saját királyságát döntené romba – amiről pedig a Szabadító azt mondta, hogy lehetetlen. A Mormon könyve őszinte, elfogulatlan olvasása során

az ember ugyanarra a következtetésre fog jutni, mint űkapám, nevezetesen: „Nem írhatta az ördög, tehát Istentől kell, hogy származzon.”

De miért olyan lényeges a Mormon könyve, ha már van Bibliánk, hogy Jézus Krisztusról tanítson minket? Eltűnődtek-e valaha azon, hogy vajon miért van oly sok keresztény egyház a világon ma, amikor tanaikat alapvetően ugyanabból a Bibliából merítik? Azért, mert különféleképpen értelmezik a Bibliát. Ha egyformán értelmeznék, akkor egyetlen egyház lennének. Ez az állapot nem tetsző az Úrnak, hiszen Pál apostol is kijelentette: „Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség” (Efézusbeliek 4:5). Az Úr felállította a tanúk isteni törvényét, hogy segítsen előidézni ezt az egységet. Pál ezt tanította: „Két vagy három tanú vallomása alapján megáll minden dolog” (2 Korinthusbeliek 13:1).

A Biblia Jézus Krisztus egyik tanúja, a Mormon könyve pedig egy másik tanúja. Miért olyan fontos ez a második tanú? A következő példa segíthet megérteni: Hány egyenest lehet húzni egyetlen ponton át? A válasz: végtelen számút. Tegyük fel, hogy a pont a Bibliát jelképezi, a ponton keresztül rajzolt egyenesek százai a Biblia egy-egy értelmezését jelentik, a különböző értelmezések pedig különféle egyházakat.

Mi történik azonban, ha a lapra még egy pontot helyezünk, mely esetünkben a Mormon könyvét jelképezi? Hány egyenest lehet húzni e két vonatkozási pont, a Biblia és a Mormon könyve között? Csupán egyet. Krisztus tanainak csupán egyetlen értelmezése áll meg e két tanú bizonyossága alapján.

A Mormon könyve újra és újra a Bibliában tanított tanok megerősítő, értelmező, egységesítő tanújaként szolgál, hogy valóban „[e]gy [legyen] az Úr, egy a hit, egy a keresztség”. Például néhányan annak ellenére sem biztosak abban, hogy a kereszstelkedés szükséges a szabaduláshoz, hogy a Szabadító ezt mondta Nikodémusnak: „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába” (János 3:5). A Mormon könyve azonban minden kételyt eloszlat e kérdés kapcsán: „És minden embernek megparancsolja, hogy bűnbánatot kell tartaniuk, és meg kell kereszstelkedniük a nevében, ...vagy nem szabadulhatnak meg Isten királyságában” (2 Nefi 9:23).

Különféle módjai vannak a kereszstelkedésnek a világon ma, noha a Biblia elmondja, hogy Szabadítónk, a mi nagy Példánk, miként kereszstelkedett meg: „...Jézus... azonnal [fel]jőve a vízből” (Máté 3:16). Hogy jöhetett fel a vízből, ha előtte nem merült alá? És ha bárkiben még mindig félreértés

Brazília, Jundiaí

lenne e kérdést illetően, a Mormon könyve eloszlatja azt a keresztkedés helyes módjáról szóló egyértelmű kijelentéssel: „És akkor merítsétek le őket a vízbe” (3 Nefi 11:26).

Sokan úgy hiszik, hogy a kinyilatkoztatás véget ért a Bibliával, annak ellenére, hogy maga a Biblia tanúskodik róla, hogy Isten az emberi lét több mint 4000 évén át adott kinyilatkoztatásokat. Egyetlen ehhez hasonló téves tan azonban olyan, mint egy eldőlt dominó, mely további dominók, esetünkben további helyes tanok bukását okozza. A kinyilatkoztatások megszűnésében való hit magában hordozza annak a tannak a megdőlését, hogy „Isten ugyanaz tegnap, ma és mindörökké” (Mormon 9:9); vele együtt dől meg az Ámós által tanított tan, miszerint „semmit sem cselekszik... az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgáinak, a prófétáknak” (Ámós 3:7), ahogy megdőlt az a tan is, hogy „nem személyválogató az Isten” (Cselekedetek 10:34), aki minden emberhez szól minden korban. Szerencsére azonban a Mormon könyve visszahelyezi trónusára a folyamatos kinyilatkoztatás bibliai igazságát:

„És még ezt is nektek mondom, akik tagadjátok Isten kinyilatkoztatásait,

és azt mondjátok, hogy már megszűntek ezek, hogy nincsenek kinyilatkoztatások...

[N]em olvassuk-e azt, hogy Isten ugyanaz tegnap, ma és mindörökké...?” (Mormon 9:7, 9).

Más szavakkal ha Isten, aki nem változik soha, szólott az ősi időkben, akkor napjainkban is szólani fog.

A tanok megerősítésének és tisztázásának listája nem ér véget ezekkel a példákkal, de egyik sem erőteljesebb vagy áthatóbb, mint a Mormon könyve Jézus Krisztus engeszteléséről szóló tanításai. Szeretnétek, ha lelketekbe tagadhatatlan tanúság vésődne arról, hogy a Szabadító alászállott bűneiteknek, valamint hogy nincs olyan bűn, nincs semmiféle olyan halandó állapot, amely kívül esne engesztelése hatáskörén – hogy mindent felülmúló gyógyító hatalma gyógyírt kínál minden egyes küzdelmetekre? Akkor olvassátok el a Mormon könyvét! E könyv megtanítja és tanúsítja majd nektek, hogy Krisztus engesztelése végtelen, mivel körülhatárol, magában foglal és felülmúl minden véges emberi gyengeséget. Ezért mondta Mormon próféta e szavakat: „Krisztus engesztelése... által remélj[e]tek” (Moróni 7:41).

Nem csoda hát, hogy a Mormon könyve bátran kijelenti: „És ha hisztek Krisztusban, hinni fogtok e szavakban, mert ezek Krisztus szavai” (2 Nefi 33:10). A Bibliával karöltve a Mormon könyve létfontosságú tanúja Krisztus tanainak és Krisztus isteni mivoltának. A Bibliával együtt „minden embert arra tanít[ta], hogy jót kell tenniük” (2 Nefi 33:10). És a Bibliával karöltve visz el minket oda, ahol „egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség”. Ezért olyan létfontosságú életünkben a Mormon könyve.

Néhány éve részt vettem egy istentiszteletünkön a Torontóban, Kanadában. A beszélő egy 14 éves lány volt, aki elmesélte, hogy vallási kérdésekről beszélgettek a barátaival az iskolában. Barátnője megkérdezte tőle: „Te milyen egyháznak vagy tagja?”

Ő így felelt: „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának, vagyis mormon vagyok.”

Barátja ezt válaszolta: „Ismerem azt az egyházat, és tudom, hogy nem igaz.”

„Honnan tudod?” – hangzott a lány kérdése.

„Onnan – mondta a barátnő –, hogy kutatásokat végeztem.”

„Olvastad a Mormon könyvét?”

„Nem – jött a válasz. – Azt nem.”

Mire ez a kedves ifjú hölgy a következőt felelte: „Akkor nem végeztél alapos kutatómunkát, mert én elolvastam a Mormon könyve minden egyes lapját, és tudom, hogy igaz.”

Én is elolvastam a Mormon könyve minden egyes lapját, újra és újra, és ünnepélyes tanúságot teszek arról, ahogyan ükapám is tette, hogy e könyv Istentől származik. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Willard Richards, in LeGrand Richards, *A Marvelous Work and a Wonder*, rev. ed. (1972), 81, 82.
2. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), 40–41.

Írta: Elaine S. Dalton
a Fiatal Nők általános elnöke

Szeressétek az édesanyját!

Hogyan tudnak az apák boldog, kiegyensúlyozott lányokat nevelni ebben az egyre inkább elmérgesedő világban? A választ már megadták az Úr prófétái.

Nem lehet szavakkal leírni azt a szent pillanatot, amikor egy újdonsült édesapa első alkalommal tartja karjában újszülött kislányát. Idén három fiunk vált „lányos apukává”. Elnéztem erős, robosztus rögbijátékos fiunkat, Jont, amint első kislányát a kezében tartva áhítatos gyengédséggel tekintett rá. Aztán rám nézett, és tekintetéből ezt a kérdést olvastam ki: „Hogyan kell felnevelni egy kislányt?”

Ezen a délelőttön a fiainkhoz és minden édesapához szeretnék szólni. Hogyan tudnak az apák boldog, kiegyensúlyozott lányokat nevelni ebben az egyre inkább elmérgesedő világban? A választ már megadták az Úr prófétái. Nem bonyolult – és igaz is: „A legfontosabb dolog, amit egy apa a [lányáért] tehet, az, hogy szereti az édesanyját.”¹ Abból, ahogyan az édesanyját szeretik, fontos leckéket tanítotok lányotoknak a gyengédségről, a hűségről, a tiszteletről, az együttérzésről és az odaadásról. Példátokból meg fogja tanulni, mit várjon a fiatalemberektől, és milyen tulajdonságokat keressen jövőbeli házastársában. Azzal, ahogy feleségeket szeretitek és tiszteltek, megmutathatjátok lányotoknak, hogy soha ne

érje be kevesebbel. Példátok megtaníja lányotoknak, hogy értékelje a női mivoltot. Megmutatjátok neki, hogy ő Mennyei Atyánk lánya, aki szereti őt.

Szeressétek az édesanyját annyira, hogy házasságotok celesztialis legyen. Az időre és az egész örökkévalóságra szóló templomi házasság megérdemli legnagyobb erőfeszítéseiteket és elsődleges figyelmeteket. Csak miután felépítették a templomot a pusztaságban, akkor jelentette ki Nefi: „És lőn, hogy a boldogság módja szerint éltünk.”² A „boldogság módja” a templomban található. A szövetségek betartásában. Ne engedjétek be életetekbe vagy otthonotokba semmi olyan hatást, amely megalkuvásra

készítené szövetségeiteket illetően, vagy feleségetek és családotok iránti elkötelezettségeitekben.

A Fiatal Nőknél segítünk lányotoknak megérteni, hogy ő Isten lánya, és azt is, hogy fontos erényesnek és érdekesnek maradnia, hogy elnyerhesse a templom és a templomi házasság áldásait. Arra tanítjuk lányotokat, hogy fontos megkötni és betartani a szent szövetségeket. Arra tanítjuk, hogy már most kötelezze el magát egy olyan életvitel mellett, mely által mindig érdemes lesz arra, hogy belépjen a templomba, és ne engedje, hogy bármi is késleltesse, elvonja vagy kizárja őt e cél elnyeréséből. Édesapjuként példátok sokkal nagyobb erővel bír, mint a mi fontos szavaink. A fiatal nők aggódnak édesapjukért. Sokan juttatják kifejezésre, hogy leghőbb vágyuk az, hogy mindörökké egy család legyenek. Szeretnék, ha ott lennétek, amikor belépnek a templomba, vagy amikor templomi házasságot kötnek. Maradjatok közel a lányotokhoz, és segítsetek neki felkészülni és érdemesnek maradni a templomra! Amikor 12 éves lesz, gyakran vigyétek őt magatokkal a templomba, hogy kereszteskedéseket végezhesen az őseitekért és másokért. Örökké dédelgetett emlékek lesznek ezek számára.

A mai társadalom megpróbálja aláásni és lealacsonyítani pátriárkaként és apaként betöltött örökkévaló szerepeteket, és lekicsinyli a legfontosabb feladataitokat, melyek „Isten terve szerint” adtak nektek, márpedig apaként „szeretetlenben és igaz módon kell család[otok]kat irányítan[otok], valamint gondoskodn[otok] kell a család szükségleteiről és annak védelméről”³.

Apák, ti vagytok otthonotok, feleségeitek és gyermekeitek oltalmazói. Manapság „nem könnyű dolog megvédeni a családot a családtagok elméjébe és lelkébe betolakodó gonosztól. [...]”

Ezek a hatások szabadon áradhatnak és áradnak is az otthonokba. Sátán [nagyon okos]. Nem kell ajtóstul rontania a házba.”⁴

Az erény védelmezőinek kell lennetek! „A papság viselője *erényes*. Az erényes magatartás azt jelzi, hogy tiszták a gondolataitok és tiszták a tetteitek. [...] Az erény... az isteniség egyik jellemvonása... Közeli rokonságban áll a szentséggel.”⁵ A Fiatal Nők értékei krisztusi jellemvonások. Megtalálható köztük az erény is. Felszólítunk benneteket, hogy csatlakozzatok hozzánk, és vezessük vissza a világot az erény útjára! Ehhez „állandóan erényt és szentséget kell gyakorolnotok”⁶, méghozzá úgy, hogy kizártok életekből mindent, ami gonosz és nem méltó Isten szent papságának viselőjéhez. „...gondolataidat... díszítse szüntelenül az erény; akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt; és a... Szentlélek állandó társad lesz”⁷. Ügyeljetez tehát arra, mit néztek a szórakoztató médiában vagy nyomtatásban. Személyes erényetek fogja mintázni lányaitok és fiaitok számára egyaránt, hogy mi is az igazi erő és erkölcsi bátorság. Azzal, hogy az erény őrizői vagytok saját életekben, az otthonotokban és gyermekeitek életében, megmutatjátok feleségeteknek és lányaitoknak, mi is a valódi szeretet. Személyes tisztaságotok hatalommal ruház fel benneteket.

Lányotok gondviselői vagytok, méghozzá a kifejezés törvényes jelentésénél mélyebb értelemben. Legyetek jelen lányotok életében! Lássá normákat, elvárásaitokat, valamint sikerét és boldogságát illetően dédelgetett

reményeiteket és álmaitokat. Beszélgetsetek el vele, ismerjétek meg a barátait és az udvarlóit, ha eljön az ideje. Segítsetek neki megérteni, milyen fontos a tanulás. Segítsetek neki megérteni, hogy a visszafogottság tantétele védelmet jelent. Segítsetek neki olyan zenét és médiát választani, amely meghívja a Lelket, és összhangban áll az ő isteni azonosságával. Legyetek élete tevékeny részesei. És ha tizenévesen netán nem érne haza időben egy randiról, menjetek utána. Ellenkezni fog, és a fejetekhez vágja majd, hogy tönkreteszitek a társasági életét, de legbelül tudni fogja, hogy szeretitek és törődtek vele annyira, hogy valóban gondját viselitek.

Nem mindennapi férfiak vagytok. A halandóság előtti világban tanúsított állhatatosságotoknak köszönhetően vezetőkké váltatok és elnyertétek a papság hatalmát. Ott „rendkívüli hit[et] és jó cselekedete[ket]” tanúsítottatok, és azért vagytok most itt, hogy ugyanígy tegyetek.⁸ Papságotok elválaszt benneteket a világtól.

Néhány héten belül mindhárom fiunk nevet és áldást fog adni újszülött kislányának. Remélem, ezt sok további papsági áldás követi majd az édesapjuktól, mivel szükségük lesz az áldásokra abban a világban, ahol fel fognak nőni. Lányotok nagy becsben fogja tartani a papságot, és az lesz szíve vágya, hogy jövendőbeli otthonában és családjában is jelen legyen a papság. Mindig emlékezzetek arra, „[h]ogy a papság jogai elválaszthatatlanul össze vannak kapcsolva a menny hatalmaival, és... csakis az igazlelkűség tantételei alapján

lehet irányítani [azokat]”⁹.

Apák, lányotok hősei vagytok. Számomra édesapám volt a hősöm. Minden este vártam rá kinn a lépcsőn, hogy hazaérkezzen. Amikor megjött, felkapott és megpördült velem, aztán felálltam hatalmas cipőjére, és így táncolt be velem a házba. Szerettem a nehéz feladatot, hogy minden lépését kövessem. Ez még most is így van.

Tudjátok, hogy bizonyáságotoknak erőteljes hatása van lányaitokra? Én tudtam, hogy édesapámnak van bizonyása. Tudtam, hogy szereti az Urat. És mivel apa szerette Őt, én is szerettem. Tudtam, hogy törődik az özvegyekkel, mert arra fordította szabadságát, hogy kifesse a szomszédban élő özvegy néni otthonát. Úgy éreztem, az volt a legpompásabb családi vakációnk, mert apa megtanított festeni. Hosszú évekre megáldjátok lányotok életét, ha mindig keresitek a módját, hogy együtt legyetek, és megosszátok vele bizonyáságotokat.

A Mormon könyvében egy Ábis nevű nő annak következtében tért meg, hogy édesapja megosztotta vele figyelemre méltó látomását. Az ezt követő éveken át Ábis a szívében őrizte bizonyosságát, és igazlelkűen élt egy felettebb gonosz társadalomban. Aztán eljött az ideje, hogy nem tudta tovább magában tartani, és háztól házig szaladt, hogy megossza bizonyosságát, és elmesélje a csodákat, melyeknek a király udvarában tanúja volt. Ábis megtérésének és bizonyosságának ereje aztán egy egész társadalom megváltozásának eszközüül szolgált. Az emberek, akik hallották bizonyosságát, olyan néppé váltak, „akik... az Úrhoz tértek, [és] soha nem távolodtak el”, és később fiaik alkották Hélamán ifjú katonáinak seregét.¹⁰

Ahogy a himnuszban áll: „Emelkedetek fel, Isten fia!”¹¹ Hozzátok szól e hívó hang, férfiak, akik Isten szent papságát viselitek. Hadd mondhassák

el rólátok is, amit Moróni kapitányról mondtak:

„...erős és hatalmas ember volt; tökéletes felfogással bíró ember. [...] Igen, olyan ember volt, aki szilárd volt a Krisztusba vetett hitben...

[H]a minden ember olyan lett volna, és olyan volna, és mindig is olyan lenne, mint Moróni, akkor íme, örökre megrázkódna a pokol hatalma; igen, az ördögnek soha többé nem lenne hatalma az emberek gyermekeinek szíve felett.”¹²

Testvérek, édesapák, fiatal férfiak: „Legyetek hűek a bennetek rejlő királyhoz!”¹³

Tehát hogyan kell felnevelni egy kislányt? Szeressétek az édesanyját! Vezessétek családokat a templomhoz, legyetek az erény őrizői, és magasztaljátok fel papságokat. Apák, Mennyei Atyánk rátok bízta erényes és kiválasztott királyi leányait. Imádkozom azért, hogy őrökdjétek felettük, erősítsétek őket, mutassatok példát az erényes viselkedésre, és tanítsátok meg nekik, miként követhetik a Szabadító minden lépését – hiszen Ő é! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

- David O. McKay elnök gyakran idézte ezt Theodore Hesburgh-tól, in “Quotable Quotes,” *Reader’s Digest*, Jan. 1963, 25; lásd még *Richard Evans’ Quote Book* (1971), 11.
- 2 Nefi 5:27.
- A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
- A. Theodore Tuttle, “The Role of Fathers,” *Ensign*, Jan. 1974, 67.
- Ezra Taft Benson, “Godly Characteristics of the Master,” *Ensign*, Nov. 1986, 46.
- Tan és a szövetségek 46:33.
- Tan és a szövetségek 121:45, 46.
- Alma 13:3; lásd még 2. vers.
- Tan és a szövetségek 121:36.
- Alma 23:6; lásd még Alma 19:16–17; 53:10–22.
- “Rise Up, O Men of God,” *Hymns*, no. 323.
- Alma 48:11, 13, 17.
- In Harold B. Lee, “Be Loyal to the Royal within You,” in *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973* (1974), 100.

Írta: M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A név fontossága

Tegyük szokássá... annak nyilvánvalóvá tételét, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza az a név, amelyet maga az Úr határozott meg, hogy ezen ismerjenek minket.

Hales elder, fogadd mindannyiunk mély szeretetét, és tudd, nagyon hálásak vagyunk, hogy itt vagy velünk ma reggel.

Az áprilisi általános konferencia óta újra és újra a név fontosságának témájára terelődtek a gondolataim. Az elmúlt hónapokban számos dedunoka érkezett a családukba. Bár úgy tűnik, gyorsabban érkeznek, mint ahogyan én azt követni tudom, minden gyermek szívesen látott új tagja a családukunknak. Mindegyikük egy, a szülei által kiválasztott különleges nevet kap, amelyen egész életén át ismerni fogják, és amely mindenki mástól megkülönbözteti őt. Ez így van minden családban és a világ különböző vallásaiban is.

Az Úr Jézus Krisztus tudta, milyen fontos ezekben az utolsó napokban egyértelműen elneveznie az egyházát. A Tan és a Szövetségek 115. szakaszában Ő maga nevezte el az egyházát: „Mert nevezétek így egyházamat az utolsó napokban, méghozzá Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának” (4. vers).

Benjámín király is ezt tanította népének a Mormon könyve idejében:

„...szeretném, ha magatokra vennétek Krisztus nevét, mindannyian, akik szövetségre léptetek Istennel, hogy életem végéig engedelmesek lesztetek. [...]

És szeretném, ha arra is emlékezétek, hogy ez az a név, melyről azt mondtam, hogy megadom nektek, és amely soha nem töröltetik el, hacsak nem vétek által; ezért vigyázzatok rá, hogy ne vétkezzetek, hogy a név ne töröltessen el a szívetekből” (Móziás 5:8, 11).

A keresztelés vízében magunkra vesszük Krisztus nevét. Úrvacsoravételkor minden héten megújítjuk ennek a keresztségnek a hatásait, jelezve azt, hogy készen állunk magunkra venni az Ő nevét, és megígérve, hogy mindig emlékezni fogunk Őreá (lásd T&Sz 20:77, 79).

Vajon felismerjük-e, mennyire áldottak vagyunk azért, hogy magunkra vehetjük Isten Szeretett és Egyszülött Fiának a nevét? Értjük ennek a jelentőségét? A Szabadító neve az egyetlen név az ég alatt, amely által meg lehet szabadítani az embert (lásd 2 Nefi 31:21).

Talán emlékeztek rá, hogy Boyd K. Packer elnök a legutóbbi áprilisi általános konferencián beszélt az egyház nevének fontosságáról. Kifejtette, hogy „a kinyilatkoztatáshoz hűen Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának nevezzük magunkat, nem mormon egyháznak” (A Szentlélek irányításával. *Liahóna*, 2011. máj. 30).

Mivel az egyház teljes neve oly nagy fontossággal bír, én is visszahozom a szentírások kinyilatkoztatásait, az Első Elnökség 1982-es és 2001-es leveleinek utasításait, valamint más apostolok szavait, akik arra biztatták az egyház tagjait, hogy mutassák és tanítsák meg a világnak, hogy az egyház az Úr Jézus Krisztus nevében ismeretes. Ez az a név, amelyen az Úr szólítani fog minket az utolsó napon. Ez az a név, amely minden mástól meg fogja különböztetni az Ő egyházát.

Sokat gondolkoztam rajta, vajon miért adott a Szabadító ilyen hosszú nevet a visszaállított egyháznak. Igen, első pillantásra hosszúnak tűnik, de ha úgy tekintünk rá, mint ami leírja, mi is az egyház, hirtelen rendkívül rövidde, lényegre törővé és egyértelművé válik. Nem is találhatnánk ennél lényegibb, világosabb és ily kevés szóval kifejezhető leírást.

Minden szó világossá tesz valamit és nélkülözhetetlen. A határozott névelő: *Az*, jelzi, milyen egyedi helyet foglal el a világ vallásai között a visszaállított egyház.

A *Jézus Krisztus Egyháza* kifejezés leszögezi, hogy ez az Ő egyháza. A Mormon könyvében Jézus azt tanította: „És hogyan lehetne ez az én egyházam, ha nem az én nevemen

neveztetik? Mert ha egy egyház Mózes nevében neveztetik, akkor az Mózes egyháza; vagy ha egy ember nevében neveztetik, akkor az egy ember egyháza; de ha az én nevemen neveztetik, akkor az az én egyházam, ha úgy leszen, hogy az én evangéliumomra épül” (3 Nefi 27:8).

Az *Utolsó Napok* jelzi, hogy ugyanarról az egyházzól van szó, amelyet Jézus Krisztus halandó szolgálata idején megalapított, és amely ezekben az utolsó napokban visszaállított. Tudjuk, hogy szakadás, vagyis elpártolás történt, amely szükségessé tette az Ő igaz és teljes egyházának napjainkban történő visszaállítását.

A *Szentjeinek* azt jelenti, hogy az egyház tagjai Őt követik és az Ő akaratának megtételére, parancsolatainak betartására törekednek, és arra készülnek, hogy újra Ővele és Mennyei Atyánk jelenlétében élhessenek. A *szent* megnevezés azokra utal, akik igyekeznek szentté tenni az életüket azáltal, hogy szövetséget kötnek Krisztus követésére.

A név, amelyet egyháznak adott a Szabadító, pontosan megmondja nekünk, hogy kik vagyunk és miben hiszünk. Hiszük, hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója és Megváltója. Kiengeztelt mindazokért, akik megbánják a bűneiket. Széttörte a halál kötelékeit,

és lehetővé tette a halálból való feltámadást. Jézus Krisztust követjük. És én ma megerősítem mindannyiunk számára azt, amit Benjámín király mondott a népének: „...emlékez[zetek] rá, hogy mindig a szívetekbe írva tartásotok [az Ő nevét]” (Móziás 5:12).

Arra kérnek minket, hogy „mindig és mindenben, és minden helyen” álljunk az Ő tanújaként (Móziás 18:9). Ez azt jelenti, hogy készen állunk mások tudomására hozni, kit követünk és kinek az egyházához tartozunk: Jézus Krisztus egyházához. Természetesen ezt a szeretet és a bizonyosság szellemében kívánjuk tenni. Követni szeretnénk a Szabadítót azzal, hogy egyszerűen és világosan, ugyanakkor alázatosan kijelentjük, hogy az Ő egyházának vagyunk tagjai. Őt követjük azáltal, hogy utolsó napi szentek, utolsó napi tanítványok vagyunk.

Az emberek és a szervezetek gyakran kapnak másoktól becenevet. A becenev lehet egy név rövidítése, köthető egy eseményhez, illetve valamilyen fizikai vagy más jellemzőhöz. Bár a becenevek nem tartoznak ugyanabba a besorolásba, és nem olyan jelentősek, mint a valós tulajdonnevek, lehet helyénvaló a használatuk.

Az Úr egyházának az ősi és a mai időkben is voltak becenevei. Az újszövetségi időkben a szenteket

keresztényeknek neveztek, mert Jézus Krisztusba vetett hitet vallottak. Ez a név, amelyet a becsmérlők először le kicsinylően használtak, mára kitüntető jelzővé vált, és nekünk megtiszteltetésnek számít, hogy keresztény egyháznak neveznek.

Egyháztagjainkat *mormonoknak* nevezik, mert hiszünk a Mormon könyvében, amely egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról. Vannak, akik szélesebb értelemben próbálják meg használni a *mormon* szót, azokra is utalva, akik az egyházat elhagyva különböző szakadár csoportokat alkotnak. Ez a szóhasználat csak zűrzavarhoz vezet. Hálásak vagyunk a média erőfeszítése miatt, mellyel kerülni igyekeznek a *mormon* szó oly módon történő használatát, amely a közvéleményben összemosná az egyházat és a többbnejűség híveit, valamint más fundamentalista csoportokat. Hadd szögezzem le világosan, hogy nincs olyan többbnejűség gyakorló csoport – még azok sem, akik fundamentalista mormonoknak, vagy nevünk bármely más származékán nevezik magukat –, akik bármilyen formában Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházához tartoznának.

Bár a *mormon* kifejezés nem az egyház teljes vagy pontos neve, és bár eredetileg becsmérlők ragasztották ránk

az üldöztetés korai éveiben, mostanra elfogadható becenévvé vált, amennyiben az egyház tagjaira és nem az intézményre utal. Nem kell abbahagynunk a *mormon* név helyénvaló használatát, azonban továbbra is hangsúlyoznunk kell magának az egyháznak a teljes és pontos nevét. Más szóval, kerülnünk és helyteleníteniünk kell a „mormon egyház” kifejezést.

Az évek során sok feladatnak tettem eleget szerte a világon, és sokszor megkérdezték tőlem, hogy a mormon egyházhoz tartozom-e. Azt feleltem: „Jézus Krisztus egyházának vagyok a tagja. Mivel hiszünk a Mormon könyvében, amely egy ősi amerikai prófétáról és vezetőről kapta nevét, és egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról, időnként mormonoknak neveznek minket.” Ez a válasz minden esetben jó fogadtatásra talált, és számos lehetőséget nyitott előttem arra, hogy elmagyarázzam az evangélium teljességének ezekben az utolsó napokban történő visszaállítását.

Testvéreim, gondolatok bele, milyen hatást válthatunk ki azzal, ha egyszerűen csak úgy válaszolunk, hogy az egyház teljes nevét használjuk, amiről azt mondta az Úr, hogy így tegyünk. És ha nem tudjátok azonnal a teljes nevet elmondani, akkor legalább csak annyit mondjatok: „Jézus Krisztus egyházához

tartozom”, majd magyarázzátok el később, hogy „Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházához”.

Egyesek megkérdézhetik, hogy mi a helyzet az olyan internetes oldalakkal, mint a Mormon.org, valamint számos, az egyház által indított médiakampánnyal. Mint már mondtam, időnként helyénvaló az, ha az egyháztagság egészére *mormonokként* utalunk. Ami a gyakorlati megfontolást illeti, akik nem a mi hitünkön vannak, ezzel a kifejezéssel keresnek ránk. Azonban amint megnyitjátok a Mormon.org oldalt, a honlap elmagyarázza az egyház pontos nevét, amely aztán minden további oldalon megjelenik. Nem lenne elvárható az emberektől, hogy az egyház teljes nevét begépeljék, amikor ránk akarnak találni, vagy amikor bejelentkeznek a honlapunkra.

Míg ezek a gyakorlati megfontolások továbbra is fennállhatnak, ez ne tartsa vissza egyházunk tagjait attól, hogy amikor csak lehet, használják az egyház teljes nevét. Tegyük szokássá a családunkban, az egyházi tevékenységeinken és a mindennapos kapcsolatainkban annak nyilvánvalóvá tételét, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza az a név, amelyet maga az Úr határozott meg, hogy ezen ismerjenek minket.

Nemrég egy közvélemény-kutatás azt jelezte, hogy még mindig túlságosan sok ember nincs teljesen tisztában azzal, hogy a *mormon* szó a mi egyházunk tagjaira utal. És az emberek többsége még mindig nem biztos abban, hogy a mormonok keresztények. Amikor a Segítő Kezek munkájáról olvasnak világszerte hurrikánok, földrengések, áradások és éhínségek után, akkor sem kötik emberbaráti erőfeszítéseinket keresztény szervezetünkhöz. Bizonyára könnyebben megértenék, hogy a Szabadítóban hiszünk és Őt követjük, ha Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként utalnánk magunkra. Ily módon akik a *mormon* nevet hallják, kinyilatkoztatott nevünkkel és olyan emberekkel azonosítanák ezt a szót, akik Jézus Krisztust követik.

Az Első Elnökség a következő kérelmet intézte felénk a 2001. február 23-án keltezett levelében: „Egyre fontosabbá válik az, hogy a kinyilatkoztatott nevet – Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza – használjuk, mert felelősek vagyunk a Szabadító nevének egész világon történő hirdetéséért. Ennek megfelelően azt kérjük, hogy az egyházra utalva, amikor csak lehet, használjuk annak teljes nevét.”

Az 1948-as októberi általános konferencián George Albert Smith elnök azt mondta: „Testvéreim, amikor innen elmentek, mindenféle felekezettel találkozhattok a világban, de ne felejtsetek el, hogy csak egy olyan egyház van, amely isteni parancs értelmében viseli Jézus Krisztus, a mi Urunk nevét” (in Conference Report, Oct. 1948, 167).

Testvéreim, mi is emlékezzünk erre, amikor ma elmegyünk erről a konferenciáról! Hadd hallják mások is az Úrról való bizonyágunkat, mi pedig dédelgessük szívünkben az iránta érzett szeretetünket. Ez az én alázatos imám az Úr, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Thomas S. Monson elnök

Álljatok szent helyeken!

[A] Mennyei Atyánkkal való kapcsolattartás – beleértve ebbe a Hozzá intézett imákat és a Tőle jövő sugalmazást is – elengedhetetlen számunkra, hogy átvészeljük az élet viharait és megpróbáltatásait.

Szeretett fivéreim és nővéreim, egyszerű üzeneteket hallhatunk ma délelőtt, és szeretnék megdicsérni mindenkit, aki valamilyen formában részt vett. Különösen hálásak vagyunk azért, hogy Robert D. Hales elder is újra itt lehet közöttünk, és hogy jobban érzi magát. Szeretünk, Bob.

Amikor azon elmélkedtem, hogy mit is mondjak nektek ma délelőtt, úgy éreztem, olyan dolgokat, gondolatokat és érzéseket fogok veletek megosztani, melyeket találónak és időszerűnek vélek. Imádkozom, hogy szavaimat a Lélek vezérelje.

Már 84 éve élek ezen a földön. Megpróbálom szemléltetni, hogy ez mit is jelent. Ugyanabban az évben születtem, amikor Charles Lindbergh először repült át megszakítás nélkül New Yorkból Párizsba egy egymotáros, egyszemélyes repülőgépen. Az azóta eltelt 84 évben sok minden változott. Az ember azóta már megjárta a Holdat is. Sőt, a tegnap tudományos fantasztikuma a ma valóságává vált. Napjaink technológiájának köszönhetően ez a valóság pedig olyan gyorsan változik, hogy alig tudunk vele lépést tartani, ha az egyáltalán lehetséges. Számunkra, akik még emlékszünk a tárcsázós telefonokra és hagyományos

írógépekre, a mai technika több mint lenyűgöző.

A társadalom erkölcsi iránytűje szintén rohamléptekben változik. Az egykor helytelennek és erkölcstelennek tartott viselkedési formákat napjainkban nem csupán megtűrik, hanem sokak által elfogadottnak is számítanak.

Nemrég olvastam a *Wall Street Journal* című újságban egy cikket, melyet Jonathan Sacks, Nagy-Britannia főrabijja írt. Többek között ezt írta: „A 1960-as évek szinte mindegyik nyugati társadalmában végbement egyfajta erkölcsi forradalom, mely teljesen felhagyott az önmegtartóztatás hagyományos értékrendjével. Ahogyan a Beatles is megénekelte, csak szeretetre van szükséged. A judeo-keresztény erkölcsi normáktól megszabadultak. Helyét a következő szólás vette át: *[Tedd,] amit jónak látsz!* A tízparancsolatot átírták tíz kreatív javaslattá.”

Sacks rabbi így folytatta:

„Az erkölcsi tőkénkből ugyanolyan hanyag és felelőtlen módon költekezünk, mint anyagi tőkénkből. [...]”

A vallást a világ nagy részén egy múltbéli dolognak tekintik, és nincs aki szembe szállna a vegyél, költsd el, viseld, kérkedj, mert megérdemled kultúrájával. Az erkölcsösség üzenete

kiment a divatból, a lelkiismeret a puhányoké, az egyetlen és mindent felülmúló parancsolat csak az: »Vigyázz, nehogy valaki rajtakapjon! «¹

Fivéremeim és nőtestvéreim, sajnos ez jellemzi a körülöttünk lévő világ nagy részét. Vajon kétségbeesetten tördeljük kezünket, és azon tűnődünk, hogyan fogunk egy ilyen világban életben maradni? Nem. Sőt, életünkben itt van Jézus Krisztus evangéliuma, és tudjuk, hogy az erkölcsösség nem ódivatú, hogy a lelkiismeret azért van, hogy vezessen, és hogy mi vagyunk a felelősök saját cselekedeteinkért.

Bár a világ megváltozott, Isten törvényei ugyanazok maradtak. Nem változtak és nem is fognak megváltozni. A tízparancsolat mindegyike is ugyanaz: parancsolat. Nem *javaslat*. Napjainkban is ugyanolyan szükséges mindegyik, mint akkor, amikor Isten átadta azokat Izráel gyermekeinek. Ha odafigyelünk, Isten szavát hallhatjuk visszhangozni, ahogy itt és most szól hozzánk:

„Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.

Ne csinálj magadnak faragott képet. [...]

Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd...

Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. [...]

Tiszteld atyádat és anyádat...

Ne ölj.

Ne paráználkodjál.

Ne lopj.

Ne tégy... hamis tanúbizonyosságot. [...]

Ne kívánj]... semmit, a mi a te felebarátodé.”²

A mi viselkedési kódexünk fix, és nem alku tárgya. Nem csak a tízparancsolaton alapszik, hanem a hegyi beszéden is, melyet a Szabadító mondott nekünk, amikor a földön járt. Megtalálható az összes tanításában. Megtalálható az újkori kinyilatkoztatásokban is.

Mennyei Atyánk ugyanaz tegnap, ma és mindörökké. Mormon próféta azt mondja nekünk, hogy Isten „öröktől fogva és mindörökké változatlan”³. Ebben a világban, ahol szinte minden más változni látszik, az Ő állandósága olyasvalami, amire mindig támaszkodhatunk. Horgony, melybe kapaszkodhatunk, mely által biztonságban lehetünk, és nem veszünk el az ismeretlen vizeken.

Néha úgy tűnhet nektek, hogy azok, akik a világnak élnek, sokkal jobban szórakoznak, mint ti. Néhányan esetleg úgy érzitek, hogy visszafog benneteket az a viselkedési norma, melynek az egyházban engedelmeskedünk. Én azonban kijelentem nektek, fivéremeim és nőtestvéreim, hogy *semmi sincs*, ami több boldogságot hozhatna életünkbe, vagy nagyobb békével töltene

el lelkünket, mint az a Lélek, melyet akkor nyerünk el, amikor követjük a Szabadítót és betartjuk a parancsolatait. Ez a Lélek nem lehet jelen olyan tevékenységeken, melyeken a világ oly nagy része részt vesz. Pál apostol a következő igazságot jelentette ki: „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelki képen ítéltetnek meg.”⁴ Az *érzéki [azaz természetes] ember* bármelyikünkre utalhat, ha hagyjuk, hogy így történjen.

Óvatosnak kell lennünk egy olyan világban, mely oly messze elsodródott a lelki dolgoktól. Létfontosságú, hogy elutasítsunk minden olyan dolgot, ami nem felel meg normáinknak, és hogy mindeközben ne engedjük el azt, amire a legjobban vágyunk: az örök életet Isten királyságában. A viharok

időről időre továbbra is ostromolni fogják kapuinkat, mivel elkerülhetetlen részét képezik halandó létünknek. Mi azonban sokkal jobban fel leszünk vértelve, hogy szembe nézzünk velük, tanuljunk belőlük és legyőzzük őket, ha az evangéliumot helyezzük a középpontba, a Szabadító szeretetét pedig a szívünkbe. Ésaías próféta kijelentette: „És lesz az igazság műve békesség, és az igazság gyümölcse nyugalom és biztonság mindörökké.”⁵

Ahhoz, hogy a világban lehessünk, de ne a világnak éljünk, szükséges, hogy imában kapcsolatban legyünk Mennyei Atyánkkal. Ő ezt várja el tőlünk, és válaszolni fog az imáinkra. Ahogy az a 3 Nefi 18-ban is feljegyzésre került, a Szabadító így figyelmeztetett: „...mindig legyetek éberek és imádkozzatok, hogy ne kerüljetek kísértésbe; mert Sátán arra vágyik, hogy az övéi legyetek...”

Mindig imádkozzatok tehát az Atyához az én nevemben;

És bármit kértek az Atyától az én nevemben, ami helyes, és hiszitek, hogy kapni fogtok, akkor íme, az megadatik nektek.”⁶

Én az ima hatalmáról 12 éves koromban szereztem bizonyosságot. Keményen dolgoztam, hogy egy kis pénzt kereshessek, és sikerül öt dollárt félretennem. Mindez a nagy gazdasági világválság idején volt, amikor öt dollár igen tekintélyes összegnek számított – különösen

egy 12 éves fiúnak. Édesapámnak odaadtam az összes pénzermémet, összesen öt dollárt, ő pedig átadott nekem egy ötdolláros bankót. Tudom, hogy valami konkrét dolgot akartam venni az öt dolláromon, de a hosszú évek alatt már elfelejtettem, hogy mi is volt az. Csak arra emlékszem, hogy az a pénz milyen fontos volt számomra.

Akkoriban nem volt mosógépünk, így édesanyám a szennyest minden héten elküldte a tisztítóba. Néhány nap múlva egy adag nedves ruhát kaptunk vissza, édesanyám pedig a ház mögötti ruhaszárítóra teregette ki őket.

Az ötdollárosomat a farmerem zsebébe dugtam, és ahogyan már biztosan kitaláltatok, azt a pénzzel a zsebében küldtük el a mosodába. Amikor észrevettem, mi is történt, szinte betegre aggódtam magam. Tudtam, hogy mosás előtt rutinszerűen ellenőrizni szokták a zsebeket. Ha a pénzt nem veszik észre és teszik el ennek során, szinte biztosra mertem venni, hogy az kiesik majd mosás közben, és egy mosodai munkás, mivel nem tudja, hogy a pénzt kinek kell visszaadnia, elteszi azt magának, még akkor is, ha egyébként szándékosan nem tulajdonítaná el. Nagyon halványnak tűnt annak esélye, hogy az öt dollárt visszakapom – és ezt a tényét az édesanyám is megerősítette, amikor elmondtam neki, hogy a pénzt a zsebemben felejtettem.

Nekem kellett az a pénz, szükségem volt rá. Nagyon keményen dolgoztam érte. Rájöttem, hogy csakis egy dolgot tehetek. Végso elkeseredésben Mennyei Atyámhoz fordultam, és könyörögtem neki, hogy valahogy tartsa biztonságban a pénzemet abban a zsebemben, amíg a nedves ruhákat visszakapjuk.

Két nagyon hosszú nap múlva, amikor tudtam, hogy nagyjából itt az ideje, hogy a szállító hozza a ruhákat, ott ültem az ablak mögött és vártam.

Amikor a teherautó odaállt a házunk elé, szívem majd kiugrott a helyéről. Amint a ruhák beértek a házba, kirántottam a nadrágom a kupacból és berohantam vele a hálószobámba. Remegő kezekkel nyúltam a zsebébe. Amikor elsőre nem találtam semmit, azt hittem, minden elveszett. Aztán az ujjaim megérintették az ötdolláros bankót. Amikor előhúztam a zsebből, hihetetlenül megkönnyebbültem. Szívből jövő imában adtam hálát Mennyei Atyámnak, mert tudtam, hogy megválaszolta az imámat.

Azóta már számos imámra érkezett válasz. Egyetlen nap sem múlt még el úgy, hogy ima által ne tartottam volna a kapcsolatot Mennyei Atyámmal. Olyan kapcsolat ez, melyet nagy becsben tartok, és amely nélkül szó szerint elveszett lennék. Ha most nincs ilyen kapcsolatok Mennyei Atyáttal, buzdítalak benneteket, hogy munkálkodjatok e cél érdekében. Amikor így tesztek, kiérdemlitek az Ő sugalmazását és útmutatását az életetekben, melyek mindegyike szükséges számunkra, ha lelkileg túl akarjuk élni földi utazásunkat. Ezek a sugalmazások és útmutatások olyan ajándékok, melyeket Ő ingyen ad nekünk, amennyiben törekszünk azokra. Micsoda kincsek vannak a kezünkben!

Mindig is alázattal és hálával tölt el, amikor Mennyei Atyám az Ő sugalmazása által kapcsolatot tart velem. Megtanultam felismerni, bízni benne, majd pedig követni ezt. Folyamatosan részesülök ilyen sugalmazásban. Ezzel kapcsolatban 1987 augusztusában volt részem egy igen drámai élményben a Németországi Frankfurt templom felszentelésékor. Ezra Taft Benson elnök a felszentelés első pár napján ott volt velünk, majd haza kellett mennie, így én kaptam lehetőséget a hátralévő ülések levezetésére.

Szombaton a Frankfurt templomi kerülethez tartozó holland szenteknek

tartottunk egy ülést. Az egyik kiváló holland vezető, Peter Mourik testvért elég jól ismertem. Közvetlenül az ülés előtt határozott sugalmazást kaptam arra, hogy felkérjem Mourik testvért, hogy az ülés alatt szóljon néhány szót a holland egyháztagokhoz, sőt, legyen az első beszélő. Mivel aznap reggel nem láttam a templomban, egy kis jegyzetet nyújtottam át a területi elnökünknek, Carlos E. Asay eldernek, melyben megkérdeztem tőle, hogy Peter Mourik is részt vesz-e az ülésen. Éppen mielőtt az ülés kezdeteként felálltunk volna, válaszüzenetet kaptam Asay eldertől, melyben jelezte, hogy Mourik testvér *nem* vesz részt, mivel valahol máshol akadt dolga, és úgy tervezte, hogy majd másnap jön el a felszentelési ülésre a katonai cövek tagjaival.

Amikor odaálltam a pulpitushoz, hogy üdvözljem az embereket és ismertessem a programot, újabb félreérthetetlen sugalmazást kaptam, mely szerint első beszélőként Peter Mourikot jelentsem be. Ez minden ösztönöm ellen szól, mivel éppen előtte hallottam Asay eldertől, hogy Mourik testvér biztosan *nincs* a templomban. A sugalmazásban bízva azonban bejelentettem a kórus előadását, az imát, majd pedig jeleztem, hogy az első beszélő Peter Mourik testvér lesz.

Amikor visszatértem a székemhez, Asay elderre pillantottam, akinek aggodalom ült az arcán. Később elmondta nekem, hogy nem hitt a fülének, amikor első beszélőnek bejelentettem Mourik testvért. Azt mondta, tudta, hogy megkaptam az üzenetet, és hogy valóban el is olvastam azt, így el sem tudta képzelni, hogy akkor miért jelentettem be Mourik testvért beszélőként, tudva azt, hogy még csak ott sincs a templomban.

Míndez idő alatt Peter Mourik a területi irodában volt egy gyűlésen a Porthstrassén. A gyűlése

előrehaladtával hirtelen odafordult ifj. Thomas A. Hawkes elderhez, aki akkor térségi képviselőként szolgált, és ezt kérdezte: „Milyen gyorsan tudnál eljuttatni a templomhoz?”

Hawkes elder, akiről köztudott volt, hogy igen gyorsan szokott közlekedni a kis sportkocsijával, így válaszolt: „Akár 10 perc alatt is oda tudunk érn. De miért kell a templomba menned?”

Mourik testvér beismerte, hogy nem tudja, miért kell odamennie, de tudta, hogy ott kell lennie. Így tehát azonnal elindultak a templomhoz.

A kórus csodálatos előadása után körbenéztem, és arra gondoltam, hogy bármelyik pillanatban megpillanthatom Peter Mourikot. Sehoh se láttam. Érdekes módon azonban mégsem aggódtam. Kellemes és tagadhatatlan nyugalom töltött el, hogy minden rendben lesz.

Mourik testvér a nyitóima végén

lépett be a templomba, és még mindig nem tudta, miért van ott. Miközben sietve haladt a folyosón, meglátott az egyik monitoron, és hallotta, amint bejelentem: „Most pedig Peter Mourik testvér fog hozzánk szólni.”

Asay elder döbbenetére ebben a pillanatban Peter Mourik belépett a terembe és elfoglalta helyét az emelvényen.

Az ülés után Mourik testvérral megbeszéltük, mi is történt azelőtt, hogy lehetősége lett volna beszélni. Elgondolkodtam a sugalmazáson, melyben aznap nemcsak nekem, hanem Peter Mouriknak is része volt. Ez a figyelemre méltó élmény tagadhatatlan tanúságot tett nekem annak fontosságáról, hogy érdemesnek kell lennünk az ilyen sugalmazás elnyerésére, majd pedig bizalommal telve követnünk kell azt, amikor részünk

Írta: **Russell M. Nelson** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

van benne. Kétségtelenül tudom, hogy az Úr azt akarta, hogy a Frankfurt templom aznapi felszentelési ülésén résztvevők hallják az Ő szolgája, Peter Mourik testvér erőteljes és meghatározó bizonyosságát.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, a Mennyei Atyánkkal való kapcsolattartás – beleértve ebbe a Hozzá intézett imákat és a Tőle jövő sugalmazást is – elengedhetetlen számunkra, hogy átvészeljük az élet viharait és megpróbáltatásait. Az Úr így hív bennünket: „Közeledjtek hozzám, és én közeledni fogok hozzátok; keressetek engem szorgalmasan, és meg fogtok találni”⁷. Amikor így teszünk, érezni fogjuk az Ő Lelkét az életünkben, mely megadja nekünk az ahhoz szükséges vágyat és bátorságot, hogy erősen és megingathatatlanul álljunk az igazlelkűségben; hogy szent helyeken álljunk és ne mozduljunk el.⁸

Amikor a változás szelei tépáznak, és a társadalom erkölcsi fonálának száalai saját szemünk láttára bomlanak szét, emlékezzünk az Úr azoknak tett becses ígéretére, akik bíznak Őbenne: „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.”⁹

Micsoda ígéret! Legyen ilyen áldásban részünk, ez az én őszinte imám Jézus Krisztus, a mi Urunk és Szabadítónk nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

- Jonathan Sacks, “Reversing the Decay of London Undone,” *Wall Street Journal*, Aug. 20, 2011, online.wsj.com; kiemelés hozzáadva. *Megjegyzés:* Lord Sacks a Brit Nemzetközösség Egyesült Zsidó Kongregációjának főabbija.
- 2 Mózes 20:3–4, 7–8, 12–17.
- Moróni 8:18.
- 1 Korinthusbeliek 2:14.
- Ésaiás 32:17.
- 3 Nefi 18:18–20.
- Tan és a szövetségek 88:63.
- Tan és a szövetségek 87:8.
- Ésaiás 41:10.

Szövetségek

Ha felismerjük, hogy a szövetség gyermekei vagyunk, akkor tudjuk, kik vagyunk és mit vár tőlünk Isten.

Egy héttel azután, hogy nemrég létrehoztam az első cöveket Moszkvában¹, kerületi konferencián vettem részt Szentpéterváron. Miközben arról beszéltem, milyen hálás vagyok azokért a korai misszionáriusokért és helyi vezetőkért, akik Oroszországban megerősítették az egyházat, megemlítettem Vjacseszlav Efimov nevét. Ő volt az első orosz megtért, akiből misszióelnök lett. Feleségével együtt csodálatos munkát végeztek ebben a feladatkörben. Nagy bánatunkra nem sokkal missziójuk után Efimov elnök hirtelen elhunyt.² Még csak 52 éves volt.

Miközben erről a pionír házaspárról beszéltem, készítenem arra, hogy megkérdezzem az egybegyűlteket, vajon jelen van-e Efimov nőtestvér. A terem végében felállt egy asszony. Megkértem, hogy jöjjön ki a mikrofonhoz. Bizony, Galina Efimov nőtestvér volt az. Meggyőződéssel szólt és erős tanúbizonyságot tett az Úrról, az Ő evangéliumáról, valamint visszaállított egyházáról. Férjével egymáshoz pecsételték őket a szent templomban. Elmondta, hogy ennek köszönhetően örökre egyik lesznek. Még mindig misszionárius társak, csak ő a fátynak ezen az oldalán, férje

pedig a másik oldalon.³ Örömkönnyek közepette köszönetet mondott Istennek a szent templomi szövetségéért. Én is könnyeztem, teljes mértékben felismerve azt, hogy az örök egység, amelyet ez a hű pár példáz, szent szövetségek megkötésének, betartásának és megbecsülésének az eredménye.

A szent szövetség a kinyilatkoztatott vallás egyik legfontosabb eleme. A jog nyelvén a szövetség általában két vagy több fél közötti megegyezést jelent. Vallási szövegek környezetben azonban a szövetség sokkal jelentősebb ennél. Istennek tett és Tőle kapott szent ígéret. A feltételeket Ő szabja meg. Mindenki eldöntheti, hogy elfogadja-e ezeket. Ha valaki elfogadja a szövetség feltételeit és engedelmeskedik Isten törvényeinek, akkor megkapja a szövetséghez tartozó áldásokat. Tudjuk, hogy „amikor bármilyen áldásban részesülünk Istentől, az ama törvény iránti engedelmisség által történik, amelyen az áldás alapszik”⁴.

Isten mindig is kötött szövetségeket a gyermekeivel.⁵ Szövetségei a szabadság tervének egészét átszövik, ezért részét képezik evangéliuma teljességének.⁶ Például Isten megígérte, hogy Szabadítót küld a gyermekeinek,⁷ viszonzásul azt kérve tőlük, hogy engedelmeskedjenek a törvényeinek.⁸

A Bibliában olyan férfiakról és nőkről olvasunk az Óvilágból, akik a szövetség gyermekeinek nevezettek. Milyen szövetségé? Azon szövetségé, „melyet Isten szerzett [az ő atyáikkal], mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek nemzetségei mindnyájan”⁹.

A Mormon könyvében olyan emberekről olvashatunk az Újvilágból, akik szintén a szövetség gyermekeinek nevezettek.¹⁰ A feltámadt Úr azt mondta nekik: „[É]me, ti vagytok a

próféták gyermekei; és Izráel házából valók vagytok; és azon szövetségből valók, melyeket atyáitokkal kötött az Atya, így szólván Ábrahámnak: És a te magodban áldatik meg a föld minden nemzetsége.”¹¹

A Szabadító elmagyarázta, miért fontos a szövetség gyermekeinek nevezetnie. Ezt mondta: „Az Atya először is feltámasztott nektek, és elküldött, hogy megáldjalak benneteket azzal, hogy közületek mindenkit elfordítsak a gonoszságaitól; és ez azért van, mert a

szövetség gyermekei vagytok”¹².

A szövetség, amelyet Isten Ábrahámmal kötött¹³, majd később Izsákkal¹⁴ és Jákóbbal¹⁵, újra megerősített, mindenén átívelő jelentőséggel bír. Számos ígéretet tartalmazott, például:

- Jézus, a Krisztus, Ábrahám leszármazási ágán fog megszületni.
- Ábrahám utódai nagyon sokan lesznek, és jogosultak lesznek az örök gyarapodásra és a papság viselésére.
- Ábrahám sok nemzet atyjává lesz.
- Utódai bizonyos földeket örökölnek.
- A föld minden nemzete áldott lesz az ő magja révén.¹⁶
- És ez a szövetség örökkévaló lesz, méghozzá „ezerízigen”¹⁷.

Ezen ígéretek némelyike már beteljesedett, mások még váratnak magukra. A Mormon könyve egyik legelső próféciájából idézek: „Atyánk [Lehi] nemcsak a mi magunkról beszélt, hanem Izráel egész házáról is, rámutatva *az utolsó napokban* betöltendő szövetségre; mely szövetséget Ábrahám atyánkkal kötött az Úr”¹⁸. Hát nem bámulatos? Mintegy 600 évvel *azelőtt*, hogy Jézus megszületett volna Betlehemben, a próféták tudták, hogy az ábrahामी szövetség csak *az utolsó napokban* fog végül beteljesedni.

Ezen ígélet valóra váltásaként az Úr megjelent ezekben az utolsó napokban, hogy megújítsa az ábrahामी szövetséget. A Mester ezt mondta Joseph Smith prófétának:

„Ábrahám ígéretekét kapott magát és ágyékának gyümölcsét illetően – akinek ágyékából való vagy te, ... Joseph szolgám...

Ez az ígélet a tiétek is, mert Ábrahámotól valók vagytok”¹⁹.

A szövetség e megújításával az egykor élt emberekhez hasonlóan mi

Svédország, Stockholm

is megkaptuk a szent papságot és az örökkévaló evangéliumot. Jogunk van az evangélium teljességének elnyerésére, hogy élvezzük a papság áldásait, és kiérdemeljük Isten legnagyobb ajándékát, az örök életet.²⁰

Vannak közöttünk, akik Ábrahám szó szerinti magja, másokat örökre fogadtak a családjába. Az Úr nem tesz különbséget.²¹ Együtt nyerjük el ezeket a megígért áldásokat – ha az Urat keressük és betartjuk a parancsolatait.²² Ha azonban nem teszünk így, akkor elveszítjük a szövetség áldásait.²³ Segítségképpen az egyház pátriárkai áldásokat biztosít számunkra, amelyek bepillantást nyújtanak a jövőnkbe, valamint a múlthoz kötnek minket, kijelentve, hogy milyen leszármaszási vonal vezet vissza esetünkben Ábrahámhoz, Izsákhöz és Jákóbbhoz.²⁴

A szövetség férfiúinak jogukban áll kiérdemelni a papság esküjét és szövetségét.²⁵ „...akik hűségesekek e két papság elnyerésére..., és felmagasztalják az elhívásukat, azokat megszenteli a Lélek testük megújulására.”²⁶ És ez még nem minden. Azok a férfiak, akik arra érdemesen kapják meg a papságot, az Úr Jézus Krisztust is befogadják, és akik befogadják az Urat, azok befogadják az Atyaistent.²⁷ És akik befogadják az Atyát, megkapnak mindent, amivel Ő rendelkezik.²⁸ Ebből az esküből és szövetségből hihetetlen

áldások áradnak az arra érdemes férfiakra, nőkre és gyermekekre szerte a világon.

A mi feladatunk az, hogy segítsünk beteljesíteni az ábrahámi szövetséget. A mi magunk lett előre elrendelve és felkészítve arra, hogy világszerte minden embert megáldjon.²⁹ Ezért van az, hogy a papsági kötelesség a misszionáriusi munkát is magában foglalja. Mintegy négyezer évnyi várakozás és felkészülés után ez az a kijelölt nap, amikor az evangéliumot el kell vinni a föld nemzetségeihez. Ez Izrael megígért összegyűjtésének a kora. És mi részt vehetünk benne! Hát nem izgalmas? Az Úr számít ránk és a fiainkra – és rendkívül hálás a leányainkért is –, akik mind arra érdemesen szolgálnak misszionáriusokként Izrael összegyűjtésének e nagyszerű időszakában.

A Mormon könyve kézzel fogható jele annak, hogy az Úr elkezdte összegyűjteni a szövetséges Izraelből származó gyermekeit.³⁰ Ez a könyv, amely a *mi* napjainkra íródott, egyik céljának azt nevezi meg, hogy „tudhatjátok, hogy beteljesedőfélben van a szövetség, melyet... Izrael gyermekeivel [kötött] az Atya. ...[M]ert íme, az Úr emlékezni fog a szövetségre, melyet Izrael házából való népével kötött.”³¹

Az Úr valóban nem feledkezett meg róla! Megáldott minket és másokat szerte a világon a Mormon könyvével,

amelynek egyik célja az, „hogy meggyőzzön zsidót és nemzsidót arról, hogy Jézus a Krisztus”³². A Mormon könyve segít nekünk szövetségeket kötni Istennel. Hív minket, hogy emlékezzünk Őreá és ismerjük meg az Ő Szeretett Fiát. Valóban egy másik tanúbizonyság Jézus Krisztusról.

A szövetség gyermekeinek jogában áll megkapni az Ő tanát és megismerni a szabadulás tervét. Azzal *tarthatnak igényt* erre a jogra, hogy szent jelentőséggel bíró szövetségeket kötnek. Brigham Young azt mondta: „Minden utolsó napi szent belép az új és örökkévaló szövetségbe, amikor belép ebbe az egyházba. [...] Belépnek az új és örökkévaló szövetségbe, hogy Isten [királyságát] támogassák”³³. Azzal *tartják be* a szövetséget, hogy engedelmeskednek a parancsolatainak.

Keresztelkedéskor szövetséget kötünk, hogy az Urat fogjuk szolgálni és be fogjuk tartani a parancsolatait.³⁴ Amikor veszünk az úrvacsorából, megújítjuk ezt a szövetséget, és kijelentjük, hogy készen állunk magunkra venni Jézus Krisztus nevét. Ezáltal fiaivá és leányaivá fogad minket, és testvéreknek neveztetünk. Ő új életünk Atyja.³⁵ Végül a szent templomban örökös társaisá válhatunk, egy örök család áldásainak ígéretével, mely ígéret egykoron Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak és utódainak adatott.³⁶ A celesztialis házasság tehát a felmagasztosulás szövetsége.

Ha felismerjük, hogy a szövetség gyermekei vagyunk, akkor tudjuk, kik vagyunk és mit vár tőlünk Isten.³⁷ Törvénye a szívünkbe íródik.³⁸ Ő a mi Istenünk, és mi vagyunk az Ő népe.³⁹ A szövetség elkötelezett gyermekei állhatatosak maradnak, még a megpróbáltatások közepette is. Ha ez a tan mélyen a szívünkbe ivódott, akkor még a halál fullánkja is elviselhetőbbé válik, lelki kitarásunk pedig megerősödik.

Az ebben az életben kiérdemelhető legnagyobb dicséret az, ha szövetségek megtartójaként ismernek minket. A szövetség megtartásáért jár jutalmak itt és ezután is valóra válnak. A szentírások azt mondják, hogy gondolkozzunk el „azoknak az áldott és boldog állapotán..., akik betartják Isten parancsolatait. Mert íme, áldottak ők minden dologban...; és ha mindvégig hűségesen kitartanak, befogadják őket a mennybe, hogy... Istennel lakhassanak a boldogság egy soha véget nem érő állapotában.”⁴⁰

Isten él. Jézus a Krisztus. Egyháza visszaállítatott, hogy minden embert megáldjon. Thomas S. Monson elnök az Ő prófétája ma. És mi a szövetség *hű* gyermekeiként most és mindörökké áldottak leszünk. Erről tesztek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Az Oroszországi Moszkva Cövek létrehozására 2011. június 5-én került sor.
2. Vjacseszlav Efimov az Oroszországi Jekatyerinburg Misszió elnöke volt 1995 és 1998 között. 2000. február 25-én halt meg.
3. Lásd Tan és a szövetségek 138:57.
4. Tan és a szövetségek 130:21.
5. Az özönvíz után például kijelentette, hogy „meglátszik az ív a felhőben. És megemlékezem az én szövetségemről, mely van én közöttem és ti közöttetek...; és nem lesz többé a víz özönné minden testnek elvesztésére” (1 Mózes 9:14–15, lásd még Kalauz a szentírásokhoz, 1 Mózes 9:20, Joseph Smith fordítás).
6. Lásd Tan és a szövetségek 66:2; 133:57.
7. Lásd János 3:16.
8. Lásd Ábrahám 3:25.
9. Cselekedetek 3:25.
10. Lásd 3 Nefi 20:26.
11. 3 Nefi 20:25.
12. 3 Nefi 20:26.
13. Lásd 1 Mózes 17:1–10, 19; 3 Mózes 26:42; Cselekedetek 3:25; Kalauz a szentírásokhoz: ábrahámi szövetség.
14. Lásd 1 Mózes 26:1–5, 24.
15. Lásd 1 Mózes 28:1–4, 10–14; 35:9–13; 48:3–4.
16. Lásd a 13–15. jegyzetknél felsorolt utalásokat.
17. 5 Mózes 7:9; 1 Krónika 16:15; Zsoltárok 105:8.
18. 1 Nefi 15:18; kiemelés hozzáadva.
19. Tan és a szövetségek 132:30–31. Az Úr azt is mondta Joseph Smith prófétának: „És amint azt Ábrahámnak mondtam a föld nemzetségeit illetően, akképp mondom Joseph szolgáltnak is: Tebenned és a te magodban áldatik meg a föld nemzetsége” (Tan és a szövetségek 124:58).
20. Lásd Tan és a szövetségek 14:7.
21. Lásd Cselekedetek 10:34–35.
22. Lásd 2 Mózes 19:5.
23. A szentírás azt mondja, hogy „Én, az Úr, meg vagyok kötve, amikor megteszitek, amit mondok; de amikor nem teszitek meg, amit mondok, akkor nincs ígéret számotokra” (Tan és a szövetségek 82:10).
24. Joseph Smith prófétának először 1823. szeptember 21-én lett kinyilatkoztatva ez a szövetségeket illető elgondolás. Ekkor Moróni angyal kijelentette, hogy el fog jönni Illés, a próféta, mennyből érkező küldöttként, hogy a gyermekek szívébe ültesse azon ígéretek ismeretét, amelyeket egykor Izrael házának atyái kaptak (lásd Tan és a szövetségek 2:1–3).
25. Lásd Tan és a szövetségek 84:33–34, 39–40.
26. Tan és a szövetségek 84:33.
27. Lásd Tan és a szövetségek 84:35, 37.
28. Lásd Tan és a szövetségek 84:38.
29. Lásd Alma 13:1–9.
30. Lásd 3 Nefi 29.
31. 3 Nefi 29:1, 3.
32. A Mormon könyve címdala: egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról.
33. *Az egyház elnökeinek tanításai: Brigham Young* (1997). 62.
34. Lásd Tan és a szövetségek 20:37.
35. „Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról prófétálunk..., hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért” (2 Nefi 25:26).
36. Lásd Galátziabeliek 3:29; Tan és a szövetségek 86:8–11.
37. Ez ránk is vonatkozik: „[S]ok nemzedékkel azután, hogy a Messiás testben kinyilvánított az emberek gyermekeinek, akkor érkezik majd el a Messiás evangéliumának teljessége a nemzsidókhoz, a nemzsidóktól pedig magunk maradékához – És azon a napon fogja magunk maradéka tudni, hogy Izrael házából valók és hogy az Úr szövetséges népe; és akkor fogják tudni, és őseik megismerésére jutni, és Megváltójuk evangéliumának megismerésére is, mellyel őáltala szolgáltak atyáinknak; Megváltójuk és tana minden egyes pontjának megismerésére jutnak tehát, hogy tudhassák, miként jöjjenek hozzá és legyenek megszabadítva” (1 Nefi 15:13–14).
38. Lásd Ésaiai 55:3; Jeremiás 31:33; Rómabeliek 2:15; 2 Korinthusbeliek 3:2–3; Zsidók 10:16.
39. Lásd Zsoltárok 95:7; 100:3; Jeremiás 24:7; 31:33; 32:38; Ezékiel 11:20; 37:23, 27; Zakariás 8:8; 2 Korinthusbeliek 6:16; Zsidók 8:10.
40. Móziás 2:41.

Írta: Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Jézus tanításai

Jézus Krisztus valóban Isten Egyszülött és Szeretett Fia. [...] Ő a mi Szabadítónk a bűntől és a haláltól. Ez a legfontosabb ismeret a földön.

Miképen vélekedtek ti a Krisztus felől? (Máté 22:42). Ezekkel a szavakkal szembesítette Jézus napjai farizeusait. Ugyanezekkel a szavakkal kérdezem meg az utolsó napi szentektől és más keresztény társaimtól, hogy mit is hisznek valójában Jézus Krisztusról, és milyen dolgokat cselekszenek e hitük miatt.

A legtöbb idézetet a Bibliából vettem, mert a legtöbb keresztény ismeri ezt a szentírást. Magyarozataim természetesen merítenek abból, amit a modern szentírások, különösen a Mormon könyve, tanítanak azokról a bibliai szentírásokról, amelyek annyira kétértelműek, hogy a különböző felekezetekhez tartozó keresztények mind másként magyarázzák őket. Mindenek előtt hívőkhöz szólok, de mindenki máshoz is. Ahogyan Tad R. Callister elder tanította ma reggel, egyes, magukat kereszténynek valló emberek, Jézust nagyszerű tanítónak tartják, de ódzkodnak attól, hogy elismerjék isteni mivoltát. Hozzájuk Jézus saját szavaival szeretnék szólni. Mindannyiunknak meg kell fontolnunk, amit Ő maga tanított arról, hogy ki is valójában, és minek a megtételére küldték el a földre.

Egyszülött Fiú

Jézus azt tanította, hogy Ő volt az Egyszülött Fiú. Ezt mondta:

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa” (János 3:16–17).

Az Atyaisten is megerősítette ezt. A színeváltozás hegyén történt szentséges esemény csúcspontján kijelentette a mennyből: „Ez az én szerelmes Fiam, a kiben én gyönyörködöm: őt hallgasdátok” (Máté 17:5).

Jézus azt is tanította, hogy külsőleg ugyanúgy néz ki, mint az Atyja. Azt mondta az apostolainak:

„Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is; és mostantól fogva ismeritek őt, és láttátok őt.

Monda néki Filep: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk!

Monda néki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? a ki engem látott, látta az Atyát” (János 14:7–9).

Később Pál apostol a Fiút úgy írta le mint „az [Atyaisten] valóságának

képmása” (Zsidók 1:3; lásd még 2 Korinthusbeliek 4:4).

Teremtő

János apostol azt írta, hogy Jézus, akit „Igénék” hívott, „kezdetben az Istennél vala. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett” (János 1:2–3). Így, az Atya terve értelmében, Jézus Krisztus volt minden dolog Teremtője.

Izrael Úristene

Palesztinában élő népéért végzett szolgálata alatt Jézus azt tanította, hogy Ő Jehova, Izrael Úristene (lásd János 8:58). Később, már a feltámadt Úrként, szolgálta az amerikai földrészen élő népét. Ott kijelentette:

„Íme, én Jézus Krisztus vagyok, az, akiről a próféták bizonyosságot tettek, hogy el fog jönni a világra.

...én vagyok Izrael Istene, és az egész föld Istene” (3 Nefi 11:10, 14).

Amit értünk tett

Sok évvel ezelőtt egy cövekkonferencián találkoztam egy nővel, akit, elmondása szerint, arra kértek, jöjjön vissza az egyházba az évekig tartó távolléte után, de nem jutott eszébe egyetlen ok sem, hogy miért is kelletne ezt megtennie. Buzdításként azt kérdeztem tőle: „Amikor elgondolkozol mindazon, amit a Szabadító tett értünk, nem gondolod, hogy nagyon sok okod van arra, hogy visszatérj az egyházba, hogy hódolj Neki és szolgálj Őt? A válasza azonban nagyon megdöbbentett: „Mit is tett értem?” Azoknak, akik nem értik, mit tett értünk a Szabadító, erre a kérdésre az Ő saját szavaival és a bizonyossággal válaszolok.

A világ élete

A Biblia feljegyzi Jézus tanítását: „...én azért jöttem, hogy életök legyen,

és bővülködjenek” (János 10:10). Később az Újvilágban kijelentette: „...én vagyok a világ világossága és élete” (3 Nefi 11:11). Ő a világ élete, mert Ő a Teremtőnk, és mert feltámadása mindannyiunk számára biztosítja azt, hogy újra fogunk élni. És az élet, amelyet tőle kapunk, nem csupán halandó élet. Azt tanította: „...én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből” (János 10:28; lásd még János 17:2).

A világ világossága

Jézus azt is tanította, hogy „én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága” (János 8:12). Azt is kijelentette: „Én

vagyok az út, az igazság és az élet” (János 14:6). Ő az út és Ő a világosság, mert tanításai bevilágítják a halandó életen átvezető ösvényünket, és megmutatják nekünk az Atyához visszavezető utat.

Az Atya akaratának teljesítése

Jézus mindig tiszteletben tartotta az Atyát, és követte Őt. Már ifjúkorában kijelentette a földi szüleinek: „...nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatossnak lennem, a melyek az én Atyámnak dolgai?” (Lukács 2:49). „Mert azért szállottam le a mennyből – tanította később –, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem” (János 6:38; lásd még János 5:19). A Szabadító

azt is tanította: „...senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (János 14:6; lásd még Máté 11:27).

Akaratát teljesítve tudunk visszatérni az Atyához. Jézus azt tanította: „Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát” (Máté 7:21). Így magyarázta:

„Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben profétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben?

És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők” (Máté 7:22–23).

Ki fog akkor belépni a mennyei királyságba? Jézus azt tanította, hogy nem azok, akik pusztán csodálatos dolgokat tesznek az Úr nevét használva, hanem az, „a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát”.

A nagyszerű példakép

Jézus megmutatta nekünk, hogyan tegyük meg ezt. Újra és újra arra kért bennünket, hogy kövessük Őt: „Az én juhaim hallják az én szómat, és én ismerem őket, és követnek engem” (János 10:27).

Papsági hatalom

Jézus papsági hatalmat adott az apostolainak (lásd Máté 10:1) és másoknak. Péternek, a rangidős apostolnak, azt mondta: „És néked adom a mennyek országának kulcsait; és a mit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és a mit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz” (Máté 16:19; lásd még Máté 18:18).

Lukács feljegyezte, hogy „rendelet az Úr másokat is, hetveneket, és elküldé azokat kettőnként az ő orczájá előtt, minden városba és helyre, a

az Ő „kemény beszéde” még mindig okot ad arra, hogy ne kövessék Krisztust.

Az engesztelés

Szabadítónk halandó szolgálata a feltámadásával és a világ bűneiért hozott engesztelésével érte el csúcspontját. Keresztelő János megjövendölte ezt, amikor azt mondta: „Ímé az Istennek ama báránya, a ki elveszi a világ bűneit!” (János 1:29). Később Jézus azt tanította, hogy az embernek Fia azért jött, hogy „szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért” (Máté 20:28). Máté beszámolója szerint az utolsó vacsorán Jézus elmagyarázta, hogy a bor, amelyet megáldott, „az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára” (Máté 26:28).

Amikor a feltámadt Úr megjelent a nefitáknak, felkérte őket, hogy jöjjenek előre, hogy megérinthessék a sebeit az oldalán és a szögek nyomát a kezén és a lábán. Saját szavai szerint ezt azért tette, hogy „tudhass[ák], hogy [Ő] Izráel Istene, és az egész föld Istene, és megölt[é]k a világ bűneiért” (3 Nefi 11:14). A beszámoló szerint később a sokaság leborult „Jézus lábainál, és hódoltak neki” (17. vers). Ezért végül

hová ő menendő vala” (Lukács 10:1). Később ez a hetven örömmel mondta Jézusnak: „Uram még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!” (Lukács 10:17). Én is tanúja vagyok ennek a papsági hatalomnak.

Útmutatás a Szentlélek által

Földi szolgálata végén Jézus azt tanította az apostolainak: „Ama vigasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam nektek” (János 14:26), és „elvezérel majd titeket minden igazságra” (János 16:13).

Útmutatás a parancsolatai által

Parancsolatai által is vezérel bennünket. Ennélfogva megparancsolta a nefitáknak, hogy többé ne vitatkozzanak a tanok pontjait illetően, mert:

„...akiben ott van a viszálykodás lelke, az nem tőlem való, hanem az ördögtől, aki a viszálykodás atyja, és felserkenti az emberek szívét, hogy haragosan viszálykodjanak egymással.

Íme, ez nem az én tanom, hogy haragosan egymás ellen serkentsem az emberek szívét; hanem az én tanom az, hogy hagyjanak fel az ilyen dolgokkal” (3 Nefi 11:29–30).

Középpontban az örök élet

Jézus arra is megkért bennünket, hogy Rá összpontosítsunk, ne a világ

dolgaira. Az élet kenyérééről szóló nagyszerű beszédében Jézus elmagyarázta a halandó és az örökkévaló táplálék közötti különbséget. „Munkálkodjatok ne az eledelért, a mely elvész – mondta –, hanem az eledelért, a mely megmarad az örök életre, a melyet az embernek Fia ad majd nektek (János 6:27). A Szabadító azt tanította, hogy Ő az élet kenyere, az örökkévaló táplálék forrása. A világ által nyújtott halandó táplálékról – többek között arról a mannáról, amelyet Jehova küldött, hogy táplálja Izráel gyermekeit a pusztaságban – Jézus azt tanította, hogy azok, akik erre a kenyérré támaszkodtak, most már mind halottak (lásd János 6:49). Ezzel szemben az általa nyújtott táplálék az „élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké” (János 6:51).

Tanítványai közül néhányan azt mondták, hogy „kemény beszéd ez”, és ettől fogva a követői közül sokan „visszavonulának... és nem járnak vala többé ő vele” (János 6:60, 66). Úgy tűnik ezek az emberek nem fogadták el Jézus egyik korábbi tanítását, hogy „keressé[k] először Istennek országát” (Máté 6:33). Még ma is vannak olyan, magukat kereszténynek valló emberek, akik inkább vonzódnak a világ dolgaihoz, vagyis azon dolgokhoz, amelyek fenntartják a földön való életet, de nem adnak semmilyen táplálékot az örökkévaló életre. Néhánynak

az egész világ hódolni fog Neki.

Jézus további becses igazságokat is tanított az engeszteléséről. A Mormon könyve, amely részletesen kifejti a Szabadító tanításait és a legjobb magyarázatot adja küldetéséről, így jegyzi ezt a tanítást:

„...Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltethessem a keresztre..., hogy minden embert magamhoz vonzhassak...,

hogy cselekedeteik szerint megítéltesenek...

És... aki bűnbánatot tart és megkezesztelkedik az én nevemben, azt eltölti a Szentlélek; és ha mindvégig kitart, akkor íme, ártatlannak fogom tartani őt Atyám előtt azon a napon, amikor odaállok, hogy megítéljem a világot. [...]

És semmi tisztátalan dolog nem kerülhet be [az Atya] királyságába, tehát senki nem kerül be az ő nyugalmaiba, csak azok, akik ruházatukat hitük, és minden bűnük megbánása, és mindvégig való kitartásuk miatt tisztára mosták a véremben” (3 Nefi 27:14–16, 19).

Így értjük tehát, hogy Jézus Krisztus engesztelése lehetőséget teremt a számunkra, hogy legyőzzük a bűnből eredő lelki halált, és szent szövetségek megkötése és betartása által az örök élet áldásaiban részesüljünk.

Kihívás és bizonyág

Jézus feltette a kérdést: „Miképpen vélekedtek ti a Krisztus felől?” (Máté 22:42). Pál apostol kihívást intézett a korinthusbeliekhez, hogy vizsgálják meg magukat: „a hitben vagytok-e” (2 Korinthusbeliek 13:5). Mindannyiunknak magunk kell válaszolnunk ezekre a kihívásokra. Végso soron kihez vagyunk hűek? Olyanok vagyunk-e, mint azok a keresztyenyek, akik Neal A. Maxwell elder emlékezetes leírásában Sionba költöztek, de azért igyekeznek egy másik lakást is fenntartani Babilonban?¹

Nincs középút. Mi Jézus Krisztus követői vagyunk. Mi az Ő egyházának és evangéliumának polgárai vagyunk, és nem szabadna útlevelet tartanunk csak azért, hogy Babilonba látogathassunk, illetve nem szabadna úgy viselkednünk, mint annak polgárai. Tiszteletben kell tartanunk a nevét, be kell tartanunk a parancsolatait, és „ne e világ dolgaira törekedj[ünk] tehát, hanem először Isten királyságának a felépítésére..., és az ő igazlelkűségének a megalapozására” (Kalauz a szentírásokhoz, Joseph Smith fordítás, Máté 6:38).

Jézus Krisztus *valóban* Isten Egyszülött és Szeretett Fia. Ő a Teremtőnk. Ő a Világ Világossága. Ő a mi Szabadítónk a bűntől és a haláltól. Ez a legfontosabb ismeret a földön, és ezt ti magatok is

tudhatjátok, mint ahogy én magam tudom. A Szentlélek, aki bizonysgot tesz az Atyáról és a Fiúról, és aki elvezet bennünket az igazságra, Ő nyilatkozta ki nekem ezeket az igazságokat, és nektek is ki fogja nyilatkoztatni. Az út a vágy és az engedelmesség. A vágyról Jézus azt tanította: „Kérjetek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgesetek és megnyitattik néktek” (Máté 7:7). Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti e tudományról, vajjon Istentől van-e vagy én magamtól szólok?” (János 7:17). Bizonysgomat teszem ezen dolgok igazságáról, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd Neal A. Maxwell, *A Wonderful Flood of Light* (1990), 47.

Írta: **Matthew O. Richardson**

második tanácsos a Vasárnapi Iskola Általános Elnökségében

A Lélek módján tanítani

Habár mindannyian tanítók vagyunk, fel kell ismernünk azt is, hogy az igazi tanító és minden igazság tanúságtevője maga a Szentlélek.

Sok évvel ezelőtt a társammal épp visszaértünk a misszionáriusképző központba, amikor meghallottam egy gyermek hangját, amint így szólt: „Nagyi, azok ott *igazi* misszionáriusok?” Megfordultam, és egy kislányt láttam, amint a nagymamája kezét fogva a társamra és rám mutatott. Rámosolyogtam, kezet nyújtottam neki, egyenesen a szemébe néztem, majd ezt mondtam: „Szia! Richardson elder vagyok, és mi *igazi* misszionáriusok vagyunk.” Sugárzó arccal tekintett vissza rám, és majd kiugrott a bőréből, hogy igazi misszionáriusok társaságában lehet.

Ez után az élmény után megújult odaadással folytattam a szolgálatom. Olyan misszionárius akartam lenni, amilyenek a Szabadító, a családom és ez a kislány is elvárta, hogy legyek. A következő két évben keményen dolgoztam, hogy úgy nézzek ki, úgy gondolkodjak és különösen úgy is tanítsak, mint egy *igazi* misszionárius.

Amikor hazatértem, egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy bár befejeztem a misszionáriusi szolgálatot, annak hatása továbbra is érződött. Sőt, még ennyi év után is úgy érzem, hogy a missziós szolgálatom volt az életemet *megalapozó* legjobb két év. Annak a kislánynak a szavai, melyek egy váratlan leckét tanítottak meg nekem, most

ekképp visszhangoznak az elmémben: „Nagyi, az ott egy *igazi* papságviselő?”; „Nagyi, az ott egy *igazi* férj vagy *igazi* apa?” vagy „Nagyi, az ott egy *igazi* egyháztag?”

Megtanultam, hogy ahhoz, hogy *igazivá* váljunk életünk minden területén, a kulcs az, hogy képesek vagyunk-e oly módon tanítani, hogy az ne szabjon gátat a tanulásnak. Tudjátok, az *igazi* élethez *igazi* tanulásra van szükség, az pedig az *igazi* tanítástól függ. A hatékony tanítás felelőssége nem azokra korlátozódik, akik hivatalos tanítói elhívásban szolgálnak.¹ Valójában minden családtagnak, egyházi vezetőnek és egyháztagnak (a fiatalokat és gyermekeket is beleértve) felelőssége a tanítás.

Habár mindannyian tanítók vagyunk, fel kell ismernünk azt is, hogy az *igazi* tanító és minden igazság tanúságtevője maga a Szentlélek. Azok, akik ezt nem értik teljesen, azok vagy megpróbálják átvenni a Szentlélek szerepét, és mindent maguk akarnak megtenni, illedelmesen meghívva a Lelket, hogy velük legyen, de csupán egyfajta támogató szerepkörben, vagy pedig úgy hiszik, hogy az egész tanítást a Lélekre hagyják, miközben ők valójában csupán felkészületlenül improvizálnak. Minden szülőnek, vezetőnek

és tanítónak felelőssége a Lélek által² tanítani. Ne a „Lélek előtt” vagy a „Lélek mögött” tanítsanak, hanem a „Lélek által”, hogy a Szentlélek majd szabadon taníthasson az igazságról.

Moróni segít nekünk megérteni, hogy miként tudunk úgy a „Lélek által tanítani”, hogy közben ne helyettesítsük, tompítsuk vagy hagyjuk figyelmen kívül a Lelket mint *igazi* tanítót. Moróni azt mondta, hogy a szentek „a Lélek munkálkodásának módja szerint”³ végezték tennivalóikat. Ehhez többre van szükség annál, mint hogy egyszerűen csak velünk van a Lélek. A Szentlélek módja szerint munkálkodni azt jelenti, hogy lehet, hogy változtatnunk kell a tanítási módszereinken, hogy még inkább úgy tudjunk tanítani, ahogy a Szentlélek is tanít. Amint a saját munkálkodásunk és a Szentlélek munkálkodásának módját összhangba hoztuk, a Szentlélek szabadon tud majd tanítani és bizonyosságot tenni. Ezt az igen fontos összhangba hozatalt jól szemlélteti a következő példa.

Sok évvel ezelőtt a gyermekeimmel együtt felmáztuk az Oregon államban lévő, 3157 méter magas South Sister nevű hegy csúcsára. Jó néhány óra múlva egy hosszú 45 fokos emelkedőn találtuk magunkat, mely tele volt apró, vulkanikus kavicsokkal. Miközben már láttuk a csúcst, folytattuk utunkat, de rájöttünk, hogy minden lépéssel csak belesüppedünk a kavicsokba, és ilyenkor mindig jó néhány centit visszacsúszunk. 12 éves fiam teljes gözzel haladt előre, én pedig a 8 éves lányunk mellett maradtam. A kimerültség és csüggedtség hamar erőt vett rajtunk, lányom pedig elkeseredésében azt gondolta, hogy már nem fog tudni bátyjával találkozni a hegycsúcson. Első gondolatom az volt, hogy majd én felviszem. A lelkem erre hajlandó is lett volna, sajnálatos módon azonban testem gyenge volt. Leültünk a

kövekre, felmértük helyzetünket, majd új tervvel álltunk elő. Megkértem, hogy jól kapaszkodjon bele a nadrágom hátsó zsebébe, majd pedig – és ez volt a legfontosabb –, amint felemelem a lábamat, hogy lépjek egyet, ő azonnal lépjen az én lábnyomomba. Minden mozdulatomat lemásolta, és arra az emelő erőre hagyatkozott, amire a zsebembe kapaszkodva tett szert. A szinte örökkévalóságnak tűnő menetelésünk után felértünk a hegycsúcsra. Lányom győzelmi mámore és elégedettsége minden kincset megért. És igen, véleményem szerint mindkét gyermekem *igazi* hegymászó.

Lányom sikere szorgalmas erőfeszítéseinek volt köszönhető, valamint annak, hogy *ugyanolyan módon* mászott, ahogy én. Ahogyan mozdulatait teljesen összhangba hozta az anyémmel, közös ritmust vettünk fel, melynek segítségével a teljes energiámat képes voltam hasznosítani. Ugyanez történik akkor is, amikor a „a Lélek munkálkodásának módja szerint” tanítunk. Amikor tanítási módszerünket a Lélekéhez igazítjuk, a Szentlélek megerősít bennünket, és ezzel egy időben a korlátok is leomlanak. Ezt észben tartva hadd ajánljam figyelmetekbe a Lélek két alapvető „munkálkodását”, melyet hasznos lenne követnünk.

Először is, a Szentlélek nagyon személyes módon tanítja az embereket. Ez teszi lehetővé számunkra, hogy nagyon bensőséges módon tudhassuk az igazságot. Mivel szükségleteink,

körülményeink és fejlődési szintünk is különböző, a Szentlélek azt tanítja meg nekünk, amit tudunk és tennünk kell, hogy azzá válhassunk, amivé válnunk kell. Ne feledjük, hogy míg a Szentlélek „minden dolgot illetően”⁴ megtanítja az igazat, nem egyszerre fog minden igazságot megtanítani. A Lélek az igazságot „sort sorra, előírást előírássá, itt egy kicsit és ott egy kicsit”⁵ módszerrel fogja megtanítani.

Azok, akik a Lélek módján tanítanak, értik, hogy embereket és nem lelkéket tanítunk. Ezt felismerve legyőzik azon ellenállhatatlan vágyukat, hogy mindent megtanítsanak az adott tankönyvből, vagy abból, amit a témával kapcsolatban ők tanultak, és inkább olyasmire összpontosítanak, amit a családjuknak vagy osztályuk tagjainak tudniuk és tenniük kell. Azok a szülők, vezetők és tanítók, akik a Szentlelket utánozva tanítanak, hamar megtanulják, hogy az *igazi* tanítás során sokkal többnek kell történnie egy egyszerű beszélgetésnél. Ennek eredményeként szándékosan megállnak, hogy hallgassanak, gondosan figyeljenek, és felismerjék, mit is tegyenek következő lépésként.⁶ Amikor így tesznek, a Szentlélek olyan helyzetbe kerül, ahol a tanulóknak és a tanítóknak egyaránt meg tudja tanítani, hogy mit kell tenniük és mondaniuk.⁷

Másodszor, a Szentlélek úgy tanít bennünket, hogy közben cselekvésre hív, ösztönöz, biztat és sugalmaz minket. Krisztus azt mondta, hogy

akkor ismerjük meg az igazságot, amikor a tan szerint élünk és a szerint cselekszünk.⁸ A Lélek vezet és irányít bennünket, és megmutatja nekünk, hogy mit tegyünk.⁹ Azonban nem fogja helyettünk megtenni azt, amit csak mi tehetünk meg magunkért. Tudjátok, a Szentlélek nem tud *helyettünk* tanulni, *helyettünk* érezni, vagy *helyettünk* cselekedni, mivel az ellenkező az önrendelkezés tanával. Lehetőségeket viszont tud teremteni, és képes arra készíteni bennünket, hogy tanuljunk, érezzünk és cselekedjünk.

Azok, akik a Lélek e módszerével tanítanak, azáltal segítenek másoknak, hogy ösztönzik és buzdítják őket, és lehetőségeket biztosítanak számukra, hogy használhassák önrendelkezésüket. A szülők, vezetők és tanítók felismerik, hogy nem érezhetnek, tanulhatnak vagy tarthatnak bűnbánatot családtagjaik, gyülekezetük vagy osztályuk tagjai *helyett*. Inkább felteszik a kérdést: „Mit tehetek a gyermekeimért, osztályom tagjaiért vagy másokért?” Vagy megkérdezzük: „Hogyan ösztönözsem a körülöttem lévőket, hogy saját maguk tanuljanak?” Azok a szülők, akik lemásolják a Szentlélek munkálkodásait, olyan otthont teremtenek, ahol a családok megtanulják értékelni a dolgokat, és nem csak tanulnak az értékekről. Hasonlóképpen a tanítók, ahelyett, hogy csak beszélnek a tanokról, segítenek a tanulóknak megérteni az evangélium tanait, és azok szerint élni. A Szentlélek szabadon tud munkálkodni, amikor az emberek megfelelően gyakorolják *saját* önrendelkezésüket.

A világ jelenlegi helyzetében borzalmasan nagy szükségünk van az *igazi* tanulásra és tanításra az otthonainkban, gyülekeinken és evangéliumi osztályainkban. Tudom, hogy a fejlődés érdekében tett erőfeszítéseitek néha erőt vesznek rajtatok. Kérlek benneteket, ne csüggedjetek, ha nem az

elvárásaitok szerint fejlődtek. Gondolatok a gyermekeimmel való hegy-mászós élményemre. Megegyeztünk, hogy minden alkalommal, amikor megállunk egy kicsit pihenni, ahelyett, hogy arra koncentrálnánk, hogy még mennyit kell mennünk, inkább mindig visszafordulunk és lenézünk a hegyről. Megcsodáljuk a tájat, majd ezt mondjuk egymásnak: „Nézd csak, milyen sokat jöttünk már!” Aztán nagy levegőt veszünk, gyorsan visszafordulunk az emelkedő felé, és elkezdünk menetelni lépésről lépésre. Testvérek, *képesek vagytok* a Lélek módja szerint vezetni, tanítani és ellátni szülői feladataitokat. Tudom, hogy képesek vagytok erre. Tanúságomat teszem, hogy képesek vagytok erre, és életek fognak megváltozni.

Az életemet olyan *igazi tanítók* áldották meg, akik a Lélekkel, különösen pedig a Lélek által tanítottak. Arra buzdítalak benneteket, hogy a tanítások módját a Szentlélek módszeréhez igazítsátok mindenben, amit csak tesztek. Bizonyúságomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus a mi Szabadítónk, és hogy evangéliuma vissza lett állítva. Ennek köszönhetően igenis lehetünk *igazi* szülők, *igazi* vezetők, *igazi* tanítók és *igazi* tanulók. Bizonyúságomat teszem arról, hogy Isten segíteni fog nektek az erőfeszítéseitekben. Szabadítónk, Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd *Tanítás, nincs nagyon elhívás: Forráskalauz az evangélium tanításához* (2000). 3.
2. Tan és a szövetségek 50:14.
3. Moróni 6:9.
4. Moróni 10:5; lásd még Tan és a szövetségek 50:14; *Hűek a hűhez: Evangéliumi értelmező szótár* (2004). 82.
5. 2 Nefi 28:30.
6. Lásd David A. Bednar, "Seek Learning by Faith," *Liahona*, Sept. 2007, 16–24.
7. Lásd Lukács 12:12.
8. Lásd János 7:17.
9. Lásd 2 Nefi 32:1–5.

Írta: **Kazuhiko Yamashita** elder
a Hetvenektől

A misszionáriusok az egyház kincsei

Hálás vagyok azért, hogy az Úr misszionáriusokat hív el, akik válaszolnak erre az elhívásra, majd szolgálnak valahol a világban.

Évekkel ezelőtt egy este meglátogatt minket egy Swan elder nevű, újonnan elhívott misszionárius, valamint már régebben szolgáló japán társa. Szerencsére otthon voltam, így hát behívtam őket. Az ajtóban köszönetkora Swan elder kabátjára tévedt a pillantásom. Önkéntelenül így szóltam: „Milyen jó kis kabátod van!” A kabát azonban nem volt új, elég kopottnak tűnt. Gondoltam, biztos egy korábbi misszionárius hagyta ott a misszionáriusok lakásában.

Swan elder azonnal válaszolt, de teljesen az ellenkezőjét, mint amire számítottam. Tört japánsággal így felelt: „Igen, ez egy jó kabát. Édesapám viselte, amikor több mint 20 éve misszionáriusként itt szolgált Japánban.”

Édesapja a Japán Okayama Misszióban szolgált annak idején, és amikor fia elindult, hogy missziót szolgáljon, neki adta a kabátját. Ezen a képen látható a kabát, amelyet a Swan elderek két nemzedéke viselt Japánban.

Megérintettek a fiatal elder szavai. És most már értem, miért viselte édesapja kabátját térítés közben. Swan

elder úgy kezdte a misszióját, hogy már vele volt édesapjának Japán és a japán emberek iránti szeretete.

Biztos vagyok benne, hogy néhányan már tapasztaltatok ehhez hasonlót. Számos Japánban szolgáló misszionárius mondta már nekem, hogy édesapja, édesanyja, nagypapja vagy nagybátyja is ott szolgált.

Szeretném őszinte szeretetemet, tiszteletemet és hálámat kifejezni mindazokért a visszatért misszionáriusokért, akik egykor valahol a világban szolgáltak. Biztos vagyok benne, hogy azok, akiknek segítettetek megtérni, nem felejtenek el titeket. „Mily szépek a hegyeken az örömmondónak lábai...”¹

Én is ezen megtértekhez tartozom. 17 évesen szereztem bizonyúságot az egyházzal, középiskolásként. A misszionárius, aki megkeresztelt, Rupp elder volt Idahóból. Nemrég mentették fel cövekelnöki elhívásából. Mióta megkeresztelkedtem, nem találkoztunk, de váltottunk e-maileket és beszélünk telefonon. Soha nem felejttem el őt. Kedves, mosolygós arca az emlékezetembe vésődött. Nagyon örült, amikor megtudta, hogy jól vagyok.

17 évesen tulajdonképpen nem is nagyon értettem a misszionáriusok által tanított üzenetet. Azonban különleges érzéseket tápláltam irántuk, és olyanná akartam válni, mint ők. Éreztem mély, tartós szeretetüket.

Hadd meséljek arról a napról, amikor megkeresztelkedtem! Július 15-e volt, és hatalmas forráság. Egy hölgy is azon a napon keresztelkedett. A keresztelőmedencét kézzel tákolták össze a misszionáriusok, és nem volt valami tetszetős.

Közvetlenül a keresztelőnk után konfirmáltak minket. Először Lloyd elder konfirmálta a nőtestvért. Én a többi egyházzal együtt ültem, becsuktam a szemem és csendben figyeltem. Lloyd elder elvégezte a konfirmálást, majd hozzálátott, hogy áldást adjon a nőtestvérnek. Mivel azonban abbahagyta a beszédet, kinyitottam a szemem és fürkészőn ránéztem.

Ma is világosan előttem van a látvány. Lloyd elder szeméből potyogtak a könnyek. Én pedig életemben először megtapasztaltam, hogy eltölt a Szent Lélek. A Lélek által biztos tudást nyertem arról, hogy Lloyd elder szeret minket, és Isten is szeret minket.

Azután az én konfirmációm következett. Ismét Lloyd elder végezte. Fejemre helyezte a kezét, az egyház tagjává konfirmált, rám ruházta a Szentlélek ajándékát, majd hozzálátott, hogy megáldjon. Ezúttal is szünetet tartott. Mostanra azonban már tudtam, mi történik. A Szentlélek által igazán tudtam, hogy a misszionáriusok és Isten szeretnek engem.

Most azokhoz a misszionáriusokhoz szeretnék szólni, akik jelenleg missziót szolgálnak valahol a világban. Viselkedésetek és mások iránt mutatott szeretetetek nagyon fontos üzenetet hordoz. Bár nem fogtam fel azonnal a misszionáriusok által tanított

tanok teljességét, éreztem hatalmas szeretetüket, és sok-sok kedves tettük fontos dolgokra tanított. Üzenetetek a szeretet, a remény és a hit üzenete. Viselkedésetek és tetteitek meghívják a Leleket, aki lehetővé teszi számunkra, hogy megértsük mindazt, ami fontos. Azt akarom tudatni veletek, hogy szeretetetekon keresztül Isten szeretetét árasztjátok. Ti vagytok ezen egyház kincsei. Mindannyiőtoknak nagyon hálás vagyok az áldozathozatalatokért és az odaadásotokért.

A leendő misszionáriusokhoz is szeretnék szólni. A családban négy gyermekünk szolgált eddig missziót, ötödik misszionáriusunk pedig e hónap végén megy a Provói Misszionáriusképző Központba. Legfiatalabb gyermekünk úgy tervezi, hogy jövőre szolgál missziót, miután befejezte a középiskolát.

Így hát a fiaimhoz is szólok, és azokhoz, akik misszióba készülnek.

Három dolgot feltétlenül magatokkal kell vinnetek a missziótokra:

1. Az evangélium prédikálásának vágyát. Az Úr azt akarja, hogy keressétek meg a juhait, és találjátok is meg őket.² Szerke a világon vannak olyanok, akik rátok várnak. Kérlek titeket, gyorsan menjetek el hozzájuk! A misszionáriusoknál senki nem törekszik jobban mások megmentésére. Én is ezen megmentettekhez tartozom.
2. Legyen biznyságotok! Az Úr „szívet és készséges elmét”³ követeltőletek.
3. Szeressetek másokat, Swan elderhez hasonlóan, aki magával hozta a missziójára édesapja kabátját, valamint édesapja Japán és a japán emberek iránti szeretetét.

Akik pedig nem tudják, hogyan készüljenek fel a misszió szolgálatára, azoknak azt mondom: keressétek meg a püspökötöket! Tudom, hogy ő segíteni fog nektek.

Hálás vagyok azért, hogy az Úr misszionáriusokat hív el, akik válaszolnak erre az elhívásra, majd szolgálnak valahol a világban. Hadd mondjam el nektek, szeretett visszatért misszionáriusok, mennyire hálás vagyok minden fáradozásotokért! Ti vagytok ezen egyház kincsei. Maradjatok meg mindig misszionáriusnak, és viselkedjétek Krisztus tanítványaiként!

Biznyságot teszek arról, hogy Mennyei Atyánk gyermekei vagyunk, aki szeret minket, és hogy Ő elküldte Szeretett Fiát, Jézus Krisztust, hogy újra visszatérhessünk az Ő színe elé. Ezeket a dolgokat Jézus Krisztus szent nevében mondom, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ésaías 52:7.
2. Ezékiel 34:11.
3. Tan és a szövetségék 64:34.

Írta: **Randall K. Bennett** elder
a Hetvenektől

Válaszd az örök életet!

Örökkévaló rendeltetések nem a véletlenül, hanem a választásaitokon fog múlni. Soha nincs túl késő az örök életet választani.

Évekkel ezelőtt a családommal a tengerparton voltam, ahol észrevettem, hogy különféle jelzéseket tettek ki, melyek a parttól a mélyebb, zavarosabb vizek felé sodró áramlatra figyelmeztettek. A közeli őrtornyon lévő vízimentőkkel ellentétben az én képzetlen szemeimnek nem tűnt fel, hogy az erőteljes sodrás veszélyt jelent mindenkinek, aki elhagyja a biztonságot nyújtó partot, és bemegy a vízbe. Emlékszem, ez fordult meg a fejemben: „Én jó úszó vagyok. Az úszás remek edzés lesz számomra. A sekély vízben biztonságban leszek.”

Ügyet sem vetve a figyelmeztetésekre, és saját ítélőképességemben bízva beléptem a vízbe, hogy felüldísem magam egy kis úszással. Néhány perc múlva felpillantottam, hogy meglássam a közeli parton maradt családomat, de a part már nem volt a közelben! A sodrás, melyre a táblák is figyelmeztettek, magával ragadott, és nagy sebességgel vitt egyre messzebb a családomtól.

Először magabiztosan, majd pedig kétségbeesetten kezdtem a part felé úszni, a kegyetlen áramlat azonban egyre messzebb sodort a mélyebb és zordabb vizek felé. Teljesen kimerültem, a belélegzett víztől pedig fulladozni kezdtem. Erősen fennállt

a vízbefúlás veszélye. Erőm fogytával végül kétségbeesetten segítségért kiáltottam.

Csodálatos módon egy vízimentő, úgy tűnt, szinte azonnal ott termett mellettem. Nem tudtam, hogy figyelte, amint bemegyek a vízbe. Tudta, hogy az áramlat el fog kapni, és tudta, hová fog sodorni. Az áramlatot kikerülve kicsit beljebb úszott annál, ahol én voltam, majd türelmesen várta, hogy segítségért kiáltsak. Mivel már túl gyenge voltam ahhoz, hogy kiússzak, hálás voltam és vagyok a segítségéért, mely nélkül soha nem tudtam volna visszatérni a családomhoz.

Aznap egy rossz döntést hoztam, mely igen komoly következményekkel is járhatott volna számomra és a családom számára is. Ahogy most együtt átgondoljuk a választás ajándékát, azért imádkozom, hogy a Szentlélek mindannyiunknak személy szerint segítsen mérlegelnünk az általunk hozott döntéseket.

Szeretett prófétánk, Thomas S. Monson elnök ezt tanította: „Nem tudom eléggé kihangsúlyozni, hogy a döntések sorsdöntőek. Nem hozhattok örökkévaló döntéseket örökkévaló következmények nélkül.”¹

Ahogy azt a mai konferencián tanították, mindannyian mennyei szülők

Kanada, Quebec, Montreal

szeretett lélekfiai vagy lélekleányai vagytok. Valóban isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeztek.² Földi élet előtti életetekben megtanultátok szeretni az igazságot. Helyes örökkévaló döntéseket hoztatok. Tudtátok, hogy itt a halandóságban lesznek nehézségek és próbatételek, fájdalom és szenvedés, melyek majd segítenek nektek növekedni és fejlődni. Azt is tudtátok, hogy ha továbbra is jó döntéseket hoztok, a helyteleneket pedig megbánjátok, akkor Jézus Krisztus engesztelése által örök életet nyerhettek.

Lehi próféta mit tanított a választásról? Azt mondta, hogy az emberek „szabadon *választhatják* a szabadságot és az *örök életet*, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választathatják a fogságot és a halált, az ördög fogsága és hatalma szerint”. Majd így folytatta: „...szeretném, ha a nagy Közbenjáróra tekintenének, és hallgatnátok nagyszerű parancsolataira; és hűek lennétek a szavaihoz, és az *örök életet választanátok*”³.

Kedves testvérek, abban, ahogy gondolkodunk, érzünk és cselekszünk

vajon az *örök életet választjuk?*

Unokáink most tanulják, hogy amikor egy döntést hoznak, akkor megválasztják annak következményeit is. Nemrég az egyik hároméves lányunokánk nem volt hajlandó megenni a vacsoráját. Édesanyja ezt mondta neki: „Mindjárt itt a lefekvés ideje. Ha úgy döntesz, hogy megeszed a vacsorát, azzal azt választod, hogy utána ehetsz egy fagyit. Ha viszont úgy döntesz, hogy nem eszed meg, akkor azt választod, hogy fagyit nélkül mész aludni.” Unokánk átgondolva a két lehetőséget, határozottan kijelentette: „Inkább *azt* választom, hogy játszok és csak fagyit eszek, és nem megyek aludni.”

Testvéreim, hát nem lenne jó csupán játszani, csak fagyit enni, soha nem menni aludni, és valahogy mégis elkerülni az olyan következményeket, mint az alultápláltság és a kimerültség?

Valójában csupán két örökkévaló választási lehetőségünk van, örökkévaló következményekkel: követni a világ Szabadítóját, és ezáltal az örök életet választani Mennyei Atyánkkal, vagy követni a világot, és ezáltal azt

választani, hogy örökre elszakítjuk magunkat Mennyei Atyánktól.

Eredményesen nem választhatjuk egyszerre az igazlelkűség biztonságát, és a világiasság veszélyeit is. A világiasságban való pancsolás veszélytelennek tűnhet, ahogyan az én „üdítő” úszkálásom is.

Akárcsak az áramlat, mely megváltoztathatta volna a családom életét, napjaink világiasságának áramlata, megtévesztő filozófiái, hamis tanításai és zabolátlan erkölcsstelensége is arra törekszik, hogy elsodorjon és örökké elszakítson bennünket a családuktól és Mennyei Atyánktól.

Élő prófétáink, látnokaink és kinyilatkoztatóink is látják és figyelmeztetnek bennünket a minket fenyegető, gyakran aprónak tűnő, de annál veszélyesebb világi áramlatokra. Szeretettel hívnak, buzdítanak, tanítanak, emlékeztetnek és figyelmeztetnek minket. Tudják, hogy a biztonságunk azon múlik, vajon követjük-e (1) a napi szentírás-tanulmányozásunk, elmélkedésünk és imáink során szerzett sugalmazásokat; (2) a Szentlélek

útmutatását; és (3) prófétai tanácsukat. Ők tudják, hogy biztonságra és végső soron boldogságra csakis a Szabadítónkban, Jézus Krisztusban, és általa, valamint élő evangéliuma által lelhetünk. Amint azt Dallin H. Oaks elder az imént tanította, Szabadítónk azt is kijelentette: „Én vagyok az út, az igazság és az élet: senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.”⁴

A Szovjetunió utáni Oroszországban fennálló nehézségek közepette Anatolij és Svetlana Resetnyikov a világiasság helyett az igazlelkűséget választotta. Miután csatlakoztak az egyházhoz, háborgatni kezdték őket. A férjet a munkahelyén visszaléptették, ők azonban hősiesen ezt gondolták: „Most legalább több időnk van Istent szolgálni.” Állandóan fenyegették őket, ők mégis az evangélium-központú élet mellett döntöttek. Anatolij Resetnyikov elder lett az első orosz területi hetvenes. Resetnyikovék minden döntésükben továbbra is az *örök életet választják*.

Mindannyiunknak vannak megpróbáltatásai. Mindannyiunkat érnek kísértések. Mindannyian követünk el hibákat. Soha sem túl nehéz, és soha nem túl késő helyes döntéseket hozni. A bűnbánat pedig e helyes döntések legfontosabbika.

Dieter F. Uchtdorf elnök ezt tanította: „A kis hibák és a Jézus Krisztus evangéliumának tanától való apró el sodródás szomorú következményeket hozhatnak az életünkbe. Kritikus jelentőséggel bír tehát, hogy elég fegyelmezettek legyünk ahhoz, hogy még időben és határozottan korrigáljunk, hogy visszatérjünk a helyes útra, és ne várjuk vagy reméljük, hogy a hibák valahogyan maguktól helyrejönnek.

Mínél tovább halogatjuk a javítást, annál nagyobb változtatásra lesz szükség, és annál tovább tart visszakerülni a helyes útra – talán addig, hogy már feltűnik előttünk a katasztrófa esélye.”⁵

A Szabadító irgalmas karja mindig ki van nyújtva felénk.⁶ Amikor őszinte és teljes bűnbánatot tartunk, hibáink teljes bocsánatot nyernek, a Szabadító pedig nem emlékezik többé a bűneinkre.⁷

Választásaitok és azok következményeinek mérlegelésekor feltehetitek magatoknak a következő kérdéseket:

- Vajon mennyei útmutatásra törekszem-e a napi szentírás-tanulmányozás, elmélkedés és ima által, vagy azt választottam, hogy olyannyira elfoglalt vagy közönyös leszek, hogy nem fordítok időt Krisztus szavainak tanulmányozására, az azokon való elmélkedésre és a Mennyei Atyámmal való beszélgetésre?
- Vajon azt választom-e, hogy Isten élő prófétáinak tanácsát követem, vagy a világi gondolatok és mások ellentmondásos meglátásai után megyek?
- Vajon a Szentlélek útmutatására törekszem-e mindennap abban, amiről gondolkodom, amit érzek vagy teszek?

- Vajon folyamatosan keresem-e a lehetőséget mások szolgálatára, segítségére vagy megmentésére?

Drága fivéreim és nővéreim, az örökkévaló rendeltetések nem a véletlenül, hanem a választásaitokon fog múlni. Soha nincs túl késő az *örök életet választani*.

Tanúságomat teszem arról, hogy Mennyei Atyánk nagyszerű boldogságterve miatt mindannyian tökéletessé válhatunk Jézus Krisztus engesztelése által. Családjainkkal mindannyian örökké Mennyei Atyánkkal élhetünk, és elnyerhetjük az öröm teljességét. Ezekről teszem a bizonyágomat Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Thomas S. Monson: Döntéseink sorsdöntőek. (Egyházi Oktatási Szervezet, esti beszélgetés fiatal felnőtteknek, 2005. nov. 6.), institute.lds.org.
2. Lásd A család: Kialtvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.
3. 2 Nefi 2:27, 28; kiemelés hozzáadva.
4. János 14:6.
5. Dieter F. Uchtdorf: Néhány fok jelentősége. *Liahóna*, 2008. máj. 59.
6. Lásd Alma 5:33.
7. Lásd Tan és a szövetségek 58:42.

Írta: J. Devn Cornish elder
a Hetvenektől

Az ima kiváltsága

Az ima Isten egyik legbecsesebb ajándéka az embernek.

Szeretett testvéreim, Isten, a mi Atyánk, nem egyfajta érzés, képzet vagy erő. Olyan szent személy Ő, akinek a szentírások tanításai szerint arca és keze, valamint csodálatos, halhatatlan teste van. Ő valóságos; mindannyiunkat egyéenként ismer és szeret. Meg akar áldani minket.

Jézus azt kérdezte:

„Avagy ki az az ember közületek, a ki, ha az ő fia kenyeret kér tőle, követ ad neki?”

És ha halat kér, vajon kígyót ad-e neki?”

Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle!?” (Máté 7:9–11).

Talán egy személyes példa segít szemléltetni ezt. Amikor fiatal rezidens orvosként dolgoztam a Bostoni Gyermekkorházban, hosszú volt a munkaidőm, és legtöbbször biciklivel tettem meg a kórház és a massachusettsi Watertownban lévő otthonunk közötti utat, mivel feleségemnek a kisgyerekekkel szüksége volt az autónkra. Egyik este éppen hazafelé tartottam egy hosszú kórházi ügyelet után, nagyon fáradt voltam, éhes, és nem is kissé levert. Tudtam, hogy hazaérve nemcsak időt és energiát kell adnom a feleségemnek és négy kisgyermekünknek, hanem vidám hozzáállást is.

Őszintén szólva még az is nehezemre esett, hogy tekerjem a pedált.

Utam egy grillcsirkés mellett vezetett el, és úgy éreztem, sokkal kevésbé lennék éhes és fáradt, ha hazafelé bekaphatnék egy kis csirkét. Tudtam, hogy akciósan, 29 centért adják a felső- és alsócomb darabját, de amikor megnéztem a pénztárcámat, csak egy ötcentesem volt. Miközben tekertem, elmondtam az Úrnak, mi a helyzet, és arra kértem, hogy irgalmában engedje meg nekem, hogy találjak az út szélén egy 25 centest. Elmondtam neki, hogy nem jellemt van erre szükségem, de igazán hálás lennék, ha úgy döntene, hogy megadja nekem ezt a kedves áldást.

Kezdtem jobban figyelni a földet, de semmit nem láttam. Megpróbáltam hittel teli, ám alázatos hozzáállást fenntartani, miközben megközelítettem az árut. Aztán majdnem teljesen szemben a grillcsirkéssel, megláttam a földön egy 25 centest. Hálásan és megkönnyebbülten felvettem, megvettem a csirkét, minden falatkájának élveztem az ízét, és boldogan hazabicikliztem.

Irgalmában a menny Istene, mindenhol mindenek Teremtője és Irányítója meghallgatott egy nagyon apró kérésről szóló imát. Megkérdezhetnénk, vajon miért törődne Ő ilyen aprósággal. Véleményem szerint Mennyei Atyánk annyira szeret minket, hogy

a számunkra fontos dolgok az Ő számára is fontosakká válnak, csak azért, mert szeret minket. Mennyivel inkább segíteni akar nekünk a nagyobb kéréseinkben, amennyiben azok helyesek (lásd 3 Nefi 18:20)!

Kisgyermek, fiatalok és felnőttek – kérlek, higgyétek el nekem mindannyian, hogy szerető Mennyei Atyátok mily nagyon meg szeretne áldani *titeket!* Mivel azonban nem akarja megsérteni az önrendelkezésünket, nekünk kell az Ő segítségét kérni. Erre általában imán keresztül kerül sor. Az ima Isten egyik legbecsesebb ajándéka az embernek.

Jézus tanítványai azt kérték egy alkalommal: „Uram, taníts minket imádkozni” (Lukács 11:1). Válaszként Jézus olyan példát mutatott nekik, amely az ima kulcsfontosságú tanítételeinek kalauzaként szolgálhat (lásd Russell M. Nelson: Az Úr imájának tanításai. *Liahóna*, 2009. máj. 46–49; lásd még Máté 6:9–13; Lukács 11:1–4). Jézus példája szerint:

Azzal kezdjük, hogy megszólítjuk Mennyei Atyánkat: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben” (Máté 6:9; Lukács 11:2). Kiváltságunkban áll közvetlenül Atyánkhöz fordulni. Senki máshoz nem imádkozunk. Ne felejtjük el azt a tanácsot, hogy kerüljük az ismételtetést, azt is beleértve ebbe, hogy ne használjuk ima közben túl sokszor az Atya nevét.¹

„...szenteltessék meg a te neved” (Máté 6:9; Lukács 11:2). Jézus a hódolat szellemében szólította meg Atyját, elismerve az Ő nagyságát, és dicséretet, valamint hálát adva neki. Ha ily módon tiszteljük Istent és szívből jövő, konkrét köszönetet mondunk neki, az bizony a hatékony ima egyik kulcseleme.

„Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod” (Máté 6:10; Lukács 11:2). Önként elismerjük, hogy az Úrtól függünk, és kifejezzük az Ő akaratának

megtételére irányuló vágyunkat, még akkor is, ha az nem egyezik meg a mi akaratainkkal. Az angol Bibliaszótár magyarázata szerint: „Az ima az a cselekedet, amely által összhangba kerül egymással az Atya akarata és a gyermek akarata. Az ima célja nem Isten akaratainak a megváltoztatása, hanem az, hogy olyan áldásokat biztosítsunk magunknak és másoknak, amelyek megadására Isten már eddig is készen állt, de kérnünk kell ahhoz, hogy el is nyerjük azokat” (Bible Dictionary, „Prayer”; lásd még Kalauz a szentírásokhoz: ima.).

„A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” (Máté 6:11; lásd még Lukács 11:3). Kérjük mindazt, amit szeretnénk megkapni az Úrtól. A becsületesség elengedhetetlen, amikor kérünk valamit Istentől. Nem lenne például teljesen becsületes, ha olyan iskolai dolgozat megírásához kérném az Úr segítségét, amelynek anyagára nem figyeltem oda az órán, amelynek nem végeztem el a házi feladatát, vagy

amelyre nem tanultam. Ima közben a Lélek gyakran készíttet annak beismerésére, hogy van még, amit megtehetnék azon segítség elnyeréséért, amit az Úrtól kérek. Ilyenkor el kell köteleznem magam saját részem megtétele mellett. A menny törvényeivel ellentétben állna az, ha olyasvalamit tenné meg értünk az Úr, amit mi magunk is megtehetünk.

„És bocsásd meg a mi vétkeinket” (Máté 6:12), vagy egy másik változat szerint, „bocsásd meg nekünk a mi bűneinket” (Lukács 11:4). A személyes ima elengedhetetlen, ám néha kifelejtett része a bűnbánat. A bűnbánat csak akkor ér valamit, ha konkrét, őszinte és tartós.

„...miképpen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek” (Máté 6:12; lásd még Lukács 11:4). A Szabadító egyértelműen összekötötte bűneink bocsánatát azzal, hogy megbocsássunk azoknak, akik rosszat tettek velünk. Időnként mások helytelen tettei rendkívül fájdalmasak számunkra,

és nagyon nehéz ezeket megbocsátani vagy elfelejteni. Nagyon hálás vagyok azért a vigaszért és gyógyulásért, amelyre akkor leltem, amikor eleget tettem az Úr azon felhívásának, hogy engedjük el a sérelmeinket és bízunk Rá ezeket. A Tan és a szövetségek 64. szakaszában ezt olvashatjuk:

„Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de tőletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássatok.

És ezt kell mondanotok a szívetekben: Isten ítéljen köztem és közted, és jutalmazzon meg téged cselekedeteid szerint” (10–11-es versek).

Aztán teljes mértékben hagynunk kell az ügyet, át kell adnunk azt az Úrnak, ha meg szeretnénk gyógyulni.

„És ne engedd, hogy kísértésbe vezetessünk, hanem szabadíts meg minket a gonosztól” (Máté 6:13; Joseph Smith fordítás, Máté 6:14). Így imáinkban elkezdhetjük Isten teljes fegyverzetének magunkra öltését (lásd Efézusbeliek 6:11; T&S 27:15)

azzal, hogy várakozással tekintünk az előttünk álló napra, és segítséget kérünk azokhoz az időnként riasztó kihívásokhoz, amelyekkel szembe kell néznünk. Barátaim, kérlek, ne felejtsetek el arra kérni az Urat, hogy védjen meg titeket és legyen veletek!

„Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké” (Máté 6:13). Mily sokat tanít nekünk az, hogy Jézus Isten ismételt dicséretével zárta imáját, és azzal, hogy kifejezte az Atya iránti tiszteletét és saját alárendeltségét. Ha valóban hiszünk benne, hogy Isten uralkodik a királyságában, és hogy Ő minden hatalommal és dicsőséggel rendelkezik, akkor felismerjük, hogy valóban Ő irányít mindent, hogy tökéletes szeretettel szeret minket, és azt akarja, hogy boldogok legyünk. Rájöttem, hogy az örömteli élet egyik titka az a felismerés, hogy ha az Úr módján cselekszem, az boldogabbá tesz engem annál, mintha a saját módomon tenném.

Fennáll annak a veszélye, hogy valaki nem érzi elég jónak magát ahhoz, hogy imádkozzon. Ez a felvetés attól a gonosz lélektől ered, aki arra tanítja az embert, hogy ne imádkozzon (lásd 2 Nefi 32:8). Éppen olyan végzetes azt gondolnunk, hogy túlságosan bűnösök vagyunk az imádkozáshoz, mint a nagyon beteg embernek azt gondolnia, hogy túl beteg ahhoz, hogy orvoshoz menjen.

Nem képzelhetjük azt, hogy bármilyen ima, legyen akármilyen őszinte, hatékony lesz akkor, ha csak annyit teszünk, hogy elmondjuk. Nem csak mondani kell az imáinkat, hanem azok szerint is kell élnünk! Az Úr sokkal inkább örömet leli abban az emberben, aki imádkozik, majd munkához lát, mint abban az emberben, aki csak imádkozik. Az orvossághoz hasonlóan az ima is csak akkor hat, ha az utasításoknak megfelelően használjuk.

Amikor azt mondom, hogy az ima csodálatos kiváltság, nemcsak azért mondom ezt, mert hálás vagyok azért, hogy beszélhetek Mennyei Atyámhoz és ima közben érezhetem a Lelkét, hanem azért is, mert Ő valóban válaszol és szól hozzánk. Természetesen általában nem olyan hangon szól hozzánk, amelyet hallunk. Boyd K. Packer elnök így magyarázta ezt: „A sugalmazás édes, csendes hangja inkább érzésként érkezik, mintsem hangként. Mint tiszta intelligencia szólhat hozzánk az elménkben. [...] Az útmutatás gondolatok, érzések, késztetések és benyomások formájában érkezik” (Ima és késztetések. *Liahóna*, 2009. nov. 44.).

Időnként úgy tűnik, mintha nem kapnánk választ őszinte és buzgó imáinkra. Hitre van szükség annak szem előtt tartásához, hogy az Úr az Ő idejében és az Ő módján válaszol, úgy, ahogyan a leginkább megáldhat minket. Vagy pedig, ha jobban belegondolunk, gyakran felismerjük, hogy már teljes mértékben tudjuk, mit kell tennünk.

Kérlek titeket, ne keseredjete el, ha ez nem megy nektek elsőre! Az idegen nyelv megtanulásához hasonlóan ez is türelmet és erőfeszítést igényel. Legyetek azonban tudatában annak, hogy meg tudjátok tanulni a Lélek nyelvét, és amikor erre sor kerül, az nagy hitet és erőt ad majd nektek az igazlelkűségben.

Nagy becsben tartom szeretett prófétánk, Thomas S. Monson elnök tanácsát,

aki azt mondta: „Mindenkinek, aki csak hangomat hallja, küzdjön bár jelentéktelennek tűnő vagy akár hatalmas problémákkal és kihívásokkal, szeretném elmondani, hogy az ima a lelki erő forrása. Ez a mi útlevelünk a béke birodalmába. Az ima jelenti az eszközt, mely által közeledünk Mennyei Atyánkhoz, aki szeret bennünket. Szóljatok Hozzá imáitokban, majd pedig figyeljete a válaszra. Az ima által csodák történnek” (lásd Tegyétek meg, ami tőletek telik! *Liahóna*, 2009. máj. 68.).

Rendkívül hálás vagyok annak kiváltságáért, hogy imában az én szent Mennyei Atyámhoz járulhatok. Hálás vagyok azért a számtalan alkalomért, amikor meghallgatott és válaszolt nekem. Mivel válaszol nekem, időnként előremutató és csodás módon, tudom, hogy Ő él. Arról is alázatos bizonyosságot teszek, hogy Jézus, az Ő szent Fia, a mi élő Szabadítónk. Ez az Ő egyháza és királysága a földön; ez a munka igaz. Thomas S. Monson, akiért buzgón imádkozunk, az Ő prófétája. Ezekről teljes bizonyossággal tanúskodom, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZET

1. Lásd Francis M. Lyman, „Proprieties in Prayer,” in Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vols. (1987–92), 3:76–79; B. H. Roberts, comp., *The Seventy's Course in Theology*, 5 vols. (1907–12), 4:120; *Encyclopedia of Mormonism* (1992), „Prayer,” 1118–19; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. (1966), 583.

Írta: **Quentin L. Cook** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A bennük rekedt dalok

Bár minden válasz nem áll rendelkezésünkre, ismerünk néhány fontos tantételt, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy hittel és bizakodva nézzünk szembe a tragédiákkal.

Halandó utazásuk során sokan szembesülnek jelentős problémákkal, vagy akár tragédiával is. Szerete a világon próbatételek és csapások¹ példái tárulnak elénk. Szívünkbe markolnak a televízióban látott halálesetek, sajtó szenvedés és kétségbeesés. Látjuk, amint a japánok hősi küzdelmet folytatnak a földrengés és a szökőár pusztítása ellen. A Világkereskedelmi Központ tornyainak lerombolását ábrázoló jelenetek, amelyeket nemrég újra megnéztünk, még most is fájdalmasan kísértenek. Valami megrezdül bennünk, amikor ilyen tragédia jut a tudomásunkra, különösen akkor, ha ártatlan emberek szenvedik el.

Időnként a tragédiák nagyon is személyesek. Egy életének korai szakaszában elhunyt, vagy pusztító járványnak áldozatul eső fiú vagy leány. Egy meggondolatlan tett vagy baleset folytán elvesztett szerető szülő. Ha tragédiával szembesülünk, gyászolunk és igyekszünk viselni egymás terheit.² Siratjuk azokat az eseményeket, amelyek már soha nem fognak megtörténni, és a dalokat, amelyek már soha nem lesznek elénekelve.

Az egyházi vezetőknek leggyakrabban feltett kérdések között ezek és ehhez hasonlók szerepelnek: Miért

engedi meg az igazságos Isten, hogy rossz dolgok történjenek, különösen a jókkal? Miért van az, hogy nem kerülnek el az ilyen tragédiák azokat, akik igazlelkűen szolgálják az Urat?

Bár minden válasz nem áll rendelkezésünkre, ismerünk néhány fontos tantételt, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy hittel és abba vetett bizalommal nézzünk szembe a tragédiákkal, hogy mindannyiunk előtt fényes jövő áll. Felsorolom ezek közül a legfontosabbakat:

Először is, van egy Atyánk a mennyben, aki személyesen ismer és szeret minket, és tökéletesen tudatában van a szenvedéseinknek.

Másodszor, az Ő Fia, Jézus Krisztus a mi Szabadítónk és Megváltónk, akinek engesztelése nem csak szabadulást és felmagasztosulást eredményez, de az élet minden igazságtalanságáért kárpótolni fog.

Harmadszor, az Atya gyermekei boldogságára vonatkozó tervében nem csak a halandóság előtti és halandó élet szerepel, hanem az örök élet is, amely magába foglalja a nagyszerű és dicső találkozást mindazokkal, akiket elveszítettünk. Minden sérelem orvoslást nyer, és mi tökéletesen tisztán, hibátlan szemszögből látunk és értünk majd mindent.

Azok korlátozott látószögéből, akik nem ismerik vagy nem értik az Atya tervét, vagy nem hisznek abban – akik a halandóság lencséin át szemlélik a világot, annak háborúival, erőszakosságával, betegségekkel és gonoszságával –, ez az élet lesújtónak, zavarosnak, igazságtalannak és értelmetlennek tűnhet. Egyházi vezetőink ahhoz hasonlították ezt a látásmódot, mint amikor valaki a háromfelvonásos darab közepére ér a színházba.³ Akik nem ismerik az Atya tervét, nem tudják, mi történt az első felvonásban, vagyis a halandóság előtti létünkben, hogy ott milyen célok lettek kitűzve, és azt sem értik, hogy mi derül ki és oldódik meg a harmadik felvonásban, amely az Atya tervének dicső beteljesedését hozza.

Sokan nem méltányolják, hogy az Ő szeretetteljes és mindent átfogó terve értelmében azok, akik önhibájukon kívül vannak hátrányos helyzetben, végül nem részesülnek büntetésben.⁴

Néhány hónap múlva századik évfordulója lesz a *Titanic* óceánjáró hajó elsüllyedésének. E borzalmas esemény szerencsétlen körülményei azóta is foglalkoztatják az embereket. A 11 emeletes, közel három futballpálya hosszúságú⁵ új luxushajó reklámozói túlzó és indokolatlan állításokat tettek arra vonatkozóan, hogy a *Titanicnak* nem árthatnak a jéghegyekkel teletűzdelt téli vizek. A hajó állítólag elsüllyeszthetetlen volt, ám amikor a jeges Atlanti-óceán felszíne alá bukott, több mint 1500 lélek vesztette el halandó életét.⁶

A *Titanic* elsüllyedése sok szempontból metaforája az életnek és számos evangéliumi tantételnek. Tökéletesen példázza, milyen nehézségeket vet fel az, ha csak e halandó élet lencséin át szemlélődünk. Az életek elvesztése tragikus katasztrófa volt, ugyanakkor pusztán véletlen baleset történt. A két világháború vérontása és a Világkereskedelmi Központ

lerombolásának tizedik évfordulója révén napjainkban bepillantást nyertünk az önrendelkezés helytelen gyakorlásából eredő események megrázkódtatásába, gyötrelmébe és erkölcsi kérdéseibe. A kiváló októl függetlenül e tragédiák borzalmas utóhatásait ma is érzik a családok, a barátok és a nemzetek.

Ami a *Titanicot* illeti, tanulságokat rejtett a kevélység és a zavaros vizeken hajózás veszélyeiről, valamint arról, hogy „nem személyválogató az Isten”⁷. Minden társadalmi réteg képviselve volt. Egyesek gazdagok voltak és híresek, mint John Jacob Astor, mások viszont kétkezi munkások voltak, bevándorlók, asszonyok, gyermekek, illetve a legénység tagjai.⁸

Legalább két utolsó napi szent történet kapcsolódik a *Titanichoz*. Mindkettő megjeleníti a próbatételek, sanyargatások és tragédiák megértésének kihívását, és bepillantást nyújt abba, hogy ezek hogyan kezelhetők. Az első azt példázza, amikor hálásak vagyunk a kapott áldásokért és a gondok elkerüléséért. Alma Sonne története ez, aki később általános felhatalmazottként szolgált.⁹ Ő volt a cövekelnököm, amikor a Utah állambeli Loganben megszülettem. Sonne elder készítette a misszionáriusi interjúmat.

Abban az időben minden leendő misszionáriussal általános felhatalmazott készített interjút. Ez a férfi nagy hatással volt az életemre.

Fiatalkorában volt egy Fred nevű barátja, aki csak kevésbé volt tevékeny az egyházban. Sokszor beszélgettek a missziós szolgálatról, míg végül Alma Sonne meggyőzte Fredet, hogy készüljön fel és szolgáljon missziót. Mindketten a Brit Misszióba kaptak elhívást. Szolgálatuk végeztével Sonne elder, a misszió titkára, megszervezte az Egyesült Államokba való hazaútjukat. A *Titanicra* foglalt jegyet magának, Frednek, és négy másik eldernek, akik épp akkor fejezték be missziójukat.¹⁰

Amikor eljött az utazás ideje, Fred valamiért nem tudott idejében odaérni, ezért Sonne elder az új luxushajó első útjára szóló mind a hat foglalást törölte, és egy másnap kifutó hajóra foglalt helyet.¹¹ A négy misszionárius, akik izgatottan várták, hogy a *Titanicon* utazhassanak, csalódottságuknak adtak hangot. Sonne elder válasza József és testvérei egyiptomi történetét idézte, amelyet Mózes első könyve jegyez fel: „Mimódon térhetnénk vissza a családjainkhoz, ha nincs velük a gyermek?”¹² Elmagyarázta a társainak, hogy együtt jöttek Angliába, és együtt is kell hazatérniük. Sonne eldernek később

tudomására jutott a *Titanic* elsüllyedése, és hálásan azt mondta barátjának, Frednek: „Megmentetted az életemet!” Fred így felelt: „Nem, te mentetted meg az enyémet azzal, hogy elvezetted erre a misszióra.”¹³ A misszionáriusok mindannyian megköszönték az Úrnak, hogy megőrizte őket.¹⁴

Időnként, amint az Sonne elderrel és misszionárius-társaival történt, nagy áldások érik azokat, akik hűségesekek. Minden gyengéd irgalmasságért hálásnak kell lennünk az életünkben.¹⁵ Sok olyan áldásnak nem is vagyunk tudatában, amely a hétköznapiak során ér minket. Rendkívül fontos tehát, hogy hálás lelkületet tápláljunk a szívünkben.¹⁶

A szentírások egyértelműen fogalmaznak: akik igazlelkűek, követik a Szabadítót és betartják a parancsolatait, azok boldogulnak a földön.¹⁷ A boldogulás elengedhetetlen eleme, hogy velünk legyen életünkben a Lélek.

Azonban az igazlelkűség, az ima és a hűség nem mindig eredményez boldog végkifejletet a halandóságban. Sokan súlyos próbatételeket tapasztalnak meg. Ilyen esetben helyénvaló Isten szemében az, ha gyakoroljuk a hitünket és papsági áldást kérünk. Az Úr kijelentette: „...hívják el az... [eldereket]... és imádkozzanak ért[ük] és tegyék rá[juk] kezeiket az én

nevemben; és ha meghal[nak], akkor énnekem hal[nak] meg, és ha él[nek], akkor énnekem él[nek].”¹⁸

Tanulságos annak ténye, hogy a *Titanichoz* kapcsolódó másik utolsó napi szent történetnek a halandóság szempontjából nem volt boldog végkifejlete. Irene Corbett 30 éves volt. A Utah állambeli Provóban lakott fiatal feleségként és édesanyaként. Nagyon tehetséges művész és zenész volt, emellett pedig tanár és ápolónő. Provói egészségügyi szakemberek biztatására részt vett egy hathónapos szülésznő-képzésen Londonban. Nagyon vágyott rá, hogy jobbá tegye a világot. Óvatos volt, meggondolt, imádságos lelkű és hősies. Többek között azért döntött amellet, hogy a *Titanicon* tér vissza az Egyesült Államokba, mert azt hitte, együtt utaznak majd vele a misszionáriusok, és ez nagyobb biztonságot jelent. Irene azon kevés nők egyike volt, akik nem éltek túl ezt a borzalmas tragédiát. A legtöbb nőt és gyermeket mentőcsónakba tették, és végül megmenekültek. De nem volt elég mentőcsónak mindenkinek. A feltételezések szerint ő azért nem szállt be a mentőcsónakokba, mert szakképzettségével azoknak az utasoknak a szükségleteit látta el, akik megsérültek a jégheggyel való összeütközéskor.¹⁹

Sokféle kihívás létezik. Vannak, amelyek szükséges tapasztalatokkal látnak el. A halandó élet kedvezőtlen kimenetelű eseményei nem a hit hiányát vagy azt bizonyítják, hogy valami nincs rendjén Mennyei Atyánk tervének egészében. A finomító tüze valóságos, és a sanyargatás kemencéjében csiszolt jellem és igazlelkűség vonásai tökéletessé tesznek, megtisztítanak és felkészítenek minket az Istennel való találkozásra.

Amikor Joseph Smith próféta fogoly volt a Liberty börtönben, az Úr megmondta neki, hogy számos csapás

érheti az emberiséget. Többek között azt mondta a Szabadító: „...ha levetnek a mélybe; ha tajtékzó hullámok ármánykodnak ellened; ha ádáz szelek válnak ellenségeiddé; ...és az elemek mind összefognak, hogy eltorlaszolják az utat; ...mindezen dolgok tapasztalatot adnak neked, és a javadra válnak majd.”²⁰ A Szabadító ezzel fejezte be a tanítást: „A te napjaid ismertek, és éveid nem számláltnak kevesebbnek; ne félj tehát..., mert Isten örökkön örökké veled lesz.”²¹

Léteznek más kihívások is, melyek az önrendelkezésből erednek. Az önrendelkezés elengedhetetlen az egyén lelki növekedéséhez és fejlődéséhez. A gonosz viselkedés az önrendelkezés része. Moróni kapitány kifejtette ezt a nagyon fontos tant: „...az Úr azért engedi meg, hogy megöljék az igazlelkűeket, hogy igazságossága és ítélete lesújt hasson a gonoszokra”. Nyilvánvalóvá tette, hogy az igazlelkűek nem vesznek el, hanem „bemennek az Úrnak, Istenüknek nyugalomába”²². A gonoszok felelősségre lesznek vonva az általuk elkövetett kegyetlenségeikért.²³

Vannak olyan kihívások, amelyek az Isten törvényeivel szembeni engedetlenségből erednek. Meghökkenők a dohányzásból, alkohol- és kábítószer-fogyasztásból eredő egészségügyi problémák. Nagyon sokan ülnek börtönben alkohol- és a kábítószer-fogyasztáshoz köthető bűntettek miatt.²⁴

Jelentős továbbá azoknak a válásoknak az aránya, amelyekre

hűtlenség miatt kerül sor. E próbatételek és sanyargatások nagy részét el lehetne kerülni Isten parancsolatainak betartásával.²⁵

Szeretett misszióelnököm, Marion D. Hanks elder (aki idén augusztusban hunyt el), misszionáriusokként arra kért minket, hogy tanuljunk meg kívülről a következő kijelentést, mely segíteni fog ellenállnunk a halandó kihívásoknak: „Az elszánt lélek szilárd döntését semmilyen véletlen, sors vagy végzet nem hiúsíthatja vagy akadályozhatja meg.”²⁶

Elismerte, hogy ez nem minden kihívásra vonatkozik, amellyel szembeáljuk magunkat, de lelki vonatkozásban igaz. Egész életemben nagy becsben tartottam ezt a tanácsát.

A *Titanicon* többek között azért veszett oda olyan borzalmasan sok lélek, mert nem volt elég mentőcsónak. Függetlenül attól, hogy milyen próbatételekkel szembesülünk ebben az életben, a Szabadító által hozott engesztelés mindenki számára biztosít mentőcsónakot. Akik azt gondolják, hogy igazságtalan próbatételekkel szembesülnek, azoknak azt mondom: az engesztelés az élet minden igazságtalanságát lefedi.²⁷

Akik szeretteiket veszítették el, azoknak különleges kihívást jelent, hogy ne mérlegeljék az ebben az életben elveszített lehetőségeket. Akik korán meghalnak, gyakran jelentős képességekről, érdeklődési köréről és tehetségekről tanúskodtak. Korlátozott tudásunkkal siratjuk azokat az eseményeket, amelyek nem fognak megtörténni, és a dalokat, amelyek nem lesznek elénekelve. Ezt úgy is szokták mondani, hogy valaki a még benne lévő zenével hal meg. A zene ebben az esetben a be nem váltott lehetőségek metaforája. Időnként az emberek jelentős előkészületeket tesznek, de a halandóságban nem

nyílik lehetőségük a kitűzött cél elérésére.²⁸ Az egyik leggyakrabban idézett klasszikus vers, Thomas Gray: „Elégia egy falusi temetőben” című műve ilyen elszalasztott lehetőségekről szól:

*Ah! hány virág sorsa: hogy észre se' véve
Nyíljék s hervadjon el, eldugott
völgyében!*²⁹

Az elveszett lehetőség vonatkozhat családra, foglalkozásra, tehetségekre, tapasztalatokra és sok minden másra. Ezek mindegyike korán lezárult Corbett nőtestvér esetében. Maradtak benne dalok, és voltak lehetőségek, amelyek nem nyíltak meg számára ebben a halandó életben. Ám ha az evangélium tág és tiszta lencsén át szemléljük az életet, nem csupán a halandó létezés korlátozott lencsén át, akkor tudjuk, milyen hatalmas örök jutalmat ígért tervében a szerető Atya. Pál apostol tanításai szerint: „A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknek.”³⁰ A szeretett himnusz egyik sora vigaszt, megnyugvást és tiszta lencsét biztosít: „...Ő azt a dalt is meghallja, melyet a szív dalol.”³¹

A Szabadító azt mondta: „Vigasztalódjon tehát a szívetek... [L]egyetek nyugodtak és tudjátok, hogy én Isten vagyok.”³² Ő megígérte nekünk, hogy gyermekeinkkel együtt „az örök öröm dalai[ti]”³³ fogjuk énekelni. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd János 16:33.
2. Lásd Móziás 18:8–9; lásd még 2 Nefi 32:7.
3. Lásd Boyd K. Packer, „The Play and the Plan” (Church Educational System fireside for young adults, May 7, 1995), 3: „A halandóságban olyanok vagyunk, mint aki akkor lép be a színházba, amikor a második felvonás elején felgördül a függöny. Lemaradtunk az első felvonásról..., és a »boldogan éltek« részt soha nem a második felvonásba írják. Ez a sor a harmadik felvonáshoz tartozik, amikor megoldódnak a rejtélyek és minden a helyére kerül.” Lásd

még Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (1979), 37: „Isten... a dolgok végétől tekint a kezdetre. [...] Ennek számtana... olyan valami, amit mi halandók nem is tudunk megérteni. Nem tudjuk elvégezni az összeadást, mert nincs meg hozzá minden számunk. Időhatárok közé vagyunk zárva, és korlátoz minket e második állapot szűkös látóköre.”

4. Akik a felelősségre vonhatóság kora előtt halnak meg, azok megszabadulnak a celesztialis királyságban (lásd Tan és a szövetségek 137:10). Azok is örökösei lesznek a celesztialis királyságnak, akik az evangélium ismerete nélkül halnak meg, és ha lehetőségük lett volna, elfogadták volna azt (lásd Tan és a szövetségek 137:7). Mindemellett még akiknek élete nem is volt túlzottan hősies, idővel ők is olyan léttel áldatnak meg, amely jobb ennél az életnél (lásd Tan és a szövetségek 76:89).
5. Lásd Conway B. Sonne, *A Man Named Alma: The World of Alma Sonne* (1988), 83.
6. Lásd Sonne, *A Man Named Alma*, 84.
7. Cselekedetek 10:34; lásd még „The Sinking of the World’s Greatest Liner,” *Millennial Star*, Apr. 18, 1912, 250.
8. Lásd *Millennial Star*, Apr. 18, 1912, 250.
9. Sonne testvér L. Tom Perry elder egyik nagybátyja.
10. Lásd Sonne, *A Man Named Alma*, 83.
11. Lásd Sonne, *A Man Named Alma*, 83–84; lásd még „From the Mission Field,” *Millennial Star*, Apr. 18, 1912, 254: „Felmentések és elutazások. – A következő misszionáriusok tiszteletteljes felmentést kaptak és 1912. április 13-án hazahajóztak a *Mauretanián*. Nagy-Britanniából – Alma Sonne, George B. Chambers, Willard Richards, John R. Sayer, F. A. [Fred] Dahle. Hollandiából – L. J. Shurtliff.”
12. Lásd 1 Mózes 44:30–31, 34.
13. Frank Millward, „Eight Elders Missed Voyage on Titanic,” *Deseret News*, July 24, 2008, M6.

14. Lásd „Friend to Friend,” *Friend*, Mar. 1977, 39.
15. Lásd David A. Bednar: Az Úr gondoskodó kegyelme. *Liahóna*, 2005. máj. 99–102.
16. Lásd Tan és a szövetségek 59:21.
17. Lásd Alma 36:30.
18. Tan és a szövetségek 42:44.
19. Interjú Irene Corbett unokájával, Donald M. Corbett-tel, 2010. okt. 30-án. Az interjút készítette: by Gary H. Cook.
20. Tan és a szövetségek 122:7.
21. Tan és a szövetségek 122:9.
22. Alma 60:13.
23. A Szabadító egyértelműen megmondta: „Lehetetlen dolog, hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, a ki által esnek” (Lukács 17:1).
24. A Tan és a szövetségek 89. szakasza, mely „Isten rendj[e] és akarat[á] a szentek összességének időleges szabadulásáért az utolsó napokban” (2. vers), egyre inkább megáldja az utolsó napi szenteket.
25. Lásd Tan és a szövetségek 42:22–24.
26. Lásd „Will,” *Poetical Works of Ella Wheeler Wilcox* (1917), 129.
27. Lásd Az engesztelés. *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 51–52.
28. Lásd „The Song That I Came to Sing,” in *The Complete Poems of Rabrindranath Tagore’s Gitanjali*, ed. S. K. Paul (2006), 64: „Napjaimat hangszerem fel- és lehangolásával töltöttem/ Miközben bennem rekedt a dal, amelynek elénekléséért idejöttem.”
29. Thomas Gray, „Elegy Written in a Country Church Yard,” in *The Oxford Book of English Verse*, ed. Christopher Ricks (1999), 279.
30. 1 Korinthusbeliek 2:9.
31. Napfény van ma az én szívemben. *Himnuszok*, 145. sz.
32. Tan és a szövetségek 101:16; lásd még Zsoltárok 46:11.
33. Tan és a szövetségek 101:18; lásd még Tan és a szövetségek 45:71.

Írta: Thomas S. Monson elnök

Míg újra találkozunk

A lelkület, melyet itt érezhettünk, legyen és maradjon velünk, miközben mindennapi teendőinket végezzük.

Fivéreim és nőtestvéreim, biztosan egyetértetek velem, amikor azt mondom, felettébb sugalmazó konferenciát zárunk. Az Úr Lelkének gazdag kiadását érezhettük az elmúlt két nap során; megérintette szívünket és megerősítette bizonyosságunkat erről az isteni munkáról. Köszönetünket fejezzük ki minden résztvevőnek, köztük azoknak a Fivéreknek is, akik az imákat mondták.

Mindannyian azért vagyunk itt, mert szeretjük az Urat, és szeretnénk szolgálni Őt. Tanúbizonyosságomat teszem nektek arról, hogy Mennyei Atyánk emlékezetében tart minket. Elismerem kezét mindenben.

A zene ismét csodálatos volt, és ki-fejezem személyes hálámat és az egész egyház köszönetét mindazok iránt, akik készek voltak megosztani velünk ezen tehetségeiket.

Szívből jövő köszönetet mondunk mindazon Fivéreknek, akiket e konferencia során mentettek fel. Hithűen és jól szolgáltak, és jelentősen hozzájárultak az Úr munkájának előreviteléhez.

Mélységes hálámat fejezem ki hithű és odaadó tanácsosaim iránt, és a nyilvánosság előtt is szeretném megköszönni nekik támogatásukat és segítségüket. Nagy bölcsességű és nagy tudású férfiak ők; szolgálatuk felbecsülhetetlen értékű.

Szeretném megköszönni a Tizenkettek Kvórumában szolgáló fivéreim rátermett és fáradhatatlan szolgálatát is, melyet az Úr munkájában végeznek. Hasonlóképp hálámat fejezem ki a Hetvenek Kvórumai és az El-nöklő Püspökség tagjainak önzetlen és hatékony szolgálatukért. Továbbá szeretném kinyilvánítani nagyrabecsülésemet mindazon nők és férfiak iránt, akik általános segédszervezeti vezetőkként szolgálnak.

Testvérek, biztosítalak benneteket afelől, hogy Mennyei Atyánk nem feledkezik meg rólunk mindazon kihívások közepette sem, melyekkel mai

világunkban szembe kell néznünk. Ő szeret mindannyiunkat, és meg fog áldani minket, amikor parancsolatai betartására törekszünk és imában keressük Őt.

Mily áldottak vagyunk, hogy ismerhetjük Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát, amely válaszokat nyújt az olyan kérdésekre, mint honnan jöttünk, miért vagyunk itt, és hová megyünk, amikor eltávozzunk ebből az életből. Jelentést, célt és reményt ad életünknek.

Köszönetet mondok nektek a szolgálat minden tetteért, melyet oly készségesen nyújtotok egymásnak. Mi vagyunk Isten keze itt e földön, és azt a megbízást kaptuk, hogy szeressük és szolgáljuk gyermekeit.

Köszönök nektek mindent, amit egyházközösségeitekben és gyülekezeteitekben tesztek. Hálámat fejezem ki azért a hajlandóságotokért, mellyel mindazon pozíciókban szolgáltok, amelyre elhívtak benneteket. Minden elhívás fontos az Úr munkájának előrevitelében.

Most véget ér a konferencia. Kíváncsi vagyok, hogy mindannyian biztonságban hazaérjünk, és azt találjuk, hogy minden rendben volt a távollétünk alatt. A lelkület, melyet itt érezhettünk,

Írta: Julie B. Beck
a Segítőegylet általános elnöke

legyen és maradjon velünk, miközben mindennapi teendőinket végezzük. Tanúsítsunk fokozottabb kedvességet egymás iránt. Találtassunk mindig szorgalmasnak az Úr munkájában.

A menny áldásai kísérjenek benneteket! Töltse be otthonotokat harmónia és szeretet! Tápláljátok állandóan a bizonyosságokat, hogy védelemül szolgálhasson számotokra az ellenséggel szemben!

Alázatos szolgátoikként tiszta szívemből vágyom arra, hogy megtegyem Isten akaratát, és hogy szolgáljam Őt és titeket.

Szeretlek benneteket és imádkozom értetek. Ismét arra kérlek benneteket, hogy imáitokban emlékezzetek meg rólam és minden általános felhatalmazotról. Egyek vagyunk veletek e csodálatos munka elővitelében. Tanúságomat teszem nektek arról, hogy mindannyian együtt haladunk e munkában, és minden férfinak, nőnek és gyermeknek fontos szerepe van benne. Adja meg nekünk Isten az ahhoz szükséges erőt, képességet és elkötelezettséget, hogy jól végezzük a dolgunkat.

Bizonyágomat teszem nektek arról, hogy ez a munka igaz, valamint hogy Szabadítónk él, és Ő vezeti és irányítja egyházát itt, a földön. Tanúságomat és bizonyágomat hagyom veletek arról, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk él és szeret minket. Ő valóban a mi Atyánk, aki személyes és valós. Ismerjük fel és értsük meg, mily közel hajlandó jönni hozzánk, mily távolra hajlandó menni értünk, mennyire szeret minket, és mily sokat tesz és hajlandó még tenni értünk.

Az Úr áldjon meg benneteket! Legyen veletek ígért békessége most és mindig!

Most búcsúzom tőletek, míg hat hónap múlva újra találkozunk. Szabadítónk és Megváltónk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Amit remélem, az unokáim megértene majd a Segítőegylettel kapcsolatban

[A]ttól a naptól kezdve, hogy az evangéliumot elkezdték visszaállítani ebben az adományozási korszakban, az Úrnak szüksége volt hithű nők részvételére az Ő tanítványaiként.

Kiváltságnak érzem, hogy szólhatok hozzátok ezen a történelmi összejövetelen. Nagy áldás, hogy így együtt lehetünk. A Segítőegylet általános elnökeként végzett szolgálatom során mély szeretet alakult ki bennem eme egyház segítőegyleti nőtestvérei iránt, és az Úr kitágította a látókörömet arra vonatkozóan, hogy Ő miként érez irántunk, és mit vár el tőlünk.

Mai beszédemnek ezt a címet adtam: „Amit remélem, az unokáim megértene majd a Segítőegylettel kapcsolatban”. A legidősebb lány-unokáim szorgalmasan dolgoznak a Személyes Fejlődés programon és alakítják ki magukban az igazlelkű nő szokásait és jellemvonásait. Hamarosán ők és kortársaik fogják e nagyszerű világméretű nőtestvériség felelősségeit hordozni.

Remélem, üzenetem világosan rámutat majd arra nekik és mindazoknak, akik hallják vagy olvassák azt, hogy milyen elképzelései voltak az Úrnak az Ő leányai számára, amikor megszervezték a Segítőegyletet.

A tanítványság ősi mintája

Remélem, unokáim megértik majd, hogy a mai Segítőegyletet a tanítványság egy olyan mintájára szervezték meg, amely az ősi egyházban létezett. Amikor a Szabadító megszervezte egyházát az újszövetségi időkben, „a nők létfontosságú szerepet játszottak [az Ő] szolgálatában”¹. Meglátogatta Mártát és Máriaát, két legodaadóbb követőjét, Márta otthonában. Amikor Márta hallgatta Őt, és közben az akkori hagyományoknak megfelelően szolgált Neki, az Úr segített felismernie, hogy ennél

többet is tehet. Segített Mártának és Máriának megérteni, hogy választhatják „a jobb részt” is, amely nem vétetik el tőlük.² E gyengéd megjegyzés felhívásként szolgált az Úr szolgálatában való részvételre, az Újszövetség egy későbbi szakaszában pedig Márta erős bizonyosága a Szabadító isteni voltáról betekintést nyújt az ő hitébe és tanítványságába.³

Amint továbbolvassuk az Újszöveget, megtudjuk, hogy az apostolok folytatták az Úr egyházának megalapítását. Olyan hithű nőkről is olvashatunk továbbá, kiknek tanítványsága hozzájárult az egyház növekedéséhez. Pál Efézusban⁴ és Filippiben⁵ is beszélt női tanítványokról. Amikor azonban az Úr egyháza hitehagyásba sülyedt, a tanítványság e mintája is elveszett.

Amikor az Úr megkezdte egyháza visszaállítását Joseph Smith prófétán keresztül, ismét elhívott női tanítványokat is. Néhány hónappal az egyház hivatalos megszervezése után az Úr kinyilatkoztatta, hogy Emma Smitht válasszák el vezetőnek és tanítónak az egyházban, illetve férje, a Próféta hivatalos segítőjének.⁶ Azon elhívásában, hogy segítsen az Úrnak királysága felépítésében, utasításokat kapott arra vonatkozóan, hogy miként növelje a hitét és a személyes igazlelkűségét, hogyan erősítse a családját és az otthonát, valamint miként szolgáljon másokat.

Remélem, az unokáim megértik

majd, hogy attól a naptól kezdve, hogy az evangéliumot elkezdték visszaállítani ebben az adományozási korszakban, az Úrnak szüksége volt hithű nők részvételére az Ő tanítványaiként.

Rendkívüli hozzájárulásuknak csupán egyik példája az általuk végzett misszionáriusi munka. A korai egyház lendületes növekedését az tette lehetővé, hogy a hithű férfiak hajlandóak voltak elhagyni a családjukat, ismeretlen helyekre utazni, valamint nélkülözést és viszontagságokat elszenvedni azért, hogy tanítsák az evangéliumot. Ezek a férfiak azonban azt is megértették, hogy missziójukra nem kerülhetett volna sor az életükben lévő nők tökéletes hite és támogatása nélkül, akik fenntartották otthonukat, üzletüket, és pénzt kerestek családjuk és a misszionáriusok számára. A nőtestvérek a közösségeikben összegyűlt megtértek ezreiről is gondoskodtak. Mélyen elkötelezték magukat egy új életforma, az Úr királyságának felépítése, valamint az Ő szabadító munkájában való részvétel mellett.

A papsággal összekötve

Remélem, az unokáim megértik majd, hogy az Úr arra ihlette Joseph Smith prófétát, hogy „a papság alatt és a papság mintájára”⁷ szervezze meg az egyház nőtagjait, és tanítsa meg nekik, hogy „miként tehetnek szert a papság kiváltságaira, áldásaira és ajándékaira”⁸.

Miután hivatalosan is megszervezték a Segítőegyletet, Emma Smith tovább működött vezetői elhívásában. A szervezet elnökének nevezték, és két tanácsos szolgált mellette az elnökségben. Az egyházon kívüli szervezetekre akkoriban jellemző népszavazás helyett ezt az elnökséget kinyilatkoztatás útján hívták el, támogatták őket azok, akiknek vezetésére kijelölték őket, valamint papsági vezetők választották el őket arra, hogy elhívásukban szolgáljanak, így lévén elhívva Isten által „profécia, valamint felhatalmazással rendelkezők kézrátétele által”⁹. A papság alatt történő megszervezés lehetővé tette, hogy az elnökség útmutatást kapjon az Úrtól és az Ő profétájától egy konkrét feladatra. A Segítőegylet megszervezése elősegítette, hogy az Úr tárházában lévő tehetséget, időt és eszközöket bölcsen és rendben használják fel.

Ez az első nőcsoport megértette, hogy felhatalmazást kaptak a nőtestvérek tanítványként való tanítására, sugalmazására és megszervezésére, hogy segédkezzenek az Úr szabadító munkájában. Első gyűléseiken a nőtestvéreknek megtanították a Segítőegylet fő céljait: gyarapítani a hitet és a személyes igazlelkűséget; megerősíteni a családokat és az otthonokat; valamint felkutatni a szükségét szenvedőket, és segíteni nekik.

Remélem, az unokáim megértik majd, hogy a Segítőegylet megszervezésének nélkülözhetetlen szerepe volt abban, hogy felkészítsék a szenteket azokra a kiváltságokra, áldásokra és ajándékokra, melyek kizárólag a templomban találhatóak meg. Joseph Fielding Smith elnök azt tanította, hogy a Segítőegylet „elengedhetetlen részét képez[í] Isten földi királyságának”, és „azért hoz[á]k létre és azért működtet[ik], hogy segítsen hithű tagjainak örök életet nyerni Atyánk királyságában”¹⁰. El tudjátok képzelni,

milyen lehetett a nőtestvéreknek összegyűlni azokon az első segítőegyleti összejöveteleken Joseph Smith vöröstéglás kereskedésében, ahonnan ráláttak arra a dombra, ahol a templom éppen építés alatt állt, miközben a Próféta azt tanította nekik, hogy „ennek az egyletnek válogatottnak kell lennie, mely elhatárolódik a világ minden gonoszságától – elsőrangúnak, erényesnek és szentnek kell lennie”¹¹.

Remélem, az unokáim úgy értékelik majd a templomot, ahogyan az első segítőegyleti nőtestvérek tették, akik hitték, hogy a templomi áldások az utolsó napi szent nők nagyszerű jutalmi és fő céljai. Remélem, hogy a korai segítőegyleti nőtestvérekhez hasonlóan az unokáim napi szinten törekszenek majd arra, hogy elég érettek legyenek a szent templomi szövetségek megkötéséhez és megtartásához, és amikor elmennek a templomba, mindenre figyelnek majd, ami ott elhangzik és történik. A templomi áldásokon keresztül hatalommal lesznek felfegyverezve¹² és megáldatnak „Isten ismeretének kulcsával”¹³. A papság azon szertartásai által, melyek csupán a templomban találhatóak meg, megáldatnak azzal, hogy betölthessék

isteni, örökkévaló kötelezettségeiket, és megígérik, hogy elkötelezett tanítványokként fognak élni. Hálás vagyok, hogy az Úr egyik fő célja a Segítőegylet megszervezésével az volt, hogy a nőket megbízza, hogy segítsenek egymásnak felkészülni „a templomi szertartásokban és szövetségekben található nagyobb papsági áldásokra”¹⁴.

Egy világméretű nőtestvériség menedéke és hatása

Remélem, az unokáim megértik majd a Segítőegylet nagyszerű világméretű nőtestvériségének jelentős befolyását és képességét. 1842 óta az egyház jóval túlnőtt Nauvoon, és a Segítőegylet ma már több mint 175 országban van jelen, ahol a nőtestvérek több mint 80 nyelven beszélnek. Hetente szerveznek meg új egyházközségeket és gyülekezeteket, és új Segítőegyletek válnak részévé egy folyamatosan bővülő nőtestvériségnek, amely „behálózza a földrészeket”¹⁵. Amikor a Segítőegylet még viszonylag kis létszámú volt és főleg Utahban volt megszervezve, vezetői a szervezetük és tanítványságuk figyelmét többnyire a helyi programokra és a hozzájuk kapcsolódó segítségnyújtásra tudták fordítani. Háziipart hoztak

létre, kórházakat építettek és gabonát raktároztak el. Ama korai segítőegyleti erőfeszítések segítettek megalapítani a tanítványság mintáit, melyeket ma az egész világon alkalmaznak. Az egyház növekedésével a Segítőegylet ma már képes betölteni céljait minden egyházközségben és gyülekezetben, minden cövekben és kerületben, miközben egy állandóan változó világhoz alkalmazkodik.

A segítőegyleti nőtestvérek világszerte naponta tapasztalják a halandósággal járó kihívások és viszontagságok egész sorát. A nők és a családjaik ma farkasszemet néznek a beteljesületlen elvárásokkal, a szellemi, fizikai és lelki betegségekkel, a balesetekkel és a halállal. Néhány nőtestvér magánnyal és csalódottsággal küzd, mert nincs saját családja, mások pedig családtagjaik rossz döntéseinek következményeitől szenvednek. Néhányan háborút, éhezést vagy természeti katasztrófát élnek át, mások a függőség, a munkanélküliség vagy a megfelelő képzettség hiányának terhét viselik. Mindezen nehézségek meg tudják gyengíteni a hit csontjait, és ki tudják meríteni az egyének és a családok erejét. Az Úr egyik célja a nőtestvérek tanítványokká

szervezésével az volt, hogy olyan segítséget nyújtson számukra, amely minden olyan dolog fölé emeli őket, ami „akadályt jelenthet egy nő örömeinek és fejlődésének kiteljesedésében”¹⁶. Minden egyházközösségekben és gyülekezetben van egy Segítőegylet nőtestvérekkel, akik kinyilatkoztatást kérhetnek és kaphatnak, valamint tanácskozhatnak a papsági vezetőkkel, hogy megerősítsék egymást, és olyan megoldásokat dolgozzanak ki, melyeket a saját otthonaikban és közösségeikben is alkalmazhatnak.

Remélem, az unokáim megértik majd, hogy a Segítőegyleten keresztül a tanítványságuk kibővül, és másokkal együtt ők is részt vehetnek abban a lenyűgöző és hősies munkában, melyet a Szabadító végzett. A munka, melyet ezen egyház nőtestvéreitől várnak a mai napokban, mindig is nagyszabású és az Úr szemében következetes volt. Hithűségük által érezhetik az Ő jóváhagyását, és megáldatnak Lelkének társaságával.

Az unokáimnak szintén tudniuk kell, hogy a Segítőegylet nőtestvérisége biztonságot, menedéket és védelmet tud biztosítani számukra.¹⁷ Korunk egyre több nehézsége közepette a Segítőegylet hithű nőtestvérei egyesülni fognak abban, hogy megvédjék Sion otthonait a világ rikácsoló

hangjaitól, valamint az ellenség ragadozó és csábító hatásától. A Segítőegyleten keresztül tanításban részesülnek és megerősítenek, majd még több tanításban részesülnek, és még jobban megerősítenek, az igazlelkű nők hatása pedig Atyánk még több gyermeket meg tudja áldani.

Az óvó gondoskodás és a szolgálat tanítványsága

Remélem, az unokáim megértik majd, hogy a látogatótanítás tanítványságuk egyik kifejeződése, valamint szövetségei iránti tiszteletük kimutatásának egyik jelentős módja. Tanítványságunk ezen eleme nagyban meg kell, hogy közelítse Szabadítónk földi szolgálatát. A Segítőegylet korai éveiben egy látogató bizottság kapta azt a feladatot minden egyházközösségben, hogy állapítsa meg a szükségleteket, és gyűjtse össze a szükséglet látók között szétosztásra kerülő adományokat. A segítőegyleti nőtestvérek és vezetőik lépésről lépésre gyűjtöttek tapasztalatot az évek során, és fejlődtek azon képességükben, hogy gondoskodjanak másokról. Voltak olyan időszakok, amikor a nőtestvérek jobban koncentráltak a látogatások teljesítésére, a leckék tanítására és rövid üzenetek hátrahagyására, amikor a nőtestvéreik otthonában jártak. E gyakorlatok segítettek a

nőtestvéreknek megtanulni az óvó gondoskodás mintáit. Csakúgy, ahogyan a Mózes idejében élő emberek szabályok hosszú listájára koncentráltak, a segítőegyleti nőtestvérek időnként számos írott vagy íratlan szabályt tűztek ki maguk elé azon vágyuktól fűtve, hogy megtudják, miként erősíthetik egymást.

Most, amikor oly nagy szükség van a vigaszra és a segítségre a nőtestvérek és családjaik életében, Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy magasabb utakon járjunk, és azáltal mutassuk ki tanítványságunkat, hogy őszintén törődünk a gyermekeivel. E fontos céllal a szemük előtt a vezetőket most arra tanítják, hogy jelentéseket kérjenek a nőtestvérektől és családjaik lelki és fizikai jólétéről, valamint a számukra nyújtott szolgálatról.¹⁸ A látogatótanítóknak most kötelességük, hogy „őszintén törekedjenek] minden egyes nőtestvér megismerésére és szeretetére, valamint segít[senek] hitbéli megerősödésében, és szolgálatot nyújt[sanak] neki”¹⁹.

A Szabadító odaadó tanítványaiként jobbá válunk azon képességünkben, hogy megtegyük mindazt, amit Ő is tenne, ha itt lenne. Tudjuk, hogy számára a törődésünk az, ami igazán számít, így hát inkább a nőtestvéreinkkel való törődésre próbálunk koncentrálni, mint a teendők listáinak teljesítésére.

Brazília, Iru

Az igaz szolgálatot inkább a jószívűség mélysége, mintsem a statisztikai adatok tökéletessége határozza meg. Akkor láthatjuk látogatótanítói szolgálatunk sikerét, amikor a nőtestvérek ezt tudják mondani: „A látogatótanítóm segít lelkileg növekednem” vagy „Tudom, hogy a látogatótanítóm igazán törődik velem és a családommal” vagy „Ha problémáim vannak, tudom, hogy a látogatótanítóm anélkül is intézkedni kezd, hogy megkérnék rá”. Azok a vezetők, akik értik a másoknak nyújtott szolgálat jelentőségét, tanácskoznival foglalkoznak egymással, hogy kinyilatkoztatást kérjenek és kapjanak arról, miként építsék a látogatótanítókat, valamint mi módon szervezzenek és vigyenek véghez egy sugalmazott szolgálatot.

Ezenfelül a látogatótanítás a püspök azon feladatának kiterjesztése, hogy gondoskodjon az Úr nyájáról. A püspöknek és a segítőegyleti elnöknek sugalmazott látogatótanítók szolgálatára van szükségük, hogy segítsenek feladataik ellátásában. A látogatótanítók szolgálatán keresztül a Segítőegylet elnöke tisztában lehet minden nőtestvér jólétével az egyházközösségben, és jelentést tehet arról, amikor a püspökkel tanácskozik.

Thomas S. Monson elnök azt tanította, hogy „amikor hittel, semmit nem kételkedvén végezzük a számmunkra kijelölt feladatokat, amikor a Mindenható sugalmazására törekszünk kötelességeink teljesítésében, akkor csodákra vagyunk képesek”²⁰. Remélem, az unokáim is részei lesznek e csodáknak, miközben segítenek a látogatótanítást a tanítványság egyik mintájává tenni, melyet az Úr elismer majd, amikor újra eljön.

A Segítőegylet céljainak betöltése

A Segítőegyletről szóló eme és más alapvető tanítások most már elérhetőek unokáim számára a *Leányaim*

a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága című könyv tanulmányozása által. E könyv tartalmazza a Segítőegylet örökségének és ezen egyház nőtagjainak feljegyzését. Egységesít egy világméretű nőtestvériséget a Segítőegylet céljaival, valamint a tanítványság mintáival és kiváltságaival. Tanúbizonyosággként szolgál a nők Atyánk boldogságtervében betöltött fontos szerepéről, továbbá pontos iránymutatást nyújt arról, hogy miben hiszünk, mit teszünk és mit védelmezzünk. Az Első Elnökség arra buzdított minket, hogy „tanulmányozz[uk] ezt a könyvet, és engedj[ük], hogy annak időtlen igazságai és lelkesítő példái hatással legyenek az élet[ünkre]”²¹.

Tudván, hogy a Segítőegylet szervezetét isteni kéz hozta létre, Joseph F. Smith elnök ezt mondta a segítőegyleti nőtestvéreknek: „Ti vezessétek a világot, különösképpen pedig a világban lévő nőket... Ti a fej vagytok – mondta –, nem a fark.”²² Az Úr visszatértének közeledtével remélem, az unokáim erős, hithű nőkké válnak, akik alkalmazzák a Segítőegylet tantételeit és mintáit az életükben. Amint a Segítőegylet életmóddá válik számukra, remélem, egységben szolgálnak majd másokkal, hogy betöltsék e szervezet isteni céljait. Bizonyosságom van Jézus Krisztus igaz, visszaállított egyházáról, és hálás

vagyok a tanítványság azon mintájáért, melyet visszaállítottak, amikor az Úr arra sugalmazta Joseph Smith prófétát, hogy szervezze meg a Segítőegyletet. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 3.
2. Lásd Lukács 10:38–42.
3. Lásd János 11:20–27.
4. Lásd Cselekedetek 18:24–26; Rómabeliek 16:3–5.
5. Lásd Filippibeliek 4:1–4.
6. Lásd Tan és a szövetségek 25.
7. Joseph Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 12.
8. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:602.
9. Hittételek 1:5.
10. Joseph Fielding Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 105.
11. Joseph Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 15–16.
12. Lásd Tan és a szövetségek 109:22; lásd még Sheri L. Dew idézet, *Leányaim a királyságomban*. 140.
13. Tan és a szövetségek 84:19; lásd még Ezra Taft Benson idézet, *Leányaim a királyságomban*. 141.
14. *Leányaim a királyságomban*. 144.
15. Boyd K. Packer idézet, *Leányaim a királyságomban*. 107.
16. John A. Widtsoe idézet, *Leányaim a királyságomban*. 26.
17. Lásd *Leányaim a királyságomban*. 95.
18. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 9.5.4.
19. 2. kézikönyv. 9.5.1.
20. Thomas S. Monson idézet, *Leányaim a királyságomban*. 99.
21. Első Elnökség idézet, *Leányaim a királyságomban*. IX.
22. Joseph F. Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 72.

Írta: Silvia H. Allred

első tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében

A jószívűség soha el nem múlik

[F]ohászokdjatok azért a vágyért, hogy eltöltsön benneteket a jószívűség ajándéka, Krisztus tiszta szeretete.

A férjemmel nemrég ellátogattunk az Illinois állambeli Nauvoo városába. Ottlétünk alatt a vöröstéglás kereskedésbe is ellátogattunk, ahol Joseph Smith próféta irodája és üzlete volt. Míg a felső szobában üldögéltünk, nagy figyelemmel hallgattuk az idegenvezetőt, aki felvázolta a visszaállítás néhány történelmi eseményét, melyre itt került sor.

Gondolataim a Segítőegylet megalapítására és néhány olyan tanításra terelődtek, melyet a segítőegyleti nőtestvérek Joseph prófétától kaptak ebben a bizonyos szobában. Ezek a tanítások váltak aztán az alapjává azon tantételeknek, melyekre a Segítőegylet felépítették. Az a cél, hogy növeljék a hitet, megerősítsék Sion otthonait, valamint megkeressék és segítsenek a szükségét szenvedőkön, már a kezdetektől fennállt, és mindig is összhangban állt prófétáink tanításaival.

Az egyik ilyen korai gyűlésen Joseph próféta Pál korinthusiakhoz írt leveléből idézett. Ebben a jószívűségről szóló csodálatos beszédében Pál utal a hitre, a reményre és a jószívűsége, és azzal zárja, hogy „ezek között pedig legnagyobb a [jószívűség]”¹.

Körülírja azon tulajdonságokat,

melyeket a jószívűség magában foglal. Ezt mondta:

„A [jószívűség] hosszútűrő, kegyes; a [jószívűség] nem irigykedik, a [jószívűség] nem kérkedik, nem fuvalkodik fel...

[N]em keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rózza fel a gonoszt,

Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal;

Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr.

A [jószívűség] soha el nem [múlik]”².

A nőtestvérekhez szólva Joseph próféta ezt mondta: „[N]e korlátozza látószövegetek szomszédotok erénye; ...ki kell tágítani lelketeket egymás iránt, ha úgy szeretnétek cselekedni, mint Jézus. [...] Miközben növekedtek ártatlanságban és erényben, miközben növekedtek jóságban, terjeszkedjen ki szívetek, és növekedjék meg mások felé; hosszútűrőnek kell lennetek, és türelmeseknek az emberiség hibáival és tévedéseivel szemben. Mily értékes az ember lelke!”³

A szentírásbeli kijelentés, mely szerint „A jószívűség soha el nem múlik”, azért lett a Segítőegylet jelmondata, mert felöleli mindazon tanításokat és azt a feladatot, melyet a nőtestvérek

Joseph Smith prófétától kaptak, vagyis hogy „segítsenek a szegényeken” és „lelkeket szabadítsanak meg”⁴.

Ezeket az alapként szolgáló tantételeket a segítőegyleti nőtestvérek világszerte megfogadják, mert ilyen a Segítőegylet munkájának természete.

De mi is a jószívűség és hogyan nyerhetjük el?

Mormon próféta meghatározása szerint az „Krisztus tiszta szeretete”⁵, míg Pál azt tanítja, hogy a jószívűség „a tökéletességnek kötele”⁶, Nefi pedig emlékeztet bennünket, hogy „az Úristen... parancsolatot adott, hogy minden emberben legyen jószívűség, mely jószívűség a szeretet”⁷.

Áttekintve Pál előző leírását a jószívűségről azt tanuljuk, hogy a jószívűség nem egy egyszeri cselekedet vagy olyasvalami, amit másoknak nyújtunk, hanem egy létállapot, egy szívállapot, olyan kedves érzések, melyek szeretetteljes tetteket szülnek.

Mormon azt is tanította, hogy a jószívűséget az Úr igaz tanítványaira ruházzák, és hogy a jószívűség megtisztítja azokat, akik rendelkeznek vele.⁸ Ezenkívül azt is megtudjuk, hogy a jószívűség isteni ajándék, melyre törekednünk kell és imádkoznunk kell érte. Ahhoz, hogy a celesztialis királyságot örökölhessük, a jószívűségnek el kell töltenie a szívünket.⁹

Tudva, hogy az Úr azt kérte tőlünk, hogy „palásként [öltük magunkra] a jószívűség kötelékét”¹⁰, tudnunk kell, mely tulajdonságok segítenek majd a jószívűség kifejlesztésében.

Először is vágyat kell éreznünk, hogy növekedjünk a jószívűségben, és egyre krisztusibbá váljunk.

A következő lépés az ima. Mormon arra int bennünket, hogy „imádkozz[unk]... szív[ünk] minden erejével, hogy eltöltsön [minket] ez a szeretet”. Ez az isteni szeretet pedig

a jószívűség, mely mikor eltölt bennünket, „akkor olyanok le[szünk,] mint Ő”¹¹.

A napi szentírásolvasás a Szabadítóra irányítja elménket, és vágyat ébreszt bennünk, hogy méginkább olyanná váljunk, mint Ő.

Az irodámba Minerva Teichert *Az elveszett bárány megmentése* című képét választottam. A Szabadítót ábrázolja, amint juhait között állva gyengéden a karjaiban tart egy kisbárányt. Ez segít felidézni azon kérését, hogy „Legeltesd az én juhaimat!”¹², mely számomra azt jelenti, hogy szolgáljuk a körülöttünk lévőket, és szenteljünk különleges figyelmet a szükségét szenvedőknek.

A Szabadító a tökéletes példa arra, hogyan gyakoroljunk jószívűséget. Halandó szolgálata során könyörületes volt az éhezőkkel, a bűnösökkel, a bánkodókkal és a betegekkel. Szolgált a szegényeket és a gazdagokat; a nőket, a gyermekeket és a férfiakat; a családokat, a barátokat és az idegeneket. Megbocsátott a vádolónak, szenvedett és meghalt az egész emberiségért.

Élete folyamán Joseph Smith próféta is gyakorolta a jószívűséget, a mások iránt tanúsított testvéri szeretetével és tiszteletével. Közismert volt a körülötte lévők iránti kedvességéről, gyengédségéről, könyörületéről és törődéséről.

Brazília, Itu

Ma is részünk van abban az áldásban, hogy egy olyan prófétánk lehet, aki a jószívűség megtestesítője. Thomas S. Monson elnök példa a számunkra és a világ számára is. Magán viseli a jószívűség palástját. Kedves, együttérző és nagylelkű; az Úr Jézus Krisztus igaz szolgálója.

Monson elnök a következőket tanítja nekünk: „A jószívűség azt jelenti, hogy türelmesek vagyunk azzal, aki bajban hagyott minket. Azt jelenti, hogy nem sértődünk meg egykönnyen. Azt jelenti, hogy elfogadjuk a gyengeségeket és a hibákat. Az embereket olyannak fogadjuk el, amilyenek valójában. Azt jelenti, hogy túltekintünk a fizikai megjelenésen, és azokat a tulajdonságokat nézzük, melyek nem fakulnak meg az idő múlásával. Azt jelenti, hogy nem skatulyázunk be másokat.”¹³

Amikor jószívűség van bennünk, hajlandók vagyunk szolgálni és segíteni másoknak, még akkor is, ha úgy érezzük, nem épp alkalmas az idő, mindez úgy, hogy nem várunk érte elismerést vagy viszonzást. Nem várunk, amíg megbíznak a segítségnyújtással, mert az a természetünké válik. Amikor azt választjuk, hogy kedvesek, gondoskodók, nagylelkűek, türelmesek, elfogadók, megbocsátók, másokat befogadók és önzetlenek vagyunk, felfedezzük, hogy bővelkedünk a jószívűségben.

A Segítőegylet számtalan módot biztosít arra, hogy másokat szolgáljunk. A jószívűség gyakorlásának egyik legfontosabb módja a látogatótanítás. A hatékony látogatótanítás által számos lehetőségünk van szeretni, segíteni és szolgálni másokat. A jószívűség vagy szeretet kifejezése megtisztítja és megszenteli a lelkünket, és segít nekünk méginkább hasonlónak válni a Szabadítóhoz.

Elámulok, mikor látom a látogatótanítók világszerte végzett számtalan

jószívű cselekedetét, ahogy önzetlenül igyekeznek kielégíteni az egyes nőtestvérek és családjuk szükségleteit. Azt mondom ezeknek a hithű látogatótanítóknak: a jószívűség ezen apró tetteivel a Szabadítót követitek; az Ő kezében vagytok eszközök, miközben segítetek a rátok bízott nőtestvéreknek és gondoskodtok róluk, valamint felemelitek, megvizsgáltjátok, meghallgatjátok, biztatjátok, tápláljátok, tanítjátok és erősítitek őket. Hadd osszak meg néhány rövid példát az effajta szolgálatról!

Rosa diabéteszben és más betegségeiben szenved. Néhány évvel ezelőtt csatlakozott az egyházhoz. Egyedülálló édesanyja egy serdülő fiúval. Gyakran napokra be kell feküdnie a kórházba. Az ő kedves látogatótanítói nem csupán elviszik a kórházba, de meg is látogatják és vigaszt nyújtanak neki, miközben odafigyelnek a fiára is otthon és az iskolában. A látogatótanítói jelentik számára a barátokat és a családot.

Egy nőtestvérhez tett első néhány látogatása után Kathy felfedezte, hogy a nőtestvér nem tud olvasni, de meg akar tanulni. Kathy felajánlotta, hogy segít neki, bár tudta, hogy mindez időt, sok türelmet és kitartást igényel majd.

Emily egy újdonsült feleség, aki az igazságot kutatta. A férjét, Michaelt,

kevésbé érdekelte a vallás. Amikor Emily megbetegedett és kis időre kórházba került, Cali, az egyik segítőegyleti nőtestvér, aki egyben a szomszédja is, rendszeresen ebédet vitt a családnak, vigyázott a kisbabájukra, takarította a házukat, és megszervezte, hogy Emily papsági áldást kapjon. E jószívű cselekedetek meglágyították Michael szívét. Úgy döntött, részt vesz az istentiszteleten és találkozik a misszionáriusokkal. Emily és Michael nemrégiben keresztelkedtek meg.

„A [jószívűség] soha el nem [múlik]... A [jószívűség]... kegyes..., nem keresi a maga hasznát..., mindent [elbír], mindent eltűr.”¹⁴

Henry B. Eyring elnök azt mondta: „A Segítőegylet története tele van a figyelemre méltó önzetlen szolgálat elbeszéléseivel. [...]

Ezt az egyület olyan nők alkotják, akikben a jószívűség érzése szívből fakad. Mégpedig olyan szívből, amelyet a kizárólag az Úr igaz egyházában nyújtott szövetségeknek való megfelelés, és azok megtartása formált át. A jószívűség effajta érzései az Úrtól erednek az Ő áldozata révén. E nők jószívű cselekedeteit Jézus példája vezérli – az Ő kegyelmének végtelen ajándéka iránti hálából erednek – és a Szentlélek által fakadnak, akit az Úr

elküld, hogy társuk legyen irgalmas küldetések során. Ennek köszönhetően páratlan dolgokat képesek tenni másokért, és örömet tudnak lelni még akkor is, amikor saját kielégítetlen szükségleteik is nyomasztóan nagyok.”¹⁵

A másokért végzett szolgálat és az irántuk tanúsított jószívűség segít legyőznünk a saját nehézségeinket, és úgy látnunk, mintha nem is jelentenek akkora kihívást.

Most visszatérek Joseph próféta tanításaihoz, melyeket a visszaállítás korai napjaiban nyújtott a nőtestvéreknek. Jószívűségre és jóakaratra biztatva ezt mondta: „Amennyiben ezeknek a tantételeknek megfelelően éltek, mily nagyszerű és dicsőséges lesz a jutalmatok a celesztialis királyságban! Ha kiváltságaitoknak megfelelően éltek, az angyalok nem tartathatnak vissza attól, hogy társaitok legyenek.”¹⁶

Akárcsak a korai napokban, ott Nauvoóban, ahol a nőtestvérek felkultatták és segítették a szükségét szenvedőket, úgy van ez ma is. A nőtestvérek a királyságban a lelkierős, a könyörületes szolgálat és az odaadás nagyszerű pillérei. Az elkötelezett látogatótanítók meglátogatják egymást és gondoskodnak egymásról. A Szabadító példáját

követve azt teszik, amit Ő tett.

A Segítőegyletben minden nőt eltölthet a szeretet, tudva, hogy a jószívűségből végzett apró cselekedeteik gyógyítóan hatnak másokra és önmagukra is. Biztos tudást nyernek arról, hogy a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, és soha el nem múlik.

A Segítőegylet történetének olvasása arra a felfedezésre sarkall majd benneteket, hogy ez a fontos evangéliumi tantétel átszővi az egész könyvet.

Befejezésül arra buzdítok minden nőt az egyházban, hogy fohászkodjatok azért a vágyért, hogy eltöltsön benneteket a jószívűség ajándéka, Krisztus tiszta szeretete. Minden forrásotokat használjátok arra, hogy jót tegyetek, enyhülést és szabadulást hozva a körülöttetek lévőkre, beleértve a családokat is. Az Úr majd sikerrel koronázza erőfeszítéseiteket.

Kívánom, hogy az Atya és a Fiú irántunk érzett hatalmas szeretetéről való tudásunk, az engesztelésbe vetett hitünk és az érte érzett hálnak arra ösztönözzenek bennünket, hogy kifejllesszük és gyakoroljuk a jószívűséget mindenki iránt. Ez az én imám az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 1 Korinthusbeliek 13:13.
2. 1 Korinthusbeliek 13:4–8.
3. Joseph Smith idézet, *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 25.
4. Joseph Smith idézet, *Leányaim a királyságomban*. 17.
5. Moróni 7:47.
6. Kolossébeliek 3:14.
7. 2 Nefi 26:30.
8. Lásd Moróni 7:48.
9. Lásd Ether 12:34; Moróni 10:21.
10. Tan és a szövetségek 88:125.
11. Moróni 7:48.
12. Lásd János 21:16–17.
13. Thomas S. Monson: A jószívűség soha el nem múlik. *Liahóna*, 2010. nov. 124.
14. 1 Korinthusbeliek 13:4, 5, 7, 8.
15. Henry B. Eyring: A Segítőegylet maradandó öröksége. *Liahóna*, 2009. nov. 121.
16. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 477.

Írta: Barbara Thompson

második tanácsos a Segítőegylet általános elnökségében

Ragaszkodj a szövetségekhez!

[H]a hiszünk Krisztusban és ragaszkodunk a szövetségeinkhez, elnyerjük a szentírásokban említett és utolsó napi prófétáink által megígért örömet.

„**E**meld... fel szíved, és örvendezz, és ragaszkodj a szövetségekhez, amelyeket kötöttél!”¹ Nem tudom úgy olvasni ezt a szentírást, hogy ne éreznék örömet! Ujjong a szívem, mikor eszembe jut az a sok ígélet és áldás, melyek életemben adattak, miközben azon igyekeztem, hogy ragaszkodjak a Mennyei Atyámmal kötött szövetségekhez.

Mivel mindkét szülőm elhunyt, szükségessé vált, hogy idén kitakarítsuk az otthonukat, hogy előkészítsük az eladásra. Az utóbbi néhány hónapban, míg a testvéreimmel a szüleim házát takarítottuk és szortíroztuk a dolgaikat, számos családtörténeti feljegyzést, valamint más fontos papírt és dokumentumot találtunk. Lenyűgöző volt elolvasni a szüleim és nagyszüleim személyes történeteit és pátriárkai áldását. Mindezek a szövetségekre emlékeztettek, melyeket megkötöttek és megtartottak.

Nagymamám, Ellen Hanks Rymer fiatal anyaként, 1912-ben kapta meg a pátriárkai áldását. Amikor elolvastam az áldását, a következő sorok kiténtek az oldalról, és az elmémbe vésődtek: „Már a föld alapjainak megvetése előtt

kiválasztattál, hogy választott lélek-ként ezekben a napokban jöjj elő. [...] Bizonyosságod hatalmassá válik, és te képes leszel bizonyosságot tenni. [...] A pusztító arra törekedett, hogy elpusztítson téged, de ha ragaszkodsz a te Istenedhez, akkor [a pusztító] nem lesz hatalma ártani neked. Hithűséged által hatalmas erőd lesz, és a pusztító elmenekül előled az igazlelkűség miatt. [...] Amikor a félelem és megpróbáltatás órája elkövetkezik, ha visszavonulsz a te titkos szobádba imában, szíved megvigasztalódik, és elvétetnek előled az akadályok.”²

Nagymamám azt az ígéretet kapta, hogy ha megtartja a szövetségeit és közel marad Istenhez, Sátánnak nem lesz felette hatalma. A megpróbáltatásaiban is vigaszra és segítségre lel. Ezek az ígéretek beteljesedtek az életében.

Ma arról szeretnék beszélni, hogy (1) milyen fontos ragaszkodni a szövetségeinkhez, valamint (2) milyen öröm és védelem fakad szövetségeink betartásából.

A felhasznált példák közül néhányat a *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága*

című könyvből veszek. A könyv tele van olyan nők példájával, akik hatalmas örömet leltek a szövetségek megtartásában.

Fontos ragaszkodni a szövetségeinkhez

A Bibliaszótár szerint a szövetség egy szerződés Isten és ember között. „Isten a saját kívánságai szerint szabja meg a szövetség feltételeit, melyet az ember elfogad. [...] Az evangélium úgy van elrendezve, hogy a szövetség által kapott tantételek és szertartások erős kötelezettséget és felelősséget rónak a résztvevőre, hogy tiszteletben tartsa az elkötelezettségét.”³ A „ragaszkodj a szövetségekhez” kifejezésben a *ragaszkodik* szó azt jelenti: „erősen és szorosan ragad” valamihez.⁴

A szentírásokban tanulhatunk olyan férfiakról és nőkről, akik szövetséget kötöttek Istennel. Isten utasításokat adott arra vonatkozóan, hogy mit tegyenek szövetségeik tiszteletben tartásához, majd a betartott szövetségeket a megígért áldások követték.

Például a keresztelés szertartása által szövetséget kötünk Mennyei Atyánkkal. Úgy készülünk fel a keresztelésre, hogy hiszünk az Úr Jézus Krisztusban, megbánjuk a bűneinket és hajlandóak vagyunk magunkra venni Krisztus nevét. Elkötelezzük magunkat, hogy betartjuk Isten parancsolatait és mindig emlékezünk a Szabadítóra. Szövetséget kötünk, hogy „egymás terheit viselljük], hogy azok könnyűek lehessenek”. Tanúszkodunk arról, hogy hajlandók vagyunk gyászolni a gyászolókkal, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak.⁵

A szent templomokban további szent szertartásokban részesülünk, és további szövetségeket kötünk. A visszaállítás kezdeti napjaiban Joseph Smith próféta izgatottan várta, hogy a szentek megkaphassák a templom

megígért áldásait. Az Úr azt mondta: „...épüljön fel nevemhez ez a ház, hogy kinyilatkoztathassam szertartásaimat ott a népemnek”⁶.

„Az Úr egyik célja a Segítőegylet megszervezésével az volt, hogy felkészítse leányait a templomi szertartásokban és szövetségekben található nagyobb papsági áldásokra. A Nauvooban élő nőtestvérek nagy izgalommal várták a templom felépítésének befejeztét, mert tudták – mivel Joseph Smith próféta megígérte Mercy Fielding Thompsonnak –, hogy a felruházás kihozza majd őket »a sötétségből [a] csodálatos világosságba.«⁷

„Több mint 5000 szent tolongott a Nauvoo templomnál annak felszentelése után, hogy részesülhessen a felruházásban és a pecsételő szertartásban, mielőtt megkezdik vándorlásukat az ismeretlen jövő felé” a Sóstó-völgybe.⁸ Brigham Young elnök, valamint számos más egyházi vezető és templomszolga töltötte az idejét – éjjel-nappal – a templomban szolgálva, hogy elvégezhessék ezt a

fontos munkát a szentek számára.

A szövetségeink tartanak fenn bennünket mind a jó, mind a nehéz időkben. Boyd K. Packer elnök emlékeztetett bennünket, hogy „szövetséges nép vagyunk. Szövetséget kötünk, hogy javainkat: időnket, pénzünket és tehetségünket – mindent, amik vagyunk és mindent, amit birtokolunk – Isten országának szenteljük a földön. Egyszerűen fogalmazva: szövetséget kötünk, hogy jót cselekszünk. Szövetséges nép vagyunk, és a templom a szövetségeink középpontja. A templom a szövetség forrása.”⁹

A szentírások emlékeztetnek bennünket, hogy „legyen ez a szövetségünk – hogy járunk az Úrnak minden szertartásában”¹⁰.

Hatalmas áldásokat kapunk, amikor ragaszkodunk a szövetségeinkhez.

Öröm és védelem fakad szövetségeink betartásából

A Mormon könyvében olvashatjuk Benjámin király beszédét. Tanított népének Jézus Krisztusról, hogy el fog

jönni a földre és mindenféle kínokat kell majd elszenvednie. Megtanította a népének, hogy Krisztus minden ember bűnéért engesztelést hoz majd, és hogy az Ő neve az egyetlen név, mely által az ember szabadulást nyerhet.¹¹

E gyönyörű tanítások meghallgatása után az emberek alázatossá váltak, és teljes szívükből azt kívánták, hogy megszabaduljanak bűneiktől és megtisztuljanak. Megbánták bűneiket és megvallották a Jézus Krisztusba vetett hitüket. Szövetségeket kötöttek Istennel, hogy betartják a parancsolatait.¹²

„...megszállta őket az Úr Lelke, és öröm töltötte el őket, és bocsánatot nyertek bűneikre, és béke volt a lelkiismeretükben, azon rendkívüli hit miatt, melyet Jézus Krisztusba vetettek”¹³.

A másik jó példát arról az örömről, mely az Isten parancsolatainak betartása iránti hűségéből és az Ő evangéliumának megosztásából fakad, Ammon szemlélteti. Ammon és fivérei eszközök voltak abban, hogy több ezer embernek segítettek Krisztushoz jönni. Íme Ammon néhány szava, mellyel az érzéseit leírta, mikor oly sokan megkeresztelkedtek és szövetségeket kötöttek Istennel:

„[N]agyon nagy okunk van örvendezni”¹⁴.

„[T]eljes az örömöm, igen, szívem csordulásig megtelt örömmel, és örvendezni fogok Istenemben”¹⁵.

„[A] legkisebb részét sem tudom elmondani annak, amit érzek”¹⁶.

„[A] világ kezdetétől fogva nem voltak olyan emberek, akiknek oly nagy okuk lett volna az örömről, mint minékünk”¹⁷.

A szövetségek megkötése és betartása lehetővé teszi, hogy a Szent Lélek velünk legyen. Ez az a Lélek, mely „örömmel tölti el a lelkedet”¹⁸.

A második világháború sok embernek okozott nagy szenvedést világszerte. A németországi szenteknek

számos megpróbáltatást kellett elviselniük. Maria Speidel nőtestvér a németországi Stuttgartban hithű segítőegyleti elnök volt. Próbátételei kapcsán a következőket mondta: „Az Úrba vetett bizalmunk, valamint az egyházzáról való bizonyosságunk jelentették az erőnk forrását. [...] Örömmel énekeljük Sion dalait, és az Úrba vetjük bizodalmunkat, aki minden dolgot jóra fordít.”¹⁹

Ismét csak azt mondhatom, hogy amikor a szentek megtartották szövetségeiket, a hatalmas kihívások ellenére is örömet éreztek.

Sarah Rich egy igazlelkű nauvooi nő volt, akit azelőtt hívtak el szolgálni a templomba, hogy a szenteket kiűzték volna a városból. Ezek az ő szavai a templomi szövetségekről: „Rengeteg áldást kaptunk az Úr házában, melyek örömet okoztak, és vigaszt adtak a sok fájdalomunk közepette, valamint táplálták Istenbe vetett hitünket. Tudtuk, hogy Ő vezetni és támogatni fog minket az előttünk álló, ismeretlenbe vezető út során.”²⁰

Korábban a szentek már befejezték a Kirtland templomot, és sokan vettek részt a felszentelésén. A felszentelést követően az Úr elfogadta a templomot. Az Úr azt mondta nekik, hogy „örvendjének] ...nagyon a kiáradó áldások... következtében, ...amely népe... fejére kiárad”²¹.

Miközben világszerte egyre több és több szent templom épül, látom, milyen áldások érik az egyháztagokat. 2008-ban tanúja voltam annak az örömnak, mely egy ukrán házaspár arcáról sugárzott, miközben elmesélték, hogy a németországi Freibergbe készülnek, hogy részesüljenek a templomi szertartásokban. A templomi út csak oda 27 órás buszozást jelentett ezeknek az elkötelezett egyháztagoknak, és nem is tudtak gyakran elmenni. Ujjongtak, hogy az Ukrajnai

Kijev templom hamarosan elkészül, és így sokkal gyakrabban tudnak majd odalátogatni. A templom már nyitva áll, és több ezren élvezik annak áldásait.

Nagymamám személyes történetét olvasva megtudtam, milyen nagy örömet lelte a szövetségeiben. Szeretett elmenni a templomba, hogy ott szertartásokat végezzen azon ezrekért, akik már elhunytak. Ez volt élete küldetése. Több mint 20 éven át szolgált templomszolgaként a Utahi Manti templomban. Azt írta, számos csodás gyógyulásban volt része azért, hogy felnevelhesse a gyermekeit, és hogy másokat szolgálhasson a templomban végzett munkájával. Unokáiként egy valamit biztosan tudunk Rymer mamáról, mégpedig azt, hogy igazlelkű nő volt, aki betartotta a szövetségeit, és azt akarta, hogy mi is ezt tegyük. Ha valaki átkutatja majd a holminkat a halálunk után, vajon talál-e arra utaló bizonyítékokat, hogy betartottuk a templomi szövetségeinket?

Szeretett profétánk, Thomas S. Monson elnök a következőket mondta nekünk a legutóbbi általános konferencián: „Amikor elmegyünk Isten e szent házaiba és emlékezünk a szent szövetségekre, melyeket ott kötünk, képesek leszünk minden megpróbáltatást jobban elviselni, és minden kísértést legyőzni. E szent menedékben békére lelünk, megújulunk és megerősödünk.”²²

Ismétlem: „Emeld... fel szíved, és örvendezz, és ragaszkodj a szövetségekhez, amelyeket kötöttél!”²³ A

szövetségek megkötése valódi örömet és boldogságot jelent. Vigaszt és békét rejt. Megvéd a világ gonoszságaitól. Szövetségeink megtartása segít majd a próbátétel idején.

Bizonyúságot teszem, hogy ha hiszünk Krisztusban és ragaszkodunk a szövetségeinkhez, elnyerjük a szentírásokban említett és utolsó napi profétáink által megígért örömet.

Drága nőtestvérek, szeretlek titeket, és remélem, a saját életetekben is meg fogjátok tapasztalni ezt a hatalmas örömet. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 25:13.
2. Walter E. Hanks által adott pátriárkai áldás, 1912. okt. 25., Lyman, Wayne County, Utah.
3. Bible Dictionary, “Covenant.”
4. Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11th ed. (2003), “cleave.”
5. Lásd Móziás 18:8–9; lásd még Thomas S. Monson: Mit tettem ma valaki másért? *Liahóna*, 2009. nov. 85–87.
6. Tan és a szövetségek 124:40.
7. *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 144.
8. *Leányaim a királyságomban*. 31.
9. Boyd K. Packer, *The Holy Temple* (1980), 170.
10. Tan és a szövetségek 136:4.
11. Lásd Móziás 3:5–18.
12. Lásd Móziás 4:2; 5:5.
13. Móziás 4:3.
14. Alma 26:1.
15. Alma 26:11.
16. Alma 26:16.
17. Alma 26:35.
18. Tan és a szövetségek 11:13.
19. Maria Speidel idézet, *Leányaim a királyságomban*. 85.
20. Sarah Rich idézet, *Leányaim a királyságomban*. 32.
21. Tan és a szövetségek 110:9–10.
22. Thomas S. Monson: A szent templom – jelzőtűz a világnak. *Liahóna*, 2011. máj. 93.
23. Tan és a szövetségek 25:13.

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Ne felejts!

Azért imádkozom, és megáldalak benneteket, hogy soha ne felejtsetek el, hogy igazán becses leányai vagytok Isten királyságának.

Drága nőtestvéreim! Mily nagy öröm, hogy veletek lehetek ma. Mindig nagyon várom az éves általános segítőegyleti gyűlést, és az azon elhangzó kiváló üzeneteket. Köszönöm, nőtestvérek! Az pedig külön megtiszteltetés számomra, hogy Thomas S. Monson elnök engem jelölt ki, hogy beszéljek ma és megosszak néhány gondolatot az egyház nőtestvéreivel.

Egyszer egy gyönyörű szép kertben sétáltam a feleséggel és a leányommal. Miközben csodálattal nézegettem Isten teremtésének dicsőségét és szépségét, egyszer csak észrevettem a káprázatosan szép virágok között megbújó aprócska virágot. Ezt a virágot név szerint is ismertem, mert már gyermekkorom óta gyengéd szálak fűznek ehhez a növényhez. A virágot nefelejcnek hívják.

Már nem is tudom pontosan, hogy az évek során miért is jelentett nekem oly sokat ez az apró virág. Nem lehet azonnal észrevenni, könnyen eltűnik a nagyobb és színesebb virágok között; mégis a kék eget tükröző színével legalább annyira szép, mint a többi – talán ezért szeretem annyira.

És ehhez társul még az örök könyörgést kifejező név is. Van egy német monda, miszerint amikor Isten végzett a növények elnevezésével,

egy virágnak nem jutott név. Egy vékonyka hang így kiáltott fel: „Ne felejts el engem, ó Uram!” Isten pedig úgy döntött, hogy ez lesz a virág neve.

Ma este ezt a kis virágot metaforaként szeretném használni. Az aprócska nefelejcs virágának öt szirma arra inspirált engem, hogy beszéljek öt olyan dologról, amelyre bölcs lenne mindig emlékeznünk.

Először is, ne felejts el türelmesnek lenni magaddal!

Szeretnék elmondani valamit, amit remélem, nem értetek félre: Isten tisztában van azzal, hogy ti és én nem vagyunk tökéletesek.

Hadd tegyem még hozzá: Isten azzal is tisztában van, hogy azok az emberek sem tökéletesek, akikről azt hiszitek, hogy azok.

Ennek ellenére rengeteg időt és energiát töltünk azzal, hogy másokhoz hasonlítjuk magunkat, többnyire úgy, hogy a gyengeségeinket az ő erősségeikhez mérjük. Ennek során olyan elvárásokat fogalmazunk meg magunknak, amelyeknek lehetetlen megfelelni. Ennek pedig az lesz az eredménye, hogy soha nem ünnepeljük a jó ügy érdekében tett fáradozásainkat, mert azok mindig kisebbnek látszanak majd annál, amit valaki más tesz.

Mindenkinek vannak erősségei és gyengeségei.

Csodálatos, hogy vannak erősségeitek.

A halandóságban szerzett tapasztalatainknak az is része, hogy vannak gyengeségeink.

Isten segíteni akar nekünk, hogy végül a gyengeségeinket erősségekké tudjuk változtatni,¹ de azt is tudja, hogy ez hosszú távú cél. Azt akarja, hogy olyan tökéletessé váljunk, mint Ő,² és ha a tanítványság ösvényén haladunk tovább, akkor ez a nap el fog jönni. Teljesen rendben van, ha még nem értetek célba. Munkálkodjatok tovább, és ne büntessétek magatokat!

Drága nőtestvérek! Sokan végtelenül könyörületesek és türelmesek vagytok mások gyengeségeivel szemben. Kérlek, magatokkal se felejtsetek el könyörületesnek és türelmesnek lenni!

Mindeközben legyetek hálásak az otthon elért összes apró sikerért, a családi kapcsolataitokért, az iskolázottságotokért és a megélhetésetekért, az egyházi ügyekben való részvételeitekért és a személyes fejlődésetekért. A nefelejcsekhez hasonlóan, ezek a sikerek nektek talán aprónak tűnnek, és mások talán soha nem vesznek tudomást róluk, de Isten látja őket, és számára ezek nem kicsik. Ha csupán a legtökéletesebb rózsát vagy a legkáprázatosabb orchideát tekintitek sikernek, akkor lehet, hogy elmulasztjátok az élet legédesebb élményeit.

Például ha mindenáron ragaszkodtok ahhoz, hogy minden héten „minden szempontból tökéletes” családi estet tudjatok tartani, még saját és a körülöttek lévők szenvedése árán is, akkor ez talán nem a legjobb döntés. Inkább kérdezzétek meg magatokatól: „Mi tehetünk családként, ami élvezetes, lelkiileg felemelő, és közelebb hoz egymáshoz bennünket?” Az ilyen

családi estnek, noha szerényebb méretű és kivitelezésű, sokkal hosszabb távon lesz pozitív eredménye.

A tökéletesség felé vezető utazásunk hosszú, de ezen az úton csodás dolgokra és öröme lelhetünk még a legkisebb lépéseinkben is.

Másodszor, ne felejtétek el, mi a különbség a jó áldozat és az ostoba áldozat között!

Az számít elfogadható áldozatnak, amikor valami jót adunk fel egy sokkal értékesebb dolog miatt.

Amikor feladunk egy kis alvást, hogy segítsünk egy gyermeknek, akinek rémálmai vannak, az jó áldozatnak számít. Mind tudjuk ezt. Egész éjjel fennmaradni, a saját egészségünket is kockáztatva, azért, hogy a lányunk vasárnapi ruhájához elkészüljön a tökéletes kiegészítő, talán nem annyira jó áldozat.

Amikor időt szánunk a szentírás-tanulmányozásra vagy egy lecke tanítására való felkészülésre, az jó áldozatnak számít. Hosszú órákat tölteni azzal, hogy behímezzük a lecke címét az osztály tagjai részére házilag készített edényalátétekbe, talán nem számít annyira jó áldozatnak.

Minden egyes ember és helyzet különbözik egymástól, és az áldozat, mely az egyik helyzetben jó áldozatnak számít, egy másikban ostoba áldozat lehet.

Hogyan tudjuk megállapítani, hogy a mi esetünkben melyikről van szó? Feltehetjük magunknak a kérdést: „Olyasmire fordítom az időmet és az energiámat, ami a leginkább számít?” Oly sok jó tennivaló akad, de nem tudjuk mindet megtenni. Mennyei Atyánk akkor a legelégedettebb, amikor valami jót egy örökkévaló szempontból sokkal jobb dolog érdekében áldozunk fel. Olykor ez a kicsiny, ám gyönyörű nefelejcskek gondozását

jelentheti egy egzotikus virágokból álló hatalmas kert helyett.

Harmadszor, ne felejtsetek el már most boldogok lenni!

A népszerű *Charlie és a csokigyár* című történetben a rejtélyes édes-ségyáros, Willy Wonka elrejt egy aranybilétát öt csokoládéjának papírjában, és bejelenti, hogy akik megtalálják az aranybilétákat, ingyenes gyárlátogatást és egész életükre elegendő csokoládét nyernek.

Minden egyes bilétán a következő üzenet olvasható: „Aranybiléta szerencsés megtalálója, fogadd üdvözlétemet...! Hatalmas élmények várnak rád! Számos mesébe illő meglepetést tartogatok számodra! [...] Titokzatos és csodálatos meglepetések... örvendeztetnek..., lepnek meg és ejtenek majd ámulatba téged!”³

E klasszikus mesében az emberek világszerte kétségbeesetten vágnak arra, hogy megtalálják az aranybilétákat. Néhányan úgy érzik, teljes jövőbeli boldogságuk múlik azon, hogy kezükbe hullik-e az egyik biléta. Sívárgásuk közepette kezdik elfelejteni az apró örömet, melyet korábban egy csokoládészelet tudott okozni nekik. Pusztán a csoki már-már keserű

csalódássá válik, ha nincs a papírjában aranybiléta.

Oly sok ember vár ma is a maga aranybilétájára – a jegyre, mely szerintük annak a boldogságnak a kulcsát rejt, melyről mindig is álmodtak. Néhányak számára az aranybilétát a tökéletes házasság jelenti; másoknak egy álomotthon; vagy talán az idegességtől és aggodástól való megszabadulás.

Nincsen semmi baj az igazlelkű vágyakkal – sok olyasmire vágyunk és törekszünk, mely „erényes, szép, jónak mondott vagy dicséretre méltó”⁴. A probléma akkor kezdődik, amikor boldogságunkat felfüggesztjük, míg valami jövőbeli eseményre – a mi aranybilétánkra – várunk.

Volt egy nő, aki semmit nem szeretett volna jobban, mint összeházasodni egy igazlelkű papságviselővel a templomban, aztán pedig anya és feleség lenni. Egész életében erről álmodott, és ő, mily csodálatos anya és szerető feleség lenne belőle! Otthonát szerető kedvességgel töltené el. Nem hangozna el egyetlen keserű szó sem. Az étel soha nem lenne odaégetve, gyermekei pedig a barátaikkal való lógás helyett szívesebben töltenék az estéket és a hétvégéket anyával és apával.

Ez volt az ő aranybilétája. Ez volt az

egyetlen dolog, melyen – úgy érezte – egész léte múltott. Ez volt az egyetlen dolog a világon, melyre kétségbeesetten vágott.

De soha nem történt meg. Az évek múlásával pedig egyre visszahúzódóbb, egyre keserűbb, sőt, egyre dühösebb lett. Nem értette, Isten miért nem teljesíti számára ezt az igazlelkű kérést.

Általános iskolai tanárként dolgozott, és a gyermekek állandó közelsége szüntelen arra emlékeztette, hogy soha nem találta meg az aranybilétáját. Ahogy teltek-múltak az évek, egyre csalódottabb és zárkózottabb lett. Az emberek nem szerettek a közelében lenni, így amikor csak tehették, elkerülték őt. Már a frusztrációját is a gyermekeken vezette le az iskolában. Egyre többször veszítette el az önuralmát, hangulata pedig a dührohamok és a kétségbeesett magány között ingadozott.

A történet tragédiája, hogy e kedves asszony az aranybilétája utáni keserűségében nem vette észre azokat az áldásokat, melyek viszont *megadattak* neki. Nem voltak ugyan gyermekei a saját otthonában, de körülvették őt az osztályteremben. Nem lehetett saját családja, de az Úr olyan lehetőséget adott számára, mely keveseknek adatik meg: tanárként gyermekek és családok százainak életére lehetett jó hatással.

A történet tanulsága az, hogy ha mesébe illő rózsákra várva töltjük napjainkat, akkor szem elől téveszthetjük a minket körülvevő apró nefelejcskek szépségét és csodáját.

Nem azt mondom, hogy hagyjunk fel a reményeinkkel vagy adjuk alább a céljainkat. Mindig törekedjete a bennetek rejlő legjobbra! Soha ne adjátok fel a szívetek igazlelkű vágyaiért való reménykedést! De ne csukjátok be a szemeteket és zárjátok be a szíveteket a mindennapok megszokott pillanatainak egyszerű, ám előkelő szépsége

előtt, melyek gazdag és jó életet eredményeznek.

Az általam ismert legboldogabb emberek nem azok, akik megtalálják az aranybilétát, hanem azok, akik az érdeemes célokért való küzdelem során felfedezik és értékelik a hétköznapi pillanatok szépségét és nagyszerűségét. Ők azok, akik életük során napról napra szövik meg a hála és csoda kárpitját. Ők azok, akik igazán boldogok.

Negyedszer, ne felejtétek az evangélium „miértjét”!

Ahogy elkerülhetik figyelmünket a szépséges, törekeny nefelejcskek, néha, életünk megszokott hétköznapijában önkéntelenül átsiklunk Jézus Krisztus evangéliumának egy-egy lényeges pontján. Az egyház tagjaként magunkra vállalt feladatok és kötelezettségek teljesítésére irányuló szorgalmas erőfeszítéseinkben olykor feladatok hosszú listájaként látjuk az evangéliumot, mellyel tovább kell bővítenünk a már amúgy is lehetetlenül hosszú teendőink listáját, vagy talán olyan időintervallumként, melyet valahogyan be kell illesztenünk a zsúfolt időbeosztásunkba. Arra koncentrálnunk, *mit* vár el az Úr tőlünk, és *hogyan* fogjuk elvégezni azt, ám néha elfelejtjük, *miért* tesszük mindezt.

Drága nőtestvéreim! Jézus Krisztus evangéliuma nem kötelezettség; ez egy ösvény, melyet szerető Mennyei Atyánk jelölt ki számunkra, s amely boldogsághoz és békéhez vezet ebben az életben, továbbá dicsőséghez és leírhatatlan beteljesedéshez az eljövendő életben. Az evangélium világosság, mely beragyogja a halandóságot és megvilágítja előttünk az utat.

Noha elengedhetetlen, hogy megértsük az evangélium „mit” és „hogyan” kérdéseit, az evangélium örökkévaló tüze és magasztossága a „miértekből”

ered. Ha megértjük, Mennyei Atyánk *miért* adta számunkra ezt az életmintát, ha emlékszünk, *miért* köteleztük el magunkat, hogy azt életünk alapvető részévé tegyük, akkor az evangélium megszűnik teher lenni számunkra, és ehelyett örömet és megelégedést fog nyújtani. Értékessé és édessé válik.

Ne úgy járunk a tanítványság ösvényén, hogy közben a szemünket a földre szegezzük, és csupán az előttünk álló feladatokra és kötelezettségekre gondolunk! Vegyük észre a körülöttünk lévő csodálatos földi és lelki táj szépségét!

Drága nőtestvéreim! Keressétek meg a Jézus Krisztus evangéliumának „miértjeiben” rejlő magasztosságot, szépséget és üdítő örömet!

A tennivalók iránti engedelmeség megjelöli előttünk az utat, és a helyes ösvényen tart minket. Az engedelmeség „miértje” azonban megszenteli a cselekedeteinket, a földi örömeket csodává varázsolja, és a felajánlás szent tetteivé nagyítja az engedelmeség apró cselekedeteit.

Ötödször, ne felejtétek el, hogy az Úr szeret benneteket!

Amikor gyermekként a kis nefelejcsket nézegettem, néha úgy éreztem, olyan vagyok, mint az a virág – kicsi és jelentéktelen. Eltűnődtem, hogy vajon elfelejt-e engem a családom vagy Mennyei Atyám.

Az évek múltán most már gyengéd érzésekkel és némi szánalommal tekintek vissza erre a kisfiúra. És most már biztosan tudom, hogy soha nem felejtettek el engem.

És tudok még valamit: Mesterünk, Jézus Krisztus apostolaként szívem minden bizonyosságával és meggyőződéssel kijelentem, hogy benneteket sem felejtettek el!

Nem feledkeztek meg rólatok.

Nőtestvérek, akárhol és akármilyen

körülmények között is legyetek, nem feledkeztek meg rólatok! Nem számít, milyen komornak tűnnek a napjaitok, nem számít, milyen jelentéktelennek érzitek magatokat, nem számít, hogy mennyire háttérbe szorítva érzitek magatokat, Mennyei Atyátok nem feledkezett meg rólatok! Sőt, Ő végtelen szeretettel szeret benneteket.

Gondoljatok csak bele: benneteket a világegyetem legfelségesebb, leghatalmasabb és legdicsőségesebb Lénye ismer, és nem feledkezik meg rólatok. Benneteket a végtelen világűr és az örökkévaló idő Királya szeret!

Ő, aki teremtette és számon tartja a csillagokat, ismer benneteket és a neveteket. Ti a királyságának leányai vagytok. A zoltáríró ezt mondta:

„Mikor látom egeidet, a te újjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, a melyeket teremtettél:

Micsoda az ember, ...hogyan megemlékezel róla? [...]

Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztelettel megkoronáztad őt!”⁵

Isten szeret benneteket, mert a gyermekei vagytok. Szeret benneteket még akkor is, ha olykor magányosnak érzitek magatokat, vagy hibákat követtek el.

Isten szeretete és a visszaállított evangélium megváltó és szabadító hatalommal rendelkezik. Ha csak beengednétek isteni szeretetét az élettetekbe, akkor az bekötözne minden sebet, meggyógyítana minden sérülést, és enyhítené minden fájdalmat!

Drága segítőegyleti nőtestvéreim, sokkal közelebb vagytok a mennyhez, mint azt gondolnátok! Sokkal többre vagytok hivatva, mint amit el tudtok képzelni! Továbbra is gyarapodjatok hitben és személyes igazlelkűségben!

Fogadjátok el életformátokként Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát! Tartsátok becsben a tevékenység ajándékát ebben a nagyszerű és igaz egyházban. Kincsként őrizzétek a szolgálat ajándékát a Segítőegylet áldott szervezetében! Továbbra is erősítsétek az otthonokat és a családokat! Keressétek tovább és segítsetek azoknak, akik rászorulnak a ti és az Úr segítségére!

Nőtestvérek, van valami inspiráló és magasztos az apró nefelejcs virágában. Remélem, azon apró dolgok jelképévé válik számotokra, amelyek örömtelivé és édessé teszik az életteteket! Soha ne felejtsetek el, hogy türelmesnek és könyörületesnek kell lennetek magatokkal, és hogy néhány áldozat jobb, mint a többi, és nem kell várnotok az aranybílétára ahhoz, hogy boldogok lehessetek! Kérlek, soha ne felejtsetek el, hogy Jézus Krisztus evangéliumának „miértje” fog inspirálni és felemelni benneteket! És soha ne felejtsetek el, hogy Mennyei Atyánk ismer, szeret és nagy becsben tart titeket!

Köszönetet mondok nektek azért, akik vagytok. Köszönöm a szeretet és a szolgálat számtalan cselekedetét, melyet oly sok ember számára ajánlottok fel. Köszönöm mindazt, amit még tenni fogtok azért, hogy elhozzátok Jézus Krisztus evangéliumának örömét a családok, az egyház, a közösségeitek és a világ nemzetei számára!

Nőtestvérek, szeretünk benneteket! Azért imádkozom, és megáldalak benneteket, hogy soha ne felejtsetek el, hogy igazán becses leányai vagytok Isten királyságának, a szeretett Szabadítónk, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Ether 12:27.
2. Lásd 3 Nefi 12:48.
3. Roald Dahl, *Charlie and the Chocolate Factory* (1964), 55–56.
4. Hittételek 1:13.
5. Zoltárok 8:3–5.

Konferenciai történetek tárgymutatója

Ez a lista az általános konferenciai beszédekben elhangzott történeteket sorolja fel, melyeket felhasználhatsz a személyes tanulmányozásodhoz, valamint a családi estekhez és más tanításokhoz. A számok a beszédek első oldalára utalnak.

BESZÉLŐ	TÖRTÉNET
Richard G. Scott elder	Richard G. Scott hangfelvételt készít családjának a Mormon könyvéről 6
José L. Alonso elder	Aggódó szülők elveszítik a kislukat a forgalmas Mexikóvárosban 14
Boyd K. Packer elnök	Boyd K. Packer megkapja a pátriárkai áldását 16
Dieter F. Uchtdorf elnök	Dieter F. Uchtdorf segít egy gyülekezeti ház felépítésében, miközben a légierő pilótaképzésére jár 19 Egy hithű házaspár pozitív hatással van a körülöttük élőkre 19
David A. Bednar elder	Az ároni papságot viselő fiatalok családtörténeti órákat tartanak 24
Neil L. Andersen elder	James O. Mason és felesége úgy dönt, nem halogatják a gyermekvállalást 28 Scott és Becky Dorius 25 évi házasság után gyermekeket fogadnak örökbe 28
Carl B. Cook elder	Thomas S. Monson arra biztatja Carl B. Cookot, hogy felfelé nézzen 33 Nőtestvérek a terhüktől való megszabadulás jelképeként héliummal töltött lufikat engednek fel az égbe 33
Ifj. LeGrand R. Curtis elder	Kevésbé tevékeny egyháztagok megváltásra lelnek, miután meghívják őket, hogy térjenek vissza az egyházba 35
D. Todd Christofferson elder	A Donner társaság egyik túlélője visszaemlékszik a hajnalra, mikor megpillantotta a Johnson farmot 38
W. Christopher Waddell elder	Javier Misiego misszionáriusként találkozik a férfival, aki megkeresztelte édesapját 50
Henry B. Eyring elnök	Az ifjú Henry B. Eyring és püspöke meglátogatják egyházközségük egyik nőtestvérét 56 Gordon B. Hinckley és Henry B. Eyring késő este átnéznek egy kéziratot 56
Thomas S. Monson elnök	Thomas S. Monson azt hiszi, ő az egyetlen egyháztag a kiképzőtáborban 60 Thomas S. Monson egy buszon az egyházzal beszél az embereknek 60
Henry B. Eyring elnök	Henry B. Eyring előadást tart egy egyetemen, ahol megkérlik, ne beszéljen tanúként Jézus Krisztusról 68 Henry B. Eyring elviszi a lányait egy rákban haldokló barátjához 68 Egy haldokló férfi vasárnapi öltözetben várja a papsági áldást 68 Egy férfi, évekkal azután, hogy elszökött otthonról, elolvassa a Mormon könyvét és bizonyóságot nyer 68
Tad R. Callister elder	Egy fiatal nő bizonyóságot tesz a barátjának a Mormon könyve igaz voltáról 74
Thomas S. Monson elnök	Thomas S. Monson megtapasztalja az ima erejét, miután megtalálja az elveszettnek hitt ötdolláros 82 Thomas S. Monson inspirációt érez, hogy Peter Mourikot jelentse be beszélőként a Németországi Frankfurt templom felszentelésén 82
Russell M. Nelson elder	Orosz megtértek becsben tartják a templomi házasságukat 86
Randall K. Bennett elder	Randall K. Bennett nem veszi komolyan az erős tengeráramlat veszélyeit 98
J. Devn Cornish elder	J. Devn Cornish csodálatos módon imájára kapott válaszként talál egy negyeddolláros 101
Quentin L. Cook elder	Alma Sonne lemondja helyfoglalását a <i>Titanicon</i> 104 Irene Corbett életét veszti a <i>Titanicon</i> 104
Silvia H. Allred	Látogatótanítói megvigasztalnak egy nőtestvért, aki sokféle betegségben szenved 114 Egy férfi megtér, miután a látogatótanítók szolgálják a családját 114
Dieter F. Uchtdorf elnök	Egy nő megkeseredik, mert nem házas és nincsenek gyermekei 120

Tanítások napjainkra

A melkisédeki papság és a Segítőegylet negyedik vasárnapra eső gyűléseit a „Tanítások napjainkra” tölti ki. A tanításokra a legutolsó általános konferencia egy vagy több beszéde alapján lehet felkészülni (lásd az alábbi táblázatot). A cövek- és a kerületi elnökök kiválaszthatják, mely beszédek kerüljenek felhasználásra, illetve ezzel a feladattal megbízhatják a püspököket és a gyülekezeti elnököket is. A vezetők hangsúlyozzák ki, mekkora értéke van annak, ha a melkisédeki papsági férfitestvérek és a segítőegyleti nőtestvérek ugyanazokat a beszédeket tanulmányozzák ugyanazon a vasárnapokon.

A negyedik vasárnapra eső tanításon résztvevőket arra biztatjuk, hogy tanulmányozzák és hozzák magukkal az órára a folyóirat legfrissebb általános konferenciai számát.

Javaslatok arra, hogyan készítsünk leckét a beszédekből

Imádkozz, hogy a Szentlélek veled legyen, amikor tanulmányozod és tanítod a beszéd(ek)et. Esetleg kísértést érezhetsz majd arra, hogy egyéb anyagok használatával készülj fel a

tanításra, de ne felejtse el, hogy a konferenciai beszédek a jóváhagyott tananyag. Azt a feladatot kaptad, hogy segíts másoknak tanulmányozni az evangéliumot és a szerint élni azáltal, hogy követik az egyház legutóbbi általános konferenciáján elhangzott tanításokat.

Ismételd át a beszéd(ek)et, különös figyelmet szentelve azoknak a tantételeknek és tanoknak, melyek a leginkább megfelelnek a tanulók szükségleteinek. Keress továbbá olyan történeteket, szentírásutalásokat és kijelentéseket a beszéd(ek)ből, amelyek segítenek eme igazságok tanításában.

Készíts vázlatot arról, hogy miként szeretnéd tanítani az egyes tantételeket és tanokat. A vázlatod tartalmazzon olyan kérdéseket, amelyek segítenek a tanulóknak:

- tantételeket és tanokat keresni a tanított beszéd(ek)ben;
- elgondolkodni ezeknek a jelentésén;
- megosztani a velük kapcsolatos nézeteiket, meglátásaikat, élményeiket és bizonyosságaikat;
- alkalmazni ezeket a tantételeket és tanokat az életükben. ■

HÓNAPOK	LECKEANYAGOK A NEGYEDIK VASÁRNAPRA
2011. november – 2012. április	A 2011. évi novemberi <i>Liahónában*</i> megjelent beszédek
2012. május – 2012. október	A 2012. évi májusi <i>Liahónában*</i> megjelent beszédek

* Ezek a beszédek számos nyelven elérhetők a conference.lds.org honlapon.

Általános segédszervezeti elnökségek

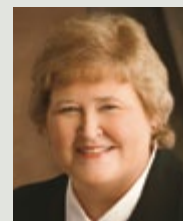
SEGÍTŐEGYLET

Silvia H. Allred
első tanácsos

Julie B. Beck
elnök

Barbara Thompson
második tanácsos

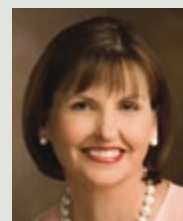
FIATAL NŐK

Mary N. Cook
első tanácsos

Elaine S. Dalton
elnök

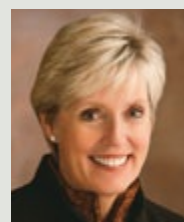

Ann M. Dobb
második tanácsos

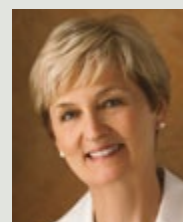
ELEMI

Jean A. Stevens
első tanácsos

Rosemary M. Wixom
elnök

Cheryl A. Esplin
második tanácsos

FIATAL FÉRFIAK

Larry M. Gibson
első tanácsos

David L. Beck
elnök

Adrián Ochoa
második tanácsos

VASÁRNAPI ISKOLA

David M. McConkie
első tanácsos

Russell T. Osguthorpe
elnök

Matthew O. Richardson
második tanácsos

A Provo Tabernákulum látványterve, melyet tűz pusztított el és most a Utah állambeli Provo város második templomaként lesz újjáépítve

181. Félévi Általános Konferencia

Több mint 100 000 ember vett részt Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza október 1-jén és 2-án megrendezésre került 181. Félévi Általános Konferenciájának öt ülésén az Amerikai Egyesült Államok Utah államában, Salt Lake Cityben található Konferencia-központban. Az eseményt további milliók kísérték figyelemmel a televízió, a rádió, a műhold és az internet segítségével.

Október 1-én, szombaton az első ülésen Thomas S. Monson elnök 6 új templom építését jelentette be: Kolumbia, Barranquilla; Dél-Afrika, Durban; Kongói Demokratikus Köztársaság, Kinshasa; Franciaország, Párizs; USA, Utah, Provo; valamint USA, Wyoming, Star Valley.

A bejelentést követően Monson elnök felkérte az egyháztagokat, hogy adakozzanak az egyház Általános Templomlátogatókat Támogató Alapjába. „Ez az alap egy alkalommal biztosítja mindazok eljutását a templomba, akik különben nem tudnának elmenni oda” – mondta Monson elnök.

Szombat délután David A. Bednar elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, bejelentette a youth.lds.org új mellékletét, melynek címe: „FamilySearch Youth and Family History” [FamilySearch Fialaoknak és Családtörténet] (lds.org/familyhistoryyouth). Az új

melléklet célja, hogy segítsen a fiataloknak felfedezni a családtörténeti munkát, hogy a feljegyzéseik kikutatásával szolgálhassák az őseiket. (Lásd a 128. oldalon található cikket.)

Ezen az ülésen mentették fel Claudio R. M. Costa eldert a Hetvenek Elnökségéből. Tad R. Callister elder pedig támogatásra került a Hetvenek Elnökségének tagjaként (az életrajza megtalálható a 128. oldalon). Tizenkét hetvenes és területi hetvenes került felmentésre, illetve kapott nyugalmazott státuszt (a támogatások és a felmentések megtalálhatók a 23. oldalon).

Henry B. Eyring elnök, az Első Elnökség első tanácsosa, a vasárnap délelőtti beszédében emlékeztetett bennünket arra a felhívásra, amelyet az év elején az áprilisi általános konferencián intéztek az egyháztagokhoz, hogy a 2011-es év folyamán vegyenek részt egy szolgálati napon (lásd Henry B. Eyring: Lehetőségek, hogy jót tegyünk. *Liahóna*, 2011. máj. 22.).

Az egyháztagok világszerte 93 nyelven hallgatták a konferenciát. A konferencia írásos, hang- és videováltozatának megjelenésével kapcsolatos további információk számos nyelven megtalálhatók a lds.org/general-conference/when-conference-materials-will-be-available című honlapon. ■

Leányaim a királyságomban: Történelmi mű UNSZ nők számára napjainkban

Írta: Chelsee Niebergall
Egyházi folyóiratok

Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága címmel jelent meg egy új könyv az Első Elnökség irányítása alatt, amely a Segítőegylet és az egyházban élő nők örökségét örökíti meg, mondta Julie B. Beck, a Segítőegylet általános elnöke, a 2011. szeptemberi általános segítőegyleti gyűlésen.

„Egységesít egy világméretű nőtestvériséget a Segítőegylet céljaival, valamint a tanítványság mintáival és kiváltságaival – mondta. – Tanúbizonyosággént szolgál a nők Atyánk boldogságtervében betöltött fontos szerepéről, továbbá pontos iránymutatást nyújt arról, hogy miben hiszünk, mit teszünk és mit védünk” (lásd 113. oldal).

Beck nőtestvér azt mondta, hogy a könyv megalapozza a nők azon öntudatát, hogy ők Isten leányai. Miközben az emberek tanulmányozzák ezt a könyvet, látni fogják, hogyan kellene működni a Segítőegyletnek minden egyes nőtestvér életében.

Hogyan keletkezett a könyv?

A projekt az Első Elnökségtől érkező feladatként kezdődött. A Fiala Nők egykori általános elnökét, Susan W. Tanner nőtestvért választották el, hogy írja meg a könyvet. Beck nőtestvér és a tanácsosait, Silvia H. Allred és Barbara Thompson nőtestvéreket, jelölték ki arra, hogy irányítsák a projektet, és működjenek együtt Tanner nőtestvérrel, a szerkesztőkkel, a tervezőkkel és másokkal, hogy a

kinyilatkoztatás szellemében határozzák meg a könyv tartalmát. „Még soha nem dolgoztam olyan projekten, melyet jobban vezérelt volna a Lélek, mint ezt” – nyilatkozta Beck nőtestvér.

A folyamat egyik fontos része az volt, amikor el kellett dönteniük, hogy a sok ezer oldalnyi történelmi feljegyzés közül melyeket tartalmazza a könyv. Beck nőtestvér, a tanácsosai és Tanner nőtestvér átnéztek számos jegyzőkönyvet, amelyek még a Nauvooban tartott korai segítőegyleti gyűléseken készültek, valamint sok más olyan történetet és beszámolót, melyek a Segítőegyletről és az egyházban élő nőtestvérekről szóltak.

Beck nőtestvér azt mondta, hogy a végeredmény nem egy tipikus kronológiai történelemkönyv lett, hanem az egyház és a Segítőegylet nőtestvéreinek lelki történetét összefoglaló mű.

„Tanulmányozzuk a történelmünket, mert az segít változnunk – mondta Beck nőtestvér a 2010. szeptemberi általános segítőegyleti gyűlésen elmondott beszédében. – Végül is, a történelem értéke nem is annyira annak dátumaiban, időpontjaiban és helyszíneiben rejlik. Értékes, mert megtanít minket a követendő tanácsokra, célokra és mintákra, és segít megtudnunk, kik vagyunk és mit kell tennünk, valamint egyesít bennünket, hogy megerősítsük Sion otthonait, és felépítsük Isten királyságát a földön” (Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkája. *Liahóna*, 2010. nov. 112.).

Noha a könyvben időrendben vannak a történetek, a tanításokat a téma szerinti fejezetek tartalmazzák. A fontos üzenetek megtanításához a történetek és a példák a szentírásokból és korunkból, a próféták szavaiból, valamint a Segítőegylet vezetőitől származnak.

A könyv hatása

Beck nőtestvér azt mondta, hogy a könyvön keresztül a nőtestvérek megtanulják, hogyan tudják teljesíteni a Segítőegylet céljait a saját életükben, valamint szövetségeiket megtartó tanítványok testvériségeként.

„Meg fogják tanulni, mit jelent gyarapítani a hitet és a személyes igazlelkűséget, megerősíteni a családokat és az otthonokat, valamint megkeresni a rászorulókat és segíteni nekik – nyilatkozta Beck nőtestvér az Egyházi folyóiratoknak adott interjújában. – Nőtestvérekként látni fogják magukat a Segítőegylet munkájában, érteni fogják, milyen hatalmas szerepet játszottak a nők az egyház fejlődésében az ősi időkben és az utolsó napokban egyaránt, ismerni fogják a céljaikat és az identitásukat.”

Beck nőtestvér hiszi, hogy azok, akik olvassák a könyvet, példamutató és tantétel által fogják megtanulni, hogyan hallgassanak a Szentlélekre és kapjanak személyes kinyilatkoztatást. Az olvasók védelmet és bátorítást kaphatnak a mindennapi életükben, valamint a megpróbáltatásaik és viszontagságaik során.

„Hatalmas erő rejlik a könyvben – olyan erő, melyet mintaként használhatunk – mondta Beck nőtestvér. – Így a nehéz napokon remélem, az emberek kéznél tartják a könyvüket, elolvasnak belőle egy történetet vagy egy példát, amely meg fogja erősíteni őket.”

Beck nőtestvér azt is mondta, hogy noha a könyv a nőtestvérek keze által fog eljutni az egyház otthonaiba, bízik benne, hogy a férfiak és a nők részére egyaránt fontos forrásanyag lesz. A könyv segíteni fog a fiatal nőknek megérteni, hogyan válnak

egy világméretű testvériség részévé, egyesítheti továbbá a férjeket és feleségeket a családjaik vezetésének és az egyházi szolgálatuk szent munkájában.

A könyv tanulmányozása után Dale Cook, a Utahi Syracuse Bluff Cövek elnöke, azt nyilatkozta, hogy a könyv segítségével nem csupán a nők, hanem a férfiak is meg fogják érteni, milyen szerepet töltenek be Krisztus tanítványaiként. „Aki olvassa, látni fogja, hogyan fonódik és kapcsolódik a [Segítőegylet] a papsághoz – mondta Cook elnök. – Nekem segített rájönnöm, milyen erő rejlik a feleségemben, [hogyan] szerethetem őt [jobban], hogyan segíthetek neki, hogyan támogathatom őt.”

A könyvről

A könyv forrásanyagként szolgál a személyes tanuláshoz, valamint az otthon, a Segítőegyletben, illetve más egyházi alkalmakkor történő tanításhoz. A könyvet a püspökökhöz és a gyülekezeti elnökökhöz postázzák, akik a segítőegyleti elnökökkel együtt eldöntik, hogyan osszák szét a könyveket, hogy az megáldja az egyházközösségben élő nőtestvérek életét.

A könyv várhatóan 2012 januárjában jelenik meg közel két tucat nyelven. Ezek közül sok már elérhető online, ahol az egyháztagok továbbá nézhetnek videókat, megoszthatnak idézeteket, és javaslatokat olvashatnak arra, hogyan használják a könyvet és osszák meg a benne lévő üzeneteket. Menj az lds.org/relief-society/daughters-in-my-kingdom honlapra! Kattints az **“Additional Languages (PDF)”** hivatkozásra a lap közepén a **“Related Resources”** című rész alatt! A megnyíló oldal jobb oldalán megjelenik az elérhető nyelvek listája. A weboldalt hamarosan lefordítják számos nyelvre.

Az év végéig megjelenik a könyv kemény kötésű változata is angol, portugál és spanyol nyelven, melyet az Elosztási szolgáltatások keresztül lehet majd beszerezni. ■

Új honlap segít a tizenéveseknek hozzálátni a családtörténeti munkához

A youth.lds.org (lds.org/familyhistoryyouth) honlap „FamilySearch Youth and Family History” című új mellékletének az a célja, hogy segítsen a fiataloknak felfedezni a családtörténeti munkát, hogy a feljegyzéseik kikutatásával szolgálhassák az őseiket.

Az oldal olyan forrásokat mutat be, amelyek megtanítják a tizenéveseknek, hogyan láthatnak hozzá családtörténeti kutatásukhoz a FamilySearch használatával.

A fiatalok öt egyszerű lépésben megtanulhatják, hogyan kutatás ki a családfájukat, hogyan készítsenek családi feljegyzéseket, és hogyan készítsék elő a neveket a templomba való elvitelhez. Az oldalon arra is találhatók ötletek, hogyan tudják az osztályok és a kvórumok felhasználni a családtörténetet mások szolgálatára.

Az új melléklet jelenleg angol, portugál és spanyol nyelven áll rendelkezésre. Az elkövetkező hónapokban további nyelvekkel bővül az oldal. ■

Művészeti pályázat ragyogásra ösztönzi a fiatalokat

Az Egyháztörténeti Múzeum felhívja a 13 és 18 év közötti fiatalokat, hogy vegyenek részt az első Nemzetközi Ifjúsági Művészeti Pályázaton.

A művészeknek olyan alkotásokat kell készíteniük, amelyek a „keljete fel, és ragyogjatok” gondolatot fejezik ki (lásd T&S 115:4–6).

Csak olyan alkotásokat lehet nevezni, amelyek 2009. január 1. után készültek. A pályázóknak 2012. január 1-jén legalább 13 évesnek kell lenniük, és egy darab műalkotást nevezhetnek be online 2012. január 2-től kezdve egészen 2012. június 1-ig. A pályázatra bármilyen médiát, illetve művészi stílusban készült alkotást be lehet nevezni.

A nevezéssel kapcsolatos további információk elérhetők az lds.org/youthartcomp című honlapon.

A győzteseket felkérjük majd, hogy küldjék be az alkotásuk eredetijét a múzeumnak, ahol kiállításra kerülnek 2012. november 16. és 2013. június 17. között. ■

Tad R. Callister elder

a Hetvenek Elnökségének tagja

Tad Richards Callister elder, akit újonnan támogattak a Hetvenek Elnökségének, valamint a Hetvenek Második Kvórumának tagjaként, kifejtette, hogy a Fivérek egyik célja az, hogy „igazi fejlődést” érjünk el az egyházban. „Ehhez az kell, hogy egyre több és több ember járjon istentiszteletre, de ne csak azért, hogy jelen legyen, hanem azért, hogy vegyen az úrvacsorából, részesüljön az egyház által nyújtott szertartásokból, és tartsa be a szövetségeit” – mondta.

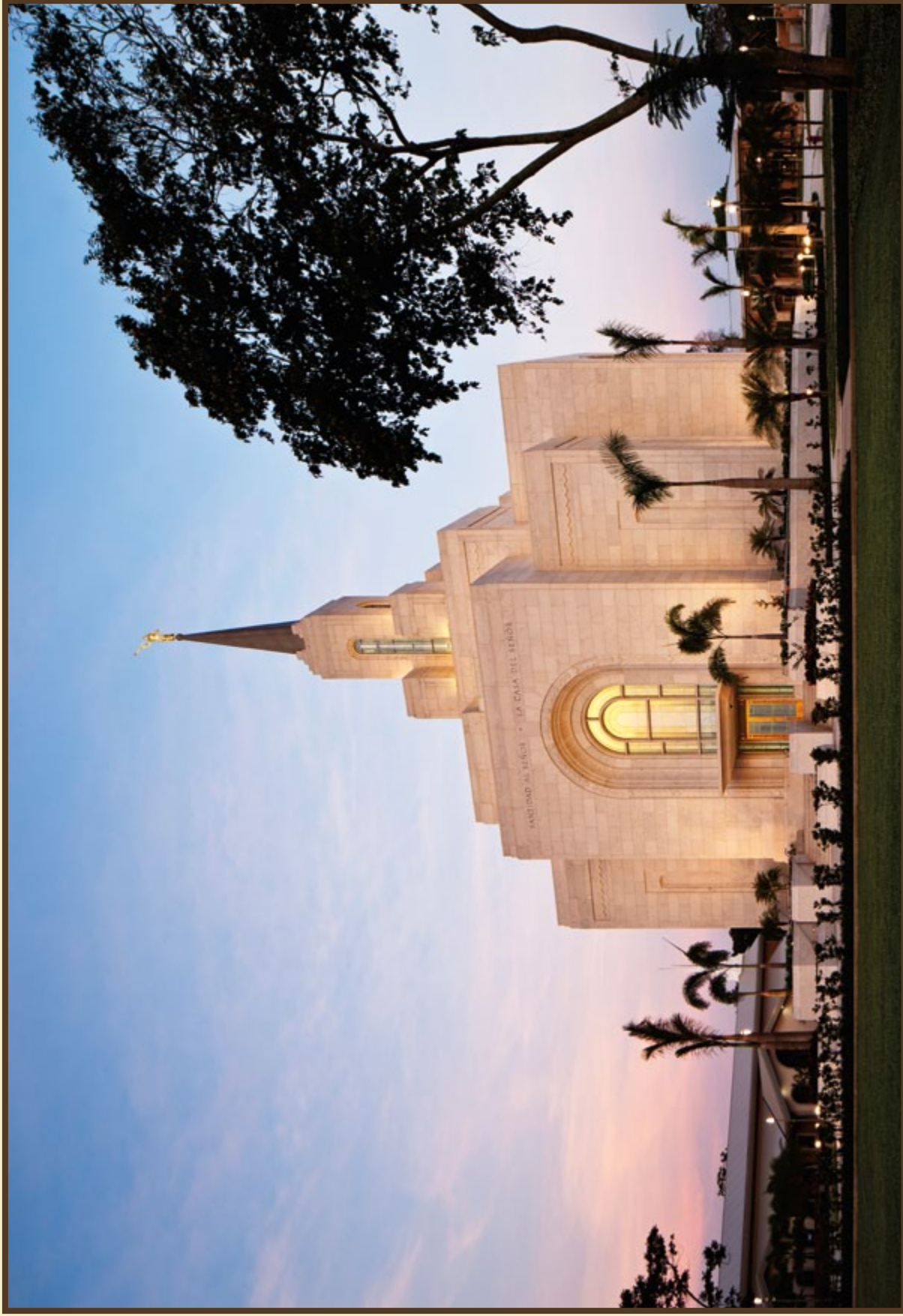
Callister elder nagyon hálás, hogy az Úr lehetőséget adott neki, hogy számos elhívásban tudjon szolgálni, hiszen állandóan arra vágyott, hogy segítsen a helyi egyházi vezetőknek ezen erőfeszítésükben. „Mivel már jártam abban a cipőben, amiben most azok járnak, akikkel együtt dolgozom – cövekelnők, püspökök és elderek kvóruma elnökök –, remélem sokkal érzékenyebb leszek és felismerem, mire van szükségük” – magyarázta Callister elder.

Callister elder a Keleti Atlanti-Államok Misszióban szolgált teljes idejű misszionáriusként, ezt követően szolgált elderek kvóruma elnökként, cöveki misszióelnökként, cövekelnöki tanácsosként, püspökként, cövekelnökként, regionális képviselőként, területi hetvenesként, a Kanadai Toronto Keleti Misszió elnökeként (2005–2008), valamint a Csendes-Óceáni Terület elnökeként, amikor elhívták a Hetvenek Elnökségébe.

Callister elder Reed és Norinne Callister gyermekeként született 1945 decemberében, a kaliforniai Glendale városában, az Amerikai Egyesült Államokban. 1968-ban szerzett számviteli diplomát a Brigham Young Egyetemen. 1971-ben végezte el a Kaliforniai Los Angeles Egyetem jogi szakát. 1972-ben mester diplomát szerzett adójogból a New York Egyetemen. 1972 és 2005 között jogászként tevékenykedett. Időközben számos könyvet írt az engesztelésről, a hitehagyásról és a visszaállításról.

1968-ban vette feleségül Kathryn Louise Saporitit a kaliforniai Los Angeles templomban. Hat gyermekük született.

Callister elder felismerte az Úr kezét a saját életében. „A Szabadító szeretete oly hatalmas, hogy szerintem Ő és Mennyei Atyánk türelmetlenül várják, hogy megáldhassanak bennünket a legapróbb jócselekedetünkért is, mivel Nekik ilyen a természetük.” ■

FÉNYKÉPEZTE: MATTHEW REIER

Az El Salvadori San Salvador templom

Ezt a lenyűgöző templomot 2011. augusztus 21-én szentelték fel El Salvadorban. Sorrendben ez lett a 135. a világszerte működő templomok közül. Az 1994. évi októberi általános konferencián Howard W. Hunter elnök (1907–1995) az egyik beszédében a következőket mondta a templomokról: „Legyünk templomba járó nép. Járjatok templomba olyan gyakran, amilyen gyakran a körülményeitek megengedik! Legyen egy templomot ábrázoló képetek az otthonotokban, hogy gyermekeitek láthassák azt” (“Exceeding Great and Precious Promises,” Ensign, Nov. 1994, 8).

Bizonyágomat teszem nektek arról, hogy ez a munka igaz, valamint hogy Szabadítónk él, és Ő vezeti és irányítja egyházát itt, a földön – mondta Thomas S. Monson elnök a 181. Félévi Általános Konferencia záróülésén. – Tanúságomat és bizonyágomat hagyom veletek arról, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk él és szeret minket. Ő valóban a mi Atyánk, aki személyes és valós. Ismerjük fel és értsük meg, mily közel hajlandó jönni hozzánk, mily távolra hajlandó menni értünk, mennyire szeret minket, és mily sokat tesz és hajlandó még tenni értünk.”